

BROJ 118

CENA 5.000 din.

NINJA

KARNEVAL SMRTI

3,40 DEM 30'ATS 25 SEK 2,600 DEN 150 SIT

Derek Finegan

KARNEVAL SMRTI

Derek Finegan
KARNEVAL SMRTI

Izdavač:

NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

1993. DEN PRESS

NINBA 188 — MART 1993. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.

Derek Finegan

KARNEVAL SMRTI

Sa prozora hotelske sobe se pružao pogled na zaliv Guanabara, a iznad svega se uzdizala monumentalna uzvisina Glave šećera. Vazduh je bio vlažan i vreo. Leslie je prišao klima-uređaju i pokušao da provetari da li ta mašina uopšte radi. Iz kupatila je dopiralo šuštanje vode. Sumiko se tuširala po treći put od jutra. Odnekle je dopirala brza, ritmična muzika divlje sambe. Leslie uzdahnu — Brazil u februaru uopšte nije bio ono što su prikazivale fotografije turističkih prospekata.

Njegovo vitko, snažno, mišićavo telo je bilo vlažno od znoja i pored njegove moći da kontroliše znojne žlezde. Zažalio je što je obukao belo, platneno odelo gotovo pola časa pre nego što je Sumiko bila spremna da krene. Imali su u planu jednu običnu, laganu šetnju ulicama Rio de Žaneira.

Ali, vrućina posle pljuskas bila je tolika da je Leslie iskreno sumnjao da će im šetnja prijati. Pomislio je da ipak neće biti uzalud ako ponovo telefonira recepciji i po peti put tog dana se požali na pokvaren uređaj za klimatizaciju. Međutim osećao je da bi to bilo uzalud. Zato je hitro svukao odelo, ne želeći da mu bude nato pljeno znojem pre nego što krenu. Tada je iz kupatila izašla Sumiko.

— Zar se ti još nisi obukao? — upitala je ona, koračajući gola kroz sobu. Izgledala je vedro i prozirno poput zapensanog talasa koji se preliva preko koralja. Njene dojke su zatitrale kada se nasmejala. — Preznojio si se. Zar ti je to liko vruće?

— Nisam verovao da nagla promena klime može toliko da mi ne prija — rekao je uz osmeh. — Proći će. Navići ću se.

Sumiko mu priđe. Osmeh na njenim usnama se pretvori u lak poljubac koji dodirnu njegov obraz poput prohladnog lahora. Zagrlila ga je čvrsto i šapnula, dodirujući mu uho vrškom jezika:

— Dragi, mene ne možeš prevariti. Tvoje neraspoloženje nije zbog vrućine.

Lesli uzdahnu. Pokušao je da se nasmeje samom sebi, ali nije uspeo. Zaista je bio neraspoložen i nervozan, kao nikada u životu, to jest u onom delu života koji je smatrao pravim — onom posle Vijetnama! I um i osećaji su mu govorili da treba da ostane pribran, hladnokrvan i smiren, ali osećao se čudno. Kao da je na taj put u Rio, na karneval, krenuo bez oćece.

— Možda sam pogrešila što sam te nagovorila da dođemo ovamo samo kao obični turisti? — reče Sumiko pogledavši ga u oči. Bila je srećna što u tim očima nije pronašla ni tračak prekora.

— Možda jednostavno nije trebalo baš do kraja da te poslušam? — osmehnu se Lesli. Prijala mu je njena blizina, miris njene kože, njen dah na obrazu...

— Mislim da će ti biti potrebno malo meditacije, mili — reče Sumiko.

— Verovatno — ponovo se osmehnu, ali pomalo nesigurno Lesli.

Ona je shvatila da u zagrljaju zaista ne drži istog onog čoveka koji je sa njom ušao u avion za Rio de Žaneiro. Po prvi put otkako poznaje Leslija Sumiko je osećala, i to veoma snažno, njegovu nesigurnost. Nešto što on nikada, ali zaista nikada nije pokazao ni u najtežim trenucima. Kao sva ko ljudsko biće i Lesli je znao da bude nesiguran u zavisnosti od okolnosti, ali je uvek ranije savršeno kontrolisao nesigurnost i pretvarao je u prednost, pa čak i vrlinu. Međutim, sada je bio sasvim iskreno nesiguran.

— Zar ti toliko znači tvoje oružje? — upita tiho i ozbiljno Sumiko.

— Ja sam ratnik — reče muklim glasom Lesli. — Zauvek!

Bila je to njena ideja. Da krenu u Rio kao obični ljudi. Ne kao večiti borac — ninda — i njegova verna senka, ljubavnica i prijateljica, žena i saputnik u svim dobrim i lošim stvarima koje život nosi. Htela je da ga natera da oseti da je snažan i moćan i uvek borio, i bez katana. Htela je da mu dokaže da je samo čovek, a ne mašina za ubijanje. I. nije se kajala. Bilo joj je

samo žao što je u njemu probudila osećanje nelagodnosti.

— Ratnik se bori prvo srcem — rekla je i spustila mu dlan na obraz.

Klimnuo je glavom. Čuo je i razumeo njene reči, ali je još više osetio istinu tih reči i shvatio poruku.

— U pravu si — šapnuo je. Ostavi me nasamo za neko vreme. Moram u sebi potražiti izgubljenу ravnotežu.

— Uostalom, nismo došli ovdamo da se borimo ni protiv koga — reče ona vedrije. — Su tra će početi karneval. Uživaćemo! Bićemo deo karnevala. Seti se senseijevih reči...

— Znam — reče Leslie. — Ra dosti koje oko vidi i uho čuje greju krv, čiste um i izoštravaju osećaje!

— Mislim da je karneval u Riju radost za oči i uši — osmehnu se toplo Sumiko. — Sići ću dole. Videla sam u holu hotela butik sa nekim stvarčicama koje znaju da izazovu znatiželju o kojoj muškarci pojmama nemaju.

— Učini tako — reče Leslie mirno. — Pridružiću ti se uskoro.

Leslie je sačekao da Sumiko izađe, a onda je svukao sa sebe svu odeću. Stajao je neko vreme duboko dišući, a njegovo gipko telo se nadimalo od napora. Zatim je zauzeo položaj lotosa i vrlo brzo potonuo

u meditaciju. Tražio je u sebi izvore svoje mentalne snage, ravnotežu tela i duha, ponirući duboko, duboko, sve do nirvana...

Bila je obučena u laki, platnени ogrtač vezan trakama oko struka i bilo je očigledno da ispod toga ne nosi baš ništa. Kre tala se korakom lakim poput lepršanja brezinog lista na povetarcu. Kao sve zaista lepe žene, nije bila svesna svog izgleda, niti učinka na muške oči koje su je pratile od trenutka kada je izašla iz lifta i krenula kroz hotel'ski hol ka buticima u istočnom krilu zgrade. Njene kose oči su se osmehivale životu, danu koji je bio pred njom, svetu kroz koji prolazi, svemu. Isijavala je vedrinu, sigurnost i spokoj oko sebe snagom koje takođe nije bila svesna.

Mnogi muškarci su se okrenuli za njom. Neki krišom, neki sasvim otvoreno, sa zadivljenim zviždukom. Ali, Sumiko nije marila za te poglede, mada ih je krajičkom svesti registrovala. Prišla je izlozima butika i sa velikim zanimanjem preletala pogledom po divnim stvarima iza stakla. Nije primećivala da je jedan pogled počivao

na njoj duže i prodornije od ostalih. U stvari, taj pogled je nije napuštao od lifta pa do izloga ni za treptaj. Te zelene oči su je pratile, premeravajući svaki detalj na njenom telu...

— U šta tako zuriš, Faros?

— upitala je žena koja je sedela na visokoj barskoj stolici pored čoveka sa zelenim očima.

— U savršenstvo — odgovorio je upitani ne okrećući glavu ka ženi koja je postavila pitanje. Ona je imala nešto preko dvadeset godina, nešto preko pet i po stopa visine, nešto malo suknje i zaista nešto više nego samo duge noge. Njeno lice je bilo usko, preplanulo i ukrašeno krupnim, tamnim očima kakve mogu da imaju samo brazilske mulatkinje. Zvala se Žerais.

— Japanka?! — upita Žerais.

— Neobično za njenu rasu — reče Faros ne skidajući pogleda sa Sumiko. — Zaista neobično! Japanke nisu skladne. Nikako... One su krivonoge, sa kraktim potkolenicama, ružnim stopalima, strukom nameštenim na sasvim pogrešnom mestu, niskim grudima... Uopšte, Japanke su veoma daleko od savršenstva. Ali, ovo!

Govorio je sa divljenjem, ali glas mu je zvučao kao da svaku reč izgovara preko reda ledenih ostrica. Imao je blizu

šezdeset godina, milijarde u raznim valutama na raznim bankovnim računima širom sveta, čitav blok zgrada u Riju, jedan deo delte Amazona i nezajažljivu potrebu da menja žene. U tom hotelu se zatekao da bi razgovarao sa svojim poverenikom iz Evrope, koji mu je donosio nove dokaze njegovog bogatstva. Žerais mu je bila družbenica, sekretarica, bolničarka, kada je trebalo, i svakako vrlo pouzdan nabavljač afrodizijaka, u šta se odlično razumela.

— Ovo je zaista savršenstvo — nastavio je Faros. — Što je duže posmatram, sve više sam uveren da još nisam video ženu koja raspolaže sa toliko telesnog sklada. Oblik njenog lica je možda samo za pola inča uži nego u njenih sunarodnica, ali je to dovoljno da njeno lice bude zaista božansko. Vidi te dojke! Visoke, čvrste, idealnog oblika. I po veličini i po obliku sasvim odgovaraju muškom dlanu, zar ne!?

— Ne znam — reče Žerais što je mogla ljubaznije. Bila je žena i osećala je žalac ljubomore dok je Faros govorio o toj Japanki, a ipak nije želela da izazove njegov bes, jer je znala kako to može da izgleda. — Ja sam žena...

— Znam, znam... — reče nehajno Faros. — Pogledaj njen korak! Pogledaj njene no

ge! Nisam ni sanjao da ovde, u Riju mogu da sretnem jednu orijentaliku koja može da bude tako prokletu skladna!

— Još je nisi sreo — reče Žerais sa malo pakosti u glasu.

— Pozovi mi Berlica, a ti odmah saznaj njeno ime i ko je ona uopšte — naredi hladnim glasom Faros. Nije okrenuo glavu prema Žerais dok je to govorio. Gledao je u Sumiko, koja je upravo ušla u jedan od butik. No, Faros je buljio u vrata, čekajući na njen izlazak.

Žerais namerno prođe pored butik. u koji je ušla Sumiko. No, nije se usudila da pogleda kroz izlog da li može da je vidi. Znala je da bi to razbesnelo Farosa. Nije želela da ga razbesni. Ona je želela da sačuva to što je imala — mnogo novca, mnogo slobodnog vremena, skupe haljine, sportske automobili, osećaj moći koji se u njoj javio onog časa kada je upoznala Farosa Ankoru, i, naravno, povremene strasne noći, kada joj je Faros dolazio u postelju jer nije mogao da potroši svu energiju stečenu pomoću ljubavnih napitaka i pre parata koje mu je ona, Žerais, nabavljala. Bila je rođena u dubokoj brazilskoj provinciji, tamo gde se čak ni žene pred muževima ne svlače sasvim dok vode ljubav, i odatle je pobegla žudeći za snom koji joj se

ostvario uz Farosa... Nije želela da izgubi ni delić tog sna!

Srebrnasti »rols rojs« je stajao napadno parkiran ispred samog ulaza u hotel. Na vrata se naslanjao ogroman čovek veoma blede kože, sa nordijskim crtama lica i gotovo belim očima koje su se jedva nazirale kroz skupljene trepavice. Ogromne šake je držao posednički položene na površinu sjajnog automobila. Međutim, to nije bio njegov automobil.

Žerais mu je prišla nameštajući službeni osmeh na lice. Rekla je:

— Faros hoće odmah da te vidi! U baru je.

— Dobro — rekao je čovek po imenu Berlic sa jakim germanskim akcentom.

Krenuo je kao da je samo čekao da mu kažu da treba da krene. Berlic je bio od ljudi koji ne vole i ne znaju da razmišljaju. Svoju sudbinu je od rane mladosti, tačnije od časa kada ga je Faros Ankora pronašao na ulici, izvlačeći ga iz jedne tuče, poverio u ruke tom čoveku. Radio je ono što mu je Faros naređivao, ne pitajući nikada ništa i zaboravljajući sve što je morao da uradi istog časa po obavljenom poslu. Silovao je, ubijao, lomio vilice, vadio oči, odvaljivao bubrege, pljačkao, džepario, ucenjivao, sahranjivao i skrnavio grobove, sve po Farosovoj zapovesti,

i nikada nije posumnjao u to da je svrha svih tih dela i nedela da usreći Farosa! A, srećan Faros Ankora, to je značilo da su srećni i svi oko njega, najpre njegove sluge...

Kada je Berlic prolazio pored butika, Sumiko je upravo izašla iz njega i skoro se sudarila sa tim ogromnim čovekom za koga je mogla samo da kaže da je neprijatno mirisao, kao na naftalin ili nešto slično, jer je takvom brzinom prošao pored nje.

Berlic nije ni primetio Sumiko, koju je Faros Ankora i dalje fiksirao pogledom. Čim je ugledao Farosa, Berlicu na licu zatitra nešto nalik na osmeh. Prišao je izmenjenim korakom, nekako ponizno, poput velikog, krvoločnog psa koji se umiljava gospodaru. Nije progovorio ni reč. Samo je stajao i čekao da mu se Faros obrati, Konačno, posle nekoliko minuta, Faros izgovori, još uvek po smatrajući tu Japanku, koja je sada temeljno proučavala sledeći izlog:

— Berlic! Žeris će ti dati ime i sve ostalo. Radi se o jednoj ženi. Hoću da je dovedeš u vilu. Biće mi gost na ručku. Ili večeri...

— Dobro — rekao je Berlic tiho. Sačekao je još nekoliko trenutaka, želeći da čuje još nešto iz usta voljenog čoveka, a onda se udaljio. Isprva kora-

čajući gotovo na prstima, a za tim čvrsto, skoro vojnički.

Zelene oči su pratile Sumiko i kada je ušla u sledeći butik. I, čekale su strpljivo da ona izađe, i pratile su je i kada je razgledala ostale izloge, i tek kada je Sumiko zamakla iza ugla, u pravcu kioska sa novinama, Faros Ankora je okrenuo glavu i trepnuo. Mahnuo je rukom prema barmenu i ovaj mu je spremno doneo još jedan koktel, a onda tiho nestao. Gospodin Ankora nije voleo da pije dok ga posluga gleda.

Faros Ankora je strpljivo čekao, koliko je god to mogao. Jer, on po prirodi nije bio strpljiv čovek. Ispijao je lagano svoj koktel i unapred se naslađivao susretom sa tom Japankom. Goreo je od želje da je svuče, da pogledom i prstima ispita svaki deo njenog tela, da je onjuši i klizne, da se uveri da je zaista tako savršena kao što izgleda. Vodio je urednu evidenciju žena sa kojima je spavao, makar samo je dnom, od trenutka kada je novcem stekao moć da poseduje svaku ženu koju poželi, i znao je napamet broj — 438 žena! Nijedna nije odgovarala njegovoj zamisli o savršenoj ženi. Neke su bile blizu tom idealu, ali nikada ga nisu dostigle. Isplaćivao ih je velikodušno, ili ih je terao od sebe predajući

ih Berlicu kao znak pažnje i zahvalnosti za sve ono što je njegov sluga, telohranitelj i vođa učinio za njega. Neke je prođavao u belo roblje, svojim poslovnim prijateljima u Arabiji. Neke je morao da ukloni sa lica zemlje, jer su se uzoholile i pokušale da ga ucene. Ali, nije prestao da traga za savršenom ženom...

Žeraiš je prišla pomislivši da je Faros utonuo u sanjarenja. Zato ju je iznenadio njegov glas:

— Jesi li saznala?

— Jesam — rekla je Žeraiš spremno, krijući prizvuk ljubomore u glasu. — Turistkinja iz Amerike. Zove se Sumiko. Ima državljanstvo Sjedinjenih Država. Tu je sa vernikom. Soba 702. Ostaće do kraja karnevala.

— Idi i reci sve to Berlicu. On će znati šta dalje treba da uradi — reče hladnokrvno Faros Anhora. — Posle mi se priđruži u poslovnom salonu. Tamo ću sačekati mog čoveka iz Evrope.

— Svakako, Farose — rekla je Žeraiš uz zanosan osmeh. Laskala je sebi da je sjajna glumica.

— I, pazi da nešto ne pokvariš, ženo! — izgovorio je Faros i u njegovom glasu zazvižda opasno upozorenje. — Ne bih želeo da mi tvoja pro-

kleta ljubomora pokvari uživanje.

— Ko je ljubomoran? Ja!

— Čula si me — rekao je Faros.

Nije morao ni da proveri da li je Žeraiš otišla. Čuo je njene potpetice kako histerično lupkaju u mermerni pod hotelskog hola...

Ulicom Akre je treštala muzika, ako se to moglo nazvati muzikom, jer se sve svodilo na pakleni ritam sambe. Gotovo na svakom uglu su se okupljale grupe od po dvadesetak bubnjara, radeći nešto što je turistima, među kojima su bili i Sumiko i Lesli, ličilo na pokušaj da se ritmom sruši vrelo i vlažno nebo iznad Rija. Oko orkestrara se u času stvarala velika gužva, ali to nisu bili turisti. Turisti su stajali na pristojnoj udaljenosti. Oko orkestrara su se okupljali mladići i devojke počinjući da plešu. Oko svih njih se širila u talasima energija svojstvena samozbučanim danima prekarnevala. Samba je opijala te ljude i oni su u nju tonuli kao u nekakvo skoro opipljivo more zadovoljstva većeg možda i od ljubavnog.

— Neverovato! — rekla je Sumiko stojeći naslonjena na

Leslijevo rame i gledajući plesače i svirače. — Nisam primetila ni da piju ni da se drogiraju, a ipak izgledaju kao da su na sedmom nebu. Kao da su u ekstazi.

— I jesu — reče Lesli.

— Mogla bih da ih posmatram satima — rekla je Sumiko. Bila je zaista ushićena slikama karnevalskog Rija.

— Čini mi se da smo zbog toga i došli — reče Lesli.

— Da — osmehnu se Sumiko — ali, ja bih želela da izaberem sebi jedan zaista lud kostim za taj prijem u hotelu. A to neću moći da učinim ako budem stajala ovde i gledala kako oni igraju sambu.

Bili su pozvani na maskenbal u hotelu. Glavni menadžer hotela ih je lično pozvao rekavši da svaki ugledniji hotel u Riju organizuje maskenbal uoči glavnih događanja na karnevalu, i da bi mu bilo veoma drago da i njih vidi na tom prijemu. Nije im rekao da se odlučio da od svih gostiju pozove baš njih zato što mu je to naređeno — u pismu u kome je bio i čak na tako drsku sumu da jednostavno nije mogao da odbije zahtev da na maskenbal pozove dvoje običnih turista.

Krenuli su dalje, ulicom Urugvaja, ali od sambe nisu mogli da pobegnu. Na svakih stotinak jardi treštao je po jedan

orkestar. Neki muzičari uopšte nisu ličili na muzičare. Bile su to grupe tamnoputih momaka i devojaka koji su lupali u kante, kartonske kutije ili naprosto dlanom o dlan. Malo dalje od njih svirao je dvanaestočlani orkestar obučen u sjajni lame, izgledajući kao da je do juče svirao u Los Vegasu. Sve je to bilo čudno i uzbudljivo i Lesli i Sumiko su hteli — ne hteli morali da zastajkuju i slušaju svirače i gledaju brojne igrače koji su išli od orkestra do orkestra i plesali zadihani, nasmejani i srećni.

— Eno, tamo! — rekla je Sumiko odvajajući Leslija od jedne grupe mladih mulatkinja koje su napravile krug od sambe oko njih. — Tamo ću naći kostime za nas.

Pokazala je na veliki neon-ski natpis iznad jednog pasaža, koji je obećavao kostime kakvi u Riju ranije nisu viđeni. Ušli su u pasaž i osetili da pritisak ritma u ušima jenjava.

— Mogli smo da izaberemo i neko mirnije mesto za odmor — nasmejao se Lesli.

— Siguran sam da ćemo kad-tad poželeti da dođemo u Rio i vidimo karneval, pa zašto to ne bi bilo baš sada — odvrati mu nestašno Sumiko uvlačeći ga u malu, tesnu prodavnicu koja nikako nije odgovarala

velikoj svetlećoj reklami na ulazu u pasaž.

Unutrašnjost prodavnice bila je toliko natrpana gomilama kostima da je izgledalo kao da kroz te gomile niko ne može nikuda da prođe i kao da je jedini slobodan prostor taj, kod vrata. A, ipak, unutra je bilo ljudi. Dva mladića nabreklih mišica su upravo prevrtali kostime Marije Antoanete, kikoćući se zadovoljno, a malo dalje od njih je stajao jedan elegantni čovek otmenog držanja, obučen u platneno odelo, koji je muštiklom bez cigarete dodirivao kostime valjda ih na taj način birajući. Malo dalje je jedna zdepasta devojka slagala crne kostime nindi.

— Interesantni kostimi — reče Lesli pokazujući diskretno na kostime nindi.

— Oh! Samo nemoj taj da izabereš, molim te — šapnu Sumiko.

U tom trenutku se čovek u elegantnom odelu okrenuo i pošao prema vratima, a kako je bilo tesno gotovo da je gurnuo Leslija.

— Perdao — reče čovek kleknuvši malo, a zatim se ispravi i uz raskošan osmeh se provuče između Sumiko i Leslija.

— Molim? — upita Lesli i trepnu. Načas mu se učinilo da oseća nešto neobično.

Čovek ne odgovori, već se još jednom osmehnu i otvori vrata.

Nije izašao. Lesli mu priskoči u jednom mačkastom skoku i kucnu ga prstom u jedan od pršljenova na vratu. Taj dodir je bio dovoljan da čovek ostane gde je, ukočen kao paralizom.

— Šta se dešava? — upita Sumiko prigušeno pogledavši oko sebe. Niko drugi nije primetio ništa neobično.

— Izađimo — reče tiho Lesli i otvori vrata. Vodio je elegantnog čoveka za sobom kao da je u pitanju lutka.

Nisu išli daleko. Samo do udubljenja između dve zgrade. Tu je Lesli prislonio obeznajenog čoveka uz zid i zavukao ruke u njegove džepove. Sumiko je, po navici, asistirala, pazeci da neko ne naiđe. U jednom od džepova bio je — Leslijev novčanik.

— Frajer je đavolski vešt. Gotovo da nisam ni primetio — reče Lesli.

— Ja nisam ništa primetila — rekla je Sumiko. — Šta ćeš sa njim?

— Ne bi vredelo da ga pređam policiji. Bio bi na ulici već sutradan — reče Lesli. — Ova vrsta ljudi je ista svugde na svetu. Ne vidim zašto bi se brazilski džeparoši razliko-

vali od američkih. A, i sama znaš kako oni rade...

— Da... — reče Sumiko pažljivo gledajući čoveka, koji je još uvek bio skoro paralizovan. — Pola plena daju na skupe advokate koji su u stanju da ih izvuku, ako ih uhvate, u roku od dvadeset četiri časa. Pustićeš ga?

— Mislim da hoću — reče Leslie. Proverio je hitro sadržaj čovekovih džepova. Našao je dokumenta na ime Osorio Santuš, adresu, čak i fotografiju na kojoj je Osorio nežno grlio tri devojčice, dok ga je sa strane odano gledala raskošno bucmasta mulatkinja. Leslie po tom vrati sve u Osorijeve džepove, a onda ga pljesnu ne suviše snažno da ga povрати.

— Ajude me... — zavapi promuklo Osorio.

— Govoriš li engleski, Osorio? — upita Leslie mirno.

— No — reče Osorio, ali se odmah rpedomisli. — Naravno, gospodine! Ne osećam se dobro... Pomozite mi! Ne mogu da pomerim noge...

— Uskoro ćeš moći da trčiš maraton, Osorio — reče Leslie i osmehnu se.

Sumiko pride i osmehnu se. Ona je znala da je čovek u stanju da trči. Dejstvo kratkog udara je prolazilo trenutno. Ali, očigledno je bilo da je Osorio hteo da dobije na vre-

menu i da iskoristi priliku da pobegne ako mu se ukaže.

— Daću ti jedan savet, Osorio — reče Leslie, primećujući da džeparoš savršeno dobro glumi da nije iznenađen time što mu potpuni stranci znaju ime. — Nikada više nemoj da pokušas da odžepariš mene ili nju!

Lesli pokaza rukom na Sumiko, a zatim se namršti, praveći se da pokušava da pomeri noge. Pri tom se oslonio na Lesliejevo rame, i to tako da je lako mogao, ako pojača pritisk, da obori Lesilja. Sumiko je znala da Osorio pokušava da pobegne. Leslie je to takođe odlično znao i rešio je da se malo poigra sa džeparošem.

— Moje noge... — izgovorio je Osorio, poklekao i oslonio se snažno na Lesilja, a zatim ga gurnuo svom snagom i istog trena skočio...

Lesli pade, suzdržavajući smeh. Istog časa Sumiko priskoči Osoriju i jednostavno mu podmetnu nogu! Džeparoš polete kroz vazduh i nespretno pade, tresnuvši licem o asfalt. Jeknuo je, ali nije napuštao nadu da će pobeći. Skočio je ponovo na noge i uložio prilično snage da nastavi da beži. Ali, kada je to pokušao mogao je samo da konstatuje da mu se noge vrte po vazduhu — Leslie ga je držao veoma čvrsto!

— Osorio! — reče spokojno Lesli. — Nemaš razloga da bežiš! Ja sam samo hteo da ti dam dobar savet. Nije ljubazno što bežiš od njega...

Sumiko se tiho smejala. Osorio koji vrti nogama kroz vazduh bio joj je beskrajno komičan.

— Nemojte, nemojte... — po navljao je Osorio.

Jednim veštim, mekanim pokretom Lesli ga obori na asfalt i okrete na leđa. Zatim mu je pružio ruku i pomogao da ustane.

— Budi miran, Osorio. Ponašaj se dostojanstveno — reče Lesli. — Oдавде možeš da odeš bez žurbe. Ali, zapamti: ne prilazi mi više nikada!

Osorio se pribra uz malo ustezanja, a onda se nakašlja. trepnu uplašeno nekoliko puta i klimnu glavom:

— Odlično! Dobro! Neću više biti blizu.

Osorio je bio zapanjen. Pred sobom je imao dvoje turista koji su se osmehivali od uha do uha. Dvoje koji su bili u stanju da ga uhvate onako kako ni najbolji policajci u Riju nisu nikada bili u stanju. Dvoje koji su ga puštali, jednostavno... Popravio je nabore na svojoj odeći, sagnuo se da dohvati šešir, naklonio se Sumiko na smešan način, a onda se lagano udaljio.

— Dobro došli u Rio! — nasmejala se Sumiko.

Velika sala hotela je pakleno pulsirala u ritmu sambe kada su Sumiko i Lesli ušli. Ona je bila obučena u kostim gaucha, onaj za koji je devojkica iz prodavnice kostima tvrdila da je unikat. Lesli je nosio kostim maharadže. Oboma su lica bila prekrivena mekanim kožnim maskama. Ušavši, stisli su se uza zid, jer je rpostor bio zakrčen plesačima.

Samba je dizala utrobu, a vazduh se njihao u skladu sa njihanjem dvestotinak masiranih tela koja su izgarala u vatrenoj sambi. To nije više čak ni za Sumiko i Leslija bila samo muzika — to je bilo opredmećeno osećanje života Brazila, istorije te velike šarene zemlje, uzavrela krv ljudi svih boja. I, u prvi mah, njih dvoje su bili malo zbunjeni.

— Ovde čovek zaista mora da otkači da bi mogao istinski da uživa u karnevalu — vikala je Sumiko na uho Leslija, jer je buka bila prevelika.

— Još više — odviknuo joj je Lesli. — Moramo da budemo deo karnevala, ako hoćemo da ga vidimo, čujemo i osetimo.

— Pa, onda... Šta čekamo?!
— nasmejala se Sumiko.

Nije ni dovršila rečenicu do kraja, a jedna maska joj se unese u lice. Po tamnim rukama bilo je jasno da se iza kostima gusarskog kapetana krije crnac. On nije rekao ništa. Bilo je malo verovatno čak i da može da govori, jer je bio sav zanjihan. Sav u sambi. I, on dohvati Sumiko kao da je perce i ponese je kroz uskovitlanu gomilu plesača ka centru sale, ka podijumu na kome su plesale tri Eve koje su od odeće imale samo bele maske na licu i smokvin cvet među nogama. Pored njih tri igra le su uvijajući se na najneverovatnije načine dve Ledi Godive sa dugim, plastičnim perikama. Jedan Napoleon je drmusao svojih dvestotinak funti među njima, a pored njega se u zanosu njihala dugonoga Kleopatra.

Lesli ostade sam, naslonjen uza zid. Osećao je kako mu rebra udaraju u utrobu ritmom moćne sambe. Nikada ranije se nije osećao tako — istovremeno i prepun nekog opreza kome nije nalazio razlog i sav prepun neke čudne struje koja kao da je jednostavno htela da se prepusti toj stihiji ritma i plesa. Najednom, jedna Rajska ptica, sva u šarenom perju, go lih grudi, pade mu u naručje. Ona ne reče ništa, ali način na

koji je nastavila da pleše, pripijajući se uz Leslija bio je više nego poziv na sambu...

Rajskoj ptici nije trebalo mnogo da nauči Maharadžu osnovne korake sambe. Uostalom, to i nije bilo potrebno. Svi su se samo klatili, vrteli zadnjicama, ljuljali kukovima i tresli se u tom davolskom ritmu i gužva je bila tolika da je već sama gomila plesača pokretala one koji su bili sa manje entuzijazma. Lesli se prepusti dahu muzike i mirisu oznojenih tela. osetivši da počinje da uživa u svemu tome. Kao da je, ušavši u tu salu napustio običan svet i iskrcao se na neku nepoznatu planetu sazdanu samo od ritma i plesa.

Sumiko je bila na podijumu skakućući između plesača, okrećući se da vidi svog Maharadžu sve dok se ritam nije naglo, bez prelaza promenio — po stajući još brži, ljudi, grčevitiji. Tada više nije mogla da izdrži i otela se svom partneru pokušavajući da se probije do mesta gde joj se činilo da vidi Leslija u kostimu maharadže. Nije mogla da se otme utisku da bi bilo najlakše prepustiti se toj karnevalskoj ludosti, ali je želela da bude u Leslievoj blizini. Naprosto je to želela i rešila je to da pokuša, mada joj je izgledalo da ih je božanstvo karnevala uzelo pod svoje i da im kroji sudbinu od

časa kada su navukli na sebe te čudne kostime.

Provušla se između jednog deda Mraza sa krupnim dojka-ma ispod bele brade i jedne »dame« u toliko tesnoj haljini da joj se lepo oortavao moćan muški aprat među nogama. Su darila se sa mlekadžijom koji i nije imao masku, mada je nje govo ružno lice ličilo zaista na neku od maski inspirisanih horror-filmovima. Jedan Adam je poljubi u potiljak u prolazu, ne prestajući da pleše. Preskočila je jednu nerazumljivu gomilu kostima na podu, iz koje su virile dve noge u mrežastim čarapama i dve sasvim gole. A, onda je naletela na ogromno telo u nekakvom belom krznenom kostimu — kostimu belog medveda!

Beli medved je zgrabio Sumiko tako snažno da joj je na čas ponestalo vazduha. Osetila je ogromnu šaku na struku i nehotice je pogledala prema maskiranom licu tog čoveka. Međutim, kroz proreze su je gledale samo mutne oči koje su zaista mogle biti bilo čije. Beli medved je ponese, njišući se u ritmu sambe u stranu. Sumiko se zbunjeno nasmeja pokušavajući da se seti na koji način bi tom čoveku stavila do znanja da joj nije prijatno tako stisnutoj. I, zaustila je da to kaže, ali tada pritisak medvedove ruke postade još jači.

Toliko jak da Sumiko gotovo jeknu i udahnu snažno ne bi li valjano napunila pluća...

U tom trenutku velika šapa Belog medveda joj pade preko lica. Ono što je udahnula bio je — hloroform! Sumiko oseti da gubi svest!

Maharadža je tada već bio zadihan od sambe. Njišući gomila ga je odnela daleko od mesta na kome su se on i Sumiko rastali, i sada je Leslie bio u blizini vrata za posluhu odakle su s vremena na vreme izvirivali kuvarski pomoćnici ne bi li videli nešto zgodno i golišavo. Tu je Leslie uspeo da se malo izmakne, nasloni na zid i potraži predah.

Odahnuvši načas, iznenada, oseti! Godinama izgrađivan osećaj za opasnost. Nemušti osećaj koji je običnim ljudima bilo teško objasniti, sada se javio. »Sumiko«! pomisli Leslie i pogledom potraži Gauća, ali od šarene gomile nije mogao da vidi baš ništa.

Napeti osećaj da se događa nešto ne mnogo lepo nije ga napuštao. Leslie ugleda kolica za posluživanje nedaleko od mesta na kome je stajao i priđe im pa vešto skoči na njih. Sada je stajao iznad svih i mogao je da vidi gotovo celu salu. Ugleda Gauća u blizini centralnog podijuma. Leslie skoči sa kolica i, najednom ne više jedan od plesača, poče vešto

uvijajući se da se provlači kroz razigranu gomilu.

Gauča je stigao u trenutku kada je pokušavao da se probije do vrata...

— Sumiko! — pozva je Lesli, ali se Gaučo nije okrenuo.

Lesli je pomislio da ga Sumiko ne čuje od preterano glasnne muzike, pa načini još jedan napor, provuče se između plesača i uhvati Gauča za rame. Tek kada se Gaučo okrenuo Lesli je shvatio...

— Ke kuer dizer isto?!? — upita Gaučo na savršenom portugalskom.

To nije bila Sumiko!

Lesli promrmlja nešto kao izvinjenje, iako je bio gotovo siguran da ga nisu razumeli. Sada je bio gotovo sasvim siguran da ga hargei nije izneverio. Nešto se dogodilo sa Sumiko. Lesli je pomislio da joj se moglo zavrteti u glavi od silne muzike i plesa. Taj ljudi ples je ipak previše za nenaviknute na sambu. Osim toga, tek su doleteli sa sasvim drugog kraja sveta i još se nisu adaptirali na tako vlažnu, tropsku klimu. I njemu je smetala vrućina. Moglo se dogoditi da Sumiko dehidrira i onesvesti se...

Provukao se kroz gomilu i stao na ono mesto sa kojeg su se razdvojili. Skupio je snagu i zatvorio oči. Nekoliko trenutaka kasnije samo snagom vo-

lje Lesli više nije čuo nikakav zvuk koji bi dolazio van njegove lobanje, niti je osećao gibanje vazduha, ni teške mirise znoja i pića. Veštinom poznatom kao KAPORO, izolovanjem od stvarnosti, Lesli je pozivao u pomoć svoju mentalnu moć. Pozivao je Sumiko telepacijom. Ako se nalazi u toj prostoriji ona će se sigurno odazvati!

Leslijeva misao je lutala razularenom salom, ali nije nalazila odgovor...

*
* * *

— Skini taj idiotski kostim! — naredio je Faros Ankora odmerivši Berlica u kostimu belog medveda prezrivim pogledom.

Na velikom belom kožnom ležaju na sredini velike sobe ležala je bez svesti mlada žena obučena u kostim gauča. Berlic joj je skinuo masku sa lica. Bila je to Sumiko. Faros Ankora je stajao pored postelje i zadivljeno je posmatrao. Ona je bila tu, u njegovom vlasništvu, na njegovom posedu. Mogao je od nje da učini šta god hoće. Niko osim Berlica nije znao da je ona tu, a Berlic se ionako nikada nije računao.

— Nadam se da je nisi otrovao hloroformom — reče Faros ne okrećući se prema Berlincu koji, uostalom, nije ni odgovorio

Faros je razmišljao da li da tu prelepu Japanku zaključa u sobi, ili da jednostavno sedi pored postelje i čeka da ona dođe sebi. Ili da naredi Berlincu da je svuče kako bi se uverio da je savršena kao što je izgledala dok ju je promatrao tamo, u hotelu.

— Idi sad i svuci to dlakavo čudo sa sebe! — naredio je ponovo Faros i Berlic je poslušao bez pogovora, kao i uvek, ponizno klimnuvši glavom.

Kada su se vrata iza Berlince zatvorila Faros priđe postelji. Spustio se na kolena. Uživao je u trenucima koje je od lagao. Silno je želeo da je dodirne i uživao je u svom nesatrpjenju. Nagnuo se prema on nesveščenoj devojci i neko vreme samo udisao njene mirise. Iza gustih slojeva dima i znoja osećao se njen parfem. Faros ushićeno pomisli kako ona ima i dobar ukus što se tiče mirisa. Još uvek je nije dodirnuo.

Zamišljao je kako ta Japanka izgleda gola. Strepeo je da će na njenom telu otkriti nešto što neće biti savršeno. Možda ima preširoke kukove? Možda su joj grudi opuštene? Možda je suviše maljava? Možda

joj pupak nije onakav kakvog je on zamišljao i želeo da vidi? Kad je skine...

Gotovo podrhtavajući Faros dotaknu njene čizme. Bile su to karnevalske čizme, od kartona. No, njemu su izgledale idealne za ono što se nadao da će pronaći u njima — mala, uska stopala s živahnim prstima i oblom, malom petom. Ta stopala su morala biti gipka i mekotna, a koža na njima čista i ružičasta. Svukao joj je čizme i zatvorio oči, ostajući tako nekoliko trenutaka, ne dišući. Zatim je udahnuo duboko i otvorio oči spustivši pogled na njena stopala.

Zastenjao je od ushićenja. Njena stopala su bila predivna. Upravo onakva kakva je želeo da vidi. Želeo da ima. Želeo da dodirne. Gospodin Faros Ankora je osetio kako mu se događa nešto što mu se nije dogodilo već desetak godina, ili bar nije bez pomoći afro dizijaka. Gospodin Faros Ankora je dobio snažnu erekciju!

Prešao je vrhovima prstiju preko sitnih zglavaka na njenim nožnim prstima, osećajući kako glatkoća njene kože prenosi na njegove prste nešto na lik na jaku struju. Dahtao je od uzbuđenja. Najednom je po želeo da ne nastavi da je svlači. Poželeo je da pozove Žerisa i da uzme od nje nekakav ljubavni napitak, dovoljno sna

žan da mu obezbědi ne samo nekoliko časova strasti sa tom Japankom, već nekoliko dana, nedelja... Pozeleo je da vodi ljubav sa tom tek otkrivenom ženom do večnosti!

Ali, onda je naglo odlučio, onako kako je uopšte odlučivao o bilo čemu, da je ostavi, da odloži trenutke slasti koje je očekivao od nje. Ustao je i hitro prišao prozorima. Bili su dobro zatvoreni i obezbeđeni. Nisu se mogli otvarati, a stakla nisu bila obična i nisu se mogla razbiti. Sva stakla na vili Farosa Ankore bila su neprobojna, praktično neuništiva. Tim putem ta divna žena nije mogla pobeći.

Potom je Faros prišao vratima, no nije odmah izašao. Okrenuo se i pogledao prema tavanici — pored lusterata se nalazila mala video kamera. Faros Ankora je coknuo jezikom — snimiće trenutke devojčinog buđenja. Kasnije će doći da porazgovara sa njom. Kasnije će doći da je svuče i detaljno proveri da li je uistinu tako savršena. Kasnije će doći da vodi ljubav sa njom — do u beskraj...

Naglo je izašao, zatvorio vrata, dva puta okrenuo ključ, a zatim ga pažljivo smestio u džep od košulje. Zakopčao je džep i osmehnulo se. Razmišljao je o tome kako ne sme da žuri. Nikakva žurba i nikakvo

nestrpljenje ne smeju da mu pokvare zadovoljstvo da vodi ljubav sa ženom koja je toliko savršena.

Prošao je dugačkim hodnikom, pored beskrajnog reda sku pocenih slikarskih dela, koja za njega nisu predstavljala ništa drugo do način da potroši novac. Nije ih čak ni držao u salonu, u prizemlju vile, gde su mogli da ih vide posetioći. Držao ih je naprosto u hodniku i to samo zato što mu je izgledalo glupo da ih drži u podrumu. Za neka od tih remek-dela je znao da su bila ukradena, ali nije mario za to. Ionako je skupo plaćao glavešine u policiji i sa te strane je bio savršeno bezbedan. Sa druge strane, nijedan provalnik u Brazilu se ne bi usudio da pokuša da provali u vilu Farosa Ankore. Pre jedanaest godina dvojica su to pokušali — tri dana kasnije su pronašli delove njihovih tela u staklenoj vitrini jedne prodavnice mesa u Botafogu.

Sišao je niz stepenice. Nije video nikoga od posluge. Faros nikada nije video nikoga od posluge iako je odlično znao da kuću održava sedamnaest osoba. Posluga je dobro znala da će svaki član biti nemilosrdno otpušten onog časa kada gospodin Faros primeti da postoji i svi su strogo vodili računa da budu nevidljivi. Fa-

ros uđe kroz vrata koja se nikada nisu zatvarala u svoju ogromnu radnu sobu krčatu ekranima video-monitora i kompjuterima. Odatle je on upravljao svojim moćnim finansijskim carstvom i svojim velikim imanjem. Odatle je mogao da kontroliše sve sobe u vili, i sve ostale prostorije u bilo kojoj zgradi na imanju, jer se u svakoj nalazila mala kamera koja je bila u stanju da zabeleži svaki pokret i svaki zvuk.

Seo je za ovalni sto i pritisnuo plavo dugme na svojoj komandnoj tabli. Sačekao je malo, brojeći sekunde u sebi: »... šesnaest, sedamnaest, osamnaest, devetnaest...« Na »dvadeset« u sobu je ušla Žerai!

— Tražio si me.

— Treba mi nešto — reče Faros i osmehnu se. — Nešto što će me održati »u vazduhu« danima!

— Ah! — uzdahnu Žerai i uzdrža se od komentara. — Znači, dobio si svoje savršeno, zar ne?!

— Sve je prošlo bez komplikacija — reče suvo Faros. — Berlic zna kako te stvari da izvede bez buke i bez svedoka. Mala je sada ovde. Treba mi nešto zaista moćno!

— Da li sam te ikada izneverila? — upita Žerai naoko smerno.

— Znaš li kako se kaže? Za sve postoji prvi put — isceri se Faros. — Ne bih nikako želeo da mi se dogodi nešto nepredviđeno sa tom Japankom. Hoću da sve bude blizu savršenstva, ako ne i sasvim savršeno. Hoću nešto što će me održati čvrstog i snažnog bar čitav dan. Ona to zaslužuje, bar sudeći prema onome što sam do sada video.

— Zvučiš kao da je još nisi »raspakovao« — osmehnu se Žerai. Mnogo puta je prisustvovala scenama strasti i seksa između Farosa i devojaka i žena koje je on, vođen svojim hirovima, pozeleo, kupujući ih, otimajući ili ucenjujući. Znala je da je on nestrpljiv i da mu se retko dešava da dovedenu ženu ne »raspakuje« odmah. — Ta Japanka mora da je nešto sasvim posebno!

— Šteta što nisi muško, Žerai — reče Faros. — Onda bi možda znala da gledaš žene pravim očima.

— Baš mi je drago što nisam muško — nasmeja se ona raskošno, pokazujući svoje lepe, pravilne, krupne zube.

Faros zastade na trenutak. Nije bio siguran šta je Žerai mislila time da kaže. No, slušajući njen smeh zaključio da je iskren, pa se i on nasmeja. Reče:

— Ponekad je i meni drago što nisi muško. Idi sad i pri-

premi mi đavolski snažan afro dizijak za večeras. Ali, zaista đavolski snažan! Razumeš li?!

— Mislim da sam razumela — reče Žerais. U oku joj je iskrila ljubomora, ali ona sebi jednostavno nije smela da dozvoli da se to primeti.

Faros se okrenuo na pokretnoj stolici i to je značilo da Žerais može da ode što je ona tiho i učinila. On tada upali ekran koji je prenosio sliku iz sobe u kojoj je bila Sumiko...

Ona je još uvek bila bez svesti i ležala je na toj beloj postelji. Kamera nije sasvim dobro bila postavljena tako da joj se nije videlo lice. Kostim gauča je skrivao sve ono što je Faros sa toliko žudnje želeo. Ali, njegova mašta je radila prekovremeno. On je živo zamišljao čega sve ima pod tim kostimom i nasladiavao se unapred trenucima otkrivanja svega toga...

Kuća se nalazila na kraju Ulice Glorija, u kraju koji je Leslija donekle iznenadio. To nije bio deo Rija u kome su bile ogromne vile najbogatijih ljudi, ali svakako ne radničko predgrađe ili favele siromašnih karioka. Broj 2301 je označavao kuću na sprat, sa pris-

tajno uređenim vrtom naokolo u kome su se igrala deca, oku pljena oko povelikog plastičnog bazena. Na ulaznim vratima nije bilo pločica sa imenom, ali Lesli je znao da nije pogrešio, jer je prepoznao i decu i ženu sa fotografije. Kada je ušao, deca utihnuše videvši stranca, a u susret mu pođe žena govoreći nešto na portugalskom.

— Osorio Santuš — reče Lesli nadajući se da će žena razumeti.

Razumela je. Odmerila je pridošlicu nepoverljivim pogledom, a onda se okrenula i ušla u kuću njišući u hodu proširoke kukove i zamamnu zadnjicu. Žena je izgledala kao tipična Brazilka. Deca takođe. Lesli u sebi pomisli: »Zato Osorio uopšte ne izgleda kao tipični brazilski džeparoš«.

Osorio se pojavio na vratima kuće sa izrazom lica kao da vidi duha. Za razliku od njegovog uličnog izdanja, sada je bio obučen u izlizane platinene pantalone neodređene boje i još bleđu košulju. U ruci je držao konzervu sa pivom.

Žena se progura između dovratka i svog okamenjenog od iznenađenja muža i stade u nekakav odbrambeni stav, sa rukama na kukovima. Rekla je nešto Osoriju, a on joj je tiho odgovorio i pokazao joj

glavom prema unutrašnjosti kuće. Ona poslušno nestade. Osorio zakorači nesigurno prema Lesliju.

— Ne znam šta tražite ovde — reče Osorio tiho na engleskom.

— Mislio sam da će ti biti drago da me vidiš — reče Lesli podsmešljivo. — Uostalom, ja sam jedini koji te je uhvatio na delu, a zatim pustio na slobodu.

— Što je bilo vaše ostalo je vaše — reče Osorio osvrćući se. Lesliju se činilo da se Osorio boji da će ugledati policiju.

— Nisam zbog toga došao — reče Lesli. — Možemo li negde na miru da razgovaramo.

— O čemu? — upita domaćin. U glasu mu se osećalo nepoverenje pa čak i nešto straha.

— Možda ćeš se iznenaditi, ali ja ti nudim posao — reče Lesli.

Osorio napravi iskreno iznenađeno lice. Razmislio je malo, a onda pokazao Lesliju prema dnu vrta, gde su se nalazile dve klupe i jedan drveni sto, ispod raskošne krošnje nekakvog tropskog drveta. Uputili su se tamo, ne progovarajući sve dok nisu seli. Tada Osorio reče:

— Moja žena ne voli nenačeljene posete. Ona se straš-

no boji ljudi koji traže mene, a koje ona ne poznaje. Ne voli da se družim sa bitangama.

— Ja sam bitanga sasvim posebnog kova, ako možeš da mi veruješ — osmehnu se Lesli. — Možeš da joj kažeš da sam bogati američki turista i da želim da mi ti budeš vodič kroz karneval, ili tako nešto.

— O čemu se radi? — upita Osorio.

— U stvari, radi se o tome da sam ja zaista samo turista u Riju. Ne poznajem ni grad, ni ljude, ni jezik — reče Lesli mirno. — Zato mi treba neko ko poznaje i grad, i ljude, i jezik. Plaćiću ti sto dolara dnevno.

— Ne razumem?! — Osoriju su oči zasvetlele kada je čuo cifru, ali se pravio kao da ga to ne zanima previše. — Vi želite da budem vodič?

— Nešto malo više od toga — reče Lesli. — Verujem da imaš dovoljno sposobnosti da mi pomogneš u nečemu što moram da uradim ovde.

— Vi ste ovamo došli zbog karnevala, zar ne?! Vi i vaša žena ako vam je ona Japanka žena...

— Karneval više nije važan. Meni više nije važan — reče Lesli i pogleda Osorija ravno u zenice, od čega njegov usplahireni domaćin pretrnu. — Žena koju si video sa mnom zove se Sumiko. I... I, nesta-

la je! Jednostavno je nestala za vreme maskenbala, sinoć, u hotelu! Hoću da je pronađem, a ti ćeš mi u tome pomoći!

— Nestala?! — tiho reče Osorio. — To se događa... za vreme karnevala mnogo osoba nestane na ulicama Rija.

— Sumiko nije mnogo osoba. Ona je Sumiko i ja hoću da je pronađem — reče Leslie čvrsto. — Objasni svojoj ženi da si od ovog časa u mojoj službi. Krećemo odmah!

— Nisam rekao da pristajem — reče Osorio srknuvši malo piva iz konzerve. Sada, kada je znao zašto je taj Amerikanac došao, osetio je da može još da se cenka i da iskamči još koju stotku, i to u dolarima.

— Ja sam rekao da ti pristaješ! — izgovori Leslie samouvereno.

— Koliko ste rekli da ste spremni... — zausti Osorio još uvek uveren da može da sebi nabije cenu, ali ga Leslie prekide oštro:

— Bez zezanja, Osorio! Rekao sam da ću ti platiti, ali samo ako me ne budeš zezao! Sto dolara za svaki dan, sve dok je ne pronađemo. Nemoj ni pokušavati da me zavrtlaš na bilo koji način! Ti si možda dobar da zavučesh nekome ruku u džep, ali nećeš biti dobar ni za to ako pokušaš da me prevariš! Očekujem da u ovom poslu zaboraviš sve tri-

kove koje si ikada naučio, inače ću te ja naučiti nekim sasvim novim, posle kojih nećeš biti isti čovek! Razumeš li?!

Osorio proguta pljuvačku. Odlično je razumeo reči koje mu je redao taj visoki, naočiti Amerikanac, ali ono što ga je pogodilo ravno pod rebra bio je pogled tog čoveka, koji mu je prodirao u dušu. Osoriju se osušiše usta. Jedva je izgovorio:

— U redu! Neka bude! I-demo odmah!

Lesli se osmehnu gotovo pri jateljski. Retko kada je grešio u proceni ljudi. Sada je bio sasvim siguran da je pronašao pravog saveznika, koji će znati da bude nesebičan kada bude trebalo, i lukav kad se bude moralo. Bio je uveren da je Osorio jedan od onih ljudi kakvi svuda po svetu izumiru — zanatlija jednog zanata koji se samo igrom slučaja nalazi sa one strane zakona. Izvukao je iz džepa novčanicu od sto dolara i pružio je Osoriju.

— Neka ovo bude predujam. Mislim da će tvoja žena biti zadovoljna.

— Sigurno hoće, gospodine... ne znam vaše ime...

— Leslie — glasio je odgovor. — Leslie Eldridž. To će biti dovoljno.

— Odakle ćemo početi potragu? — upita Osorio trpajući novčanicu u svoj džep od ko-

šulje pokretom za koji je želeo da bude nehajan.

— Od hotela — reče Lesli.

— Od mesta na kome sam je poslednji put video.

— Mogu li da se presvučem?

— upita Osorio. — Ovako odeven ne delujem nimalo reprezentativno.

— Toliko vremena imamo

— reče Lesli i osmehnu se.

— Reci ću ženi da ne znam kada ću se vratiti — reče Osorio ustajući, spreman da krene. — Uostalom, karneval je, i ona je već navikla da mene nema kući dok traje to brazilsko ludilo...

*
* *

Sumiko se probudila u nepoznatoj sobi, na belom kožnom ležaju i u prvi mah samo osećala težak i slatkast ukus hloroforma u ustima. Potom se pribrala, napregnuća svoju mentalnu snagu i sasvim razbistrila maglu u glavi. Nije se pomerala osluškujući pažljivo oko sebe. Očekivala je da u sobi bude još neko. Tek kada se uverila da nema nikoga pomerila je glavu, ali samo toliko da vidi da je bosa, mada se nije sećala ni kako je dospela u tu sobu, a još manje da je izula karnevalske čizme.

Sećala se ludog plesa u hotelu. Sećala se Leslijevog kos-

tima koji se izgubio negde u toj šarenoj, uskovitlanoj gomici. Sećala se da su je maskirani plesači vukli kroz veliku salu i terali je da pleše. Zattim... Sećala se velikog belog medveda...

Oprezno se usprávila na postelji pitajući se gde je i zašto dovedena tu. Uopšte nije sumnjala da je oteta, samo nije znala zašto...

Pažljivo je kružila pogledom po sobi koja joj je izgledala kao scenografija za nekakav film naučne fantastike. Zaključila je da je prostorija gotovo sterilna. Beli nameštaj, beli zidovi i prozori koji su izgledali blindirani. Na stropu se nalazio futuristički luster i pored njega — mala kamera. Sumiko je pogledala u kameru pitajući se da li je to neko posmatra na nekakvom ekranu, negde u kući. Ona nije imala sasvim savršeno izgrađen haragei osećaj, ali joj je nešto govorilo da joj preči opasnost sa kakvom se nikada do tada nije susrela. Znala je samo jedno — da ne sme da pokaže da se boji, mada se bojala. Istovremeno, bila je spremna na borbu.

Ustala je bez žurbe. Još uvek je osećala slabost u udovima, što je bila posledica hloroforma. Disala je lagano, ali duboko da bi iz pluća isterala poslednje ostatke narkotika.

Prišla je prozoru i pogledala napolje. Okolina joj nije rekla baš ništa. Bio je to vrt, veliki toliko da mu se sa tog mesta nije video kraj. Deo puta koji se nazirao kroz granje jednog drvoreda ukazivao je na mogućnost da je kuća u kojoj se nalazila daleko od bilo kakvog naselja.

Pokušala je da proceni koliko ima časova da bi znala koliko je provela u tom nezdravom snu. Sunce je bilo prilično visoko i Sumiko pomisli da sigurno nema manje od devet ujutru, što je samo moglo da znači da je bila u nesvesti duže od deset časova. Pomislila je: »Udahnula sam zaista veliku količinu hloroforma. Još sam slaba. Treba mi tečnosti i treba mi hrane...«

Nije imala nameru da se ponaša histerično ili razmaženo žensko stvorenje koje bi odmah lupalo na vrata i vikalo. Ma ko ju je doveo tu nije to učinio iz prijateljskih namera. Dakle, bio je neprijatelj, a neprijatelju ne treba pokazivati slabost. Zato se vratila na postelju i legla, sasvim se opustivši ne bi li povratila snagu.

Nije ležala dugo kada se vrata otvoriše...

U sobu je ušao muškarac uveliko srednjih godina, čije su oči gorele nezdravim sjajem. On uđe ćutike i zatvori vrata za sobom poigravajući se klju-

čem kao da želi da ona vidi da je on gospodar njene sudbine. Na licu mu je titrao osmeh koji je Sumiko samo mogla smatrati sladostrasnim i ništa drugo. Uspravila se i sela na postelji. Gledala je tog čoveka, ravno u oči, ne pokazujući ni trunku nelagodnosti ili zebnje. Čekala je da on prvi progovori.

— Sumiko, dakle — reče Faros Ankora. — Lepo ime za lepu ženu.

Ona ništa ne reče. Posmatrala ga je kako stoji i meri je tim užarenim očima. Činilo joj se da on gori od želje da je svuče.

— Nema razloga da ti krijem svoje ime — rekao je Faros. — Zovem se Faros Ankora. U mom si domu. Budeš li pametna može da ti bude i lepo i prijatno.

— Zvuči kao pretnja — Sumiko se osmehnula pomalo prezirivo. — Zvuči gotovo kao način na koji sam pozvana u goste.

— U goste?! — Faros podiže obrve. — Ne, draga moja! Ti ovde ne možeš biti gost. Barem ne trenutno.

— Šta sam onda? Domaćica nisam sigurno — reče Sumiko nastavljajući da igra igru. — Ili sam samo robinja?

— Ne volim žene da smatram robinjama — reče Faros.

Zakoračio je prema postelji na kojoj je sedela Sumiko. U njegovim pokretima ona prepozna strasno, gotovo sudbinsko nesrpljenje. On se sa velikom mukom suzdržavao da ne učini nešto što je svakako naumio i to je Sumiko snažno osećala.

— Onda mi ne preostaje ništa drugo nego da sebe smatram zarobljenicom — reče ona. — Tako se i osećam. uostalom.

Malo se začudila što joj je on rekao svoje ime. Pomislila je da taj čovek mora biti prilično neoprezan kada otkriva identitet, ili suviše siguran u sebe i svoje moći, ili čak i lud, ili sve troje zajedno.

— Da je postojao drugi način da te dovedem ovde sigurno bih to učinio — reče Faros. Ankora i priđe još bliže, mada nije pokazivao nameru da je dodirne ili bilo šta slično. — Ne verujem da bi pristala da dođeš ovamo da sam te jednostavno pozvao, zar ne?!

— Inteligentan zaključak — podsmehnu se Sumiko.

— Da sam ti ponudio novac? Možda bi onda pristala?!

— Izgleda da ste navikli da kupujete sve što poželite, gospodine Ankora — reče Sumiko.

— Možeš me zvati samo Faros, jednostavnije je — reče on. — Možda si čitala pogrešne knjige, draga. Ja ne veru-

jem da se novcem može sve kupiti. Suviše sam iskusio u životu da bih verovao u takvu glupost. Na primer, žene kao što si ti nikada se ne kupuju novcem.

— Zato ih vi otimate...

— Nisam imao izbora — reče Faros. — Siguran sam da bismo mogli i drugačije da razgovaramo da sam imao vremena. Oдавно sam naučio da se lepe žene, one njeple, osvajaju samo strpljenjem i ničim drugim. Ali, ti bi otišla pre nego što bih ja uopšte uspeo da ubedim sebe da moram da budem strpljiv da bih te imao.

— Vaš način udvaranja je sjajan. Nikada nisam slušala udvarača koji govori toliko neposredno i otvoreno — Sumiko nije krila ironiju. — Želite da me imate?! Šta to znači?

— Dušo, vidim da nisi glupa — reče Faros samouvereno. — Zato bi mogla odmah da raščistiš neke stvari sama sa sobom. Ovde si zbog mog zadovoljstva. Možemo to zadovoljstvo podeliti, ako budeš pametna kao što jesi. i ako ne budeš folirala previše. Uostalom, na taj način možeš izbeći bolne neprijatnosti.

— Čula sam da brazilski džentlmeni prvo prebiju ženu, pa posle vode ljubav sa njom, alin nisam verovala da će mene

zapasti-ta čast — reče Sumiko. U njoj je vrilo od prijatnog besa. Poželela je da skoči i da tom ljigavom tipu iščupa grkljan. To je svakako mogla da uradi. Ali, to svakako ne bi bio kraj borbe, jer nije znala koliko još protivnika krije kuća u kojoj je zatvorena, niti gde je i kako uopšte može da se vrati Lesliju, što je silno želela.

— Kako kažu u Sjedinjenim Državama? »Postoji više načina da se oguli paradajz!« — isceri se Faros.

Sumiko očuta, ali je u sebi pomislila: »Ovaj paradajz je suviše tvrd za tebe, ljubavniče!« Bila je spremna da mu polomi nekoliko kostiju, ako joj pride suviše blizu. Istovremeno, bila je rešena da pronađe način i obezbedi sebi odstupnicu. Tek tada će bilo kakva borba biti ravnopravna.

— Govorite toliko oholo da sam sigurna da imate razloga da verujete da ste svemoćni — rekla je ona. — Deo te sve moći je svakako onaj beli medved koji me je verovatno i doveo ovamo sa plesa...

— Rekao sam već da nisam imao drugog izbora — ponovi Faros.

— Onda ni ja nemam drugog izbora nego da vas zamolim da mi omogućite da se bezbedno i brzo vratim u svoj hotel. Upozoravam vas da zbog

svega ovoga možete imati velikih neprijatnosti. Većih nego što možete zamisliti!

— A ja tebe molim da razmisliš o tome na koji način da nas dvoje postanemo prijatelji — Faros Ankora se kezio. — I više od toga, naravno. Sve što, nam se bude dogodilo može biti lepo za oboje, ali ako ne budeš sarađivala, onda će biti lepo samo za mene. Ja sam čovek koji voli da uživa, više nego što sam u stanju da pružim uživanje. Neću prezati ni od čega!

— Lepo rečeno — izgovori Sumiko i ustade sa postelje. Zakoračila je prema Farosu mačkastim korakom, uvodeći sebe u stanje pripravnosti za borbu.

On ustuknu, mada nije pokazivao znake straha. U stvari, samo se lenjo cerio prilazeći unazad vratima. Između njih dvoje još uvek je bila razdaljina od nekoliko jardi i on je svakako nastojao da tako i ostane. Sumiko je htela da mu pokaže da se nikako neće predati, ali nije imala stvarnu nameru da ga napadne — bar dok ne obezbedi odstupnicu. Činilo se kao da i on zna da neće sevati varnice. Zato je mirno prišao vratima, otključao ih hitro i otvorio širom...

Sa druge strane vrata stajao je ogroman čovek koji je sa-

svim odgovarao veličini kostima belog medveda. Sumiko je u trenu shvatila!

— Beli meca, dakle! — rekla je ona zaustavivši se. — Vi, gospodine Ankora, ne prebijate žene sa kojima želite da vodite ljubav svojeručno, već to činite preko predstavnika, čini mi se.

— Razmisli, dušo, o svemu što sam ti rekao. Ja imam mnogo vremena — rekao je Faros Ankora pre nego što je izašao iz sobe.

Nije zatvorio vrata. Kada je Faros otišao, kroz vrata uđe Berlic. Sumiko se načas pokoleba. Nikada nije videla tako ogromnog čoveka čije lice nije odavalo ni odblesak najmanje emocije. Kao da je pred sobom imala robota ili kakvo filmsko čudovište. Ipak...

— U sobu jedne dame se ne ulazi bez poziva! — reče Sumiko i skoči.

Izvela je udarac »leteće zmi je«, skočivši punom snagom i pogodivši tog grmalja petom ispružene noge u vrat!

Od takvog udarca bi najbolji kung-fu borac zasigurno pao. Međutim, Berlic se samo zgrči i otrese glavom udahnuvši snažno u vazduh.

Sumiko je stajala ispred nje ga zapanjena. Izgledalo je da Faros Ankora ima argument koji se ne može zaobići tako lako, i ona je procenila da će

joj trebati prilično veštine, snage i vremena da smisli način da odstrani belog medveda. Njen um joj je rekao da jedno stavno ne sme da se plaši tog gorile. Ipak, negde u dubini duše nešto iskonski žensko se u njoj uplaši...

— Lezi! — zašišta Berlic i jednom rukom uhvati Sumiko oko struka.

Ona pretrnu. Ogromni čovek je podiže kao da je najobičnija lutka na naduvavanje i odnese je krupnim i dugim koracima do postelje. Bacio ju je na postelju sa takvom žestinom da je načas izgubila vazduh...

Sumiko je napregnula svu svoju snagu da se povrati, spremna da se bori na život i smrt. No, Berlic se tada naprosto okrenuo i otišao, jedva prolazeći kroz vrata, onako glomazan, kao komad nameštaja. Sumiko besno huknu gledajući kako se vrata zatvaraju i slušajući kako se ključ dva puta okreće u bravi.

*
* *

Osorio skide šešir i počea se živahno po glavi razgledajući salu u kojoj je prethodne noći održan maskenbal. Sala je bila u haosu. Na sve strane je bilo đubreta, razbijenih čaša i boca, konfeta, pocepanih delo-

va kostima, zgužvanih maski, opušaka, salveta, ostataka hra ne...

— Znači, ovde se dogodilo — reče Osorio bez naglaska.

— Imaš li, možda, ideju o tome kome je bila potrebna jedina Japanka? — upita Lesli koliko god je mogao vedrije. Nije želeo da prizna sebi da je njegova briga veća od njegove smirenosti.

— Rekao sam već da u Riju za vreme karnevala nestane mnogo osoba — ponovi Osorio. — Mnoge se pronađu, posle lu do provedenih noći. One osobe koje se ne pronađu su obično žrtve obračuna među bandama kriminalaca.

— Imam osećaj da želiš da mi kažeš da je moguće da je Sumiko otišla da se malo provede u ovom paklu od Rio de Žaneira, koristeći karneval kao izgovor?! — reče Lesli što je mogao mirnije.

— Sve je moguće — pokušao je neodređeno da kaže Osorio, ali kada je video Lesliejev pogled požurio je da doda: — Ali, ne! Ja sam siguran da madam Sumiko nije mogla tako nešto da učini.

Lesli još jednom odmeri po gledom salu. Nije imao razloga da se u njoj duže zadržava. Ovde nije mogao saznati ništa. Već se raspitivao kod hotelske posluge o Sumiko. Ni

ko je nije primetio, ni pre ni posle maskenbala.

Lesli pokaza Osoriju da treba da krenu. Izašli su na ulicu i Lesli izabra pravac koji je vodio što dalje od nekih orkestarata što su praštali sambom po fasadama.

— Ko bi, osim policije, mogao da zna da li su mlade žene i ranije tako nestajale? — upita Lesli.

— Novinari, naravno — odgovori spremno Osorio, a zatim zastade i sasvim ozbiljno pogleda u Leslija. — Ali, kad ste već pomenuli policiju... Zašto se ne obratite njima?

— Veruješ li da bi mi mogli pomoći? — uzvratila Lesli pitanjem.

— Pa... Ovaj... — zamuca Osorio. — Ne znam. Jednom mom rođaku su ukrali automobil pre nekoliko meseci, a policija ga je pronašla.

— Ono što mi tražimo nije automobil — reče suvo Lesli.

— Imam poznanika koji radi u »Zornao do Rio« — reče Osorio zaključivši da se odgovori na sva Lesliejeva pitanja zaista ne mogu dobiti u policiji. — To je jedan lokalni list. On radi u arhivi. Možda bi mogao nešto da zna.

— Nisam se prevario u tebi, Osorio — osmehnuo se Lesli. — Znao sam da ćeš mi biti od koristi.

— Dobro... Onda, da ode-mo i pokušamo da doznamo?

— U stvari, tamo ćeš otići samo ti — reče Lesli. — Snaći ćeš se bolje od mene, u svakom slučaju. Ja imam neka druga posla.

— Pa, ako baš želite — reče Osorio, a u glasu mu se osećalo olakšanje. Pomišljao je kako će bar na nekoliko časova biti bez društva tog Amerikanca, koji je, doduše, bio prilično fer prema njemu, ali ga je, eto, naterao na nešto što se Osoriju uopšte nije radilo.

— Imaš jedan čas da doznaš sve o nestalim ženama u Riju! — reče čvrsto Lesli i pogleda Osorijevo razočarano lice. — Po sebnno obrati pažnju na turistkinje. Zapiši sve što treba. Čo vek može da se uzda u svoje pamćenje samo do izvesne granice. Zapiši vrlo detaljno o onim slučajevima kada je ustanovljeno ko je otmičar. Razumeš li?

— Mislim da sam sve dobro razumeo — reče Osorio. Nehotice je pogledao u svoj ručni časovnik. Taj čas koji je dobio već je počeo da teče.

— Potraži me u hotelskoj sobi čim to završiš — reče Lesli. — Videćemo šta ćemo dalje.

Osorio nekoliko puta klimnu glavom. Lično, bio je ubeđen da njih dvojica, on nevoljko, a taj Amerikanac sa beskrajnom

voljom, presipaju vodu iz šupljeg bureta u bure bez dna. Već mu je rekao da Rio nije seoce od nekoliko stotina ljudi, pa da se u njemu može pronaći neko ko jednostavno nestane. Već mu je rekao da će se mlada dama sigurno pojaviti, pre ili kasnije. Već mu je rekao da je siguran da je mlada dama pogrešila kada je pila brazilska pića... A, na sve to je umesto odgovora dobio samo oštar pogled tih čeličnoplavih očiju i to je moglo samo da znači da on, Osorio, nema izbora — ili će igrati igru do kraja, ili će morati da pođe u najbližu policijsku stanicu i tamo objasniti zašto je pokušao da odžepari gospodina Amerikanca, Leslija Eldridža!

Lesli je odmerio Osoria još jednom pre nego što su se rastali. Nije uopšte sumnjao da će Osorio učiniti sve što bude u njegovoj moći. Ne zato što mu je pretio susret sa policijom, ako odbije saradnju, već zato što je Lesli sjajno procenio da je Osorio, uprkos zanahtu kojim se bavio, iskren i pošten čovek. Uostalom, Lesli je bio ubeđen da jedan džeparoš koji toliko brine o svojoj ženi i o svojoj deci ne može biti primerak mazgova sa đubrišta jednog megalopolisa kakav je bio Rio de Janeiro.

Kada je Osorio nestao iza ugla, žureći, jer je procenio da

ima malo vremena, Leslie se vratio u hotel. Popeo se u sobu i zaključao vrata vešajući na kvaku natpis »Ne uznemiravaj!«. Hteo je da bude nasamo sa samim sobom.

Seo je na pod, prekrstio noge i položio šake na kolena. Ispravio je leđa i glavu i zabacio pogled ravno ispred sebe, ne gledajući ni u šta.

Čas kasnije je već bio sav utrnuo i počeo je da oseća da se izdvaja od stvarnosti, da za njega prestaje da postoji vreme i prostor... Utonuo je u duboku meditaciju, sličnu nirvami. Njegov um je plutao univerzumom, skupljajući se u jednu neopipljivu tačku koja je bila spremna da krene u potragu.

Ono što bi kvazi-stručni časopisi nazvali telepatijom Leslieju je bilo poznato kao veština NIRUKU-NO-ASAMI. Veština koju mogu da savladaju samo najbolji učenici najboljih školi nindi. A Leslie je bio jedan od najboljih. Sada je njegova misao lutala jednom drugom dimenzijom, istražujući nepoznate i nepriznate prostore — u potrazi za Sumiko.

Moć veštine NIRUKU-NO-ASAMI bila je velika. Ali, ma koliko pokušavao, naprežući svoje mentalne sposobnosti do krajnjih granica, Leslie je osećao samo da nije u stanju da stupi u kontakt, telepatski

kontakt, sa Sumiko. Sve dimenzije prostora i vremena u Riju i oko njega bile su prepune neke čudne, divlje, nepoznate energije. Energije oslobađanja osnovnih nagona u ljudima. Čak i u dubokoj meditaciji Leslie je znao šta smeta nje govoj misli da proдре kroz sve prepreke i pronađe Sumiko, kao što je ranije već znao. Ta energija, ta iskonska snaga imala je samo jedno ime...

Samba! Onaj žar koji je ključao u krvi karioka, i koji je šikljao iz njih u obliku razuzdanog plesa i zaglušujuće muzike... Ta samba iznedrena iz mutnih dubina duša brazilskih ljudi, osvojila je sav prostor, sve dimenzije postojanja. Od nje se nije moglo ništa učiniti, uprkos snazi i veštini. Kao retiko kada Leslie se osetio — poražen!

Lagano je dolazio sebi, vraćajući se u normalno stanje. Bio je iscrpljen. Graške znoj mu se pojaviše na čelu kada je najzad počeo da diše normalno i kada mu je srce povratilo stari, uobičajeni ritam. Dahnulo je, bez olakšanja. Izbrisao je nadlanicom znoj sa čela i pogledao prema prozoru odakle su dopirali moćni, treštavi zvuci sambe...

Okolo podne su se vrata otvorila i kroz njih je u sobu ušla devojka čija lepota iznenadi Sumiko. Njene crte lica, međutim, nisu bile nežne. Njen pogled je bio čvrst, pa čak i oštar. Devojka je donela poslužavnik sa hranom i vodom. Kretala se lagano, a Sumiko je pomislila da u toj lakoći ima ponešto od nadmenosti gospođice.

— Pretpostavljam da si gladna — rekla je devojka. — I žedna.

Sumiko nije rekla ništa. Devojka joj nije ličila na poslužicu. Sumiko je imala osećaj da je tu devojku već negde videla, ali nije mogla da se seti gde i kada.

— Želiš li u toalet? — upitala je devojka.

Sumiko pogleda prema vratima. Bila su otvorena. Klimnula je glavom:

Bilo bi dobro od vas kada bih mogla...

Devojka se osmehnu na čudan način. Okrenula se prema zidu na kome se nalazila velika slika, neko apstraktno platno ogromnog okvira. Devojka pride toj slici i pokrenu ram sa lakoćom. Iza slike su se nalazila vrata. Devojka ih otvori i pokaza Sumiko da se baš tu nalazi toalet.

— Ovde su sve sobe opremljene veoma dobro. Nadam se da ćeš unutra pronaći i mantil za kupanje. Taj kostim gauča ti grozno stoji — reče devojka.

— Meni je udoban — odvrati Sumiko sumnjičavo.

— Kako god hoćeš — reče devojka, odmeri još jednom Sumiko i bez osvrtaanja nestade kroz vrata koja su vodila u hodnik. Sumiko začu ključ koji se ponovo dva puta okrenuo u bravi.

Ušla je u toalet. Nije imao prozora. Bio je veoma luksuzno opremljen. Sumiko otvori fioke na polici nadajući se da će pronaći nekakvo oružje, žilet, britvu, bilo šta što joj može poslužiti. No, pronašla je samo čitavu malu apoteku koja se sastojala isključivo od kontraceptivnih sredstava. Zatim nekoliko vrsta dezodoransa, kreme za lice i telo, čak i jedan električni aparat za depilaciju. Uzdahnula je, pomislivši na Leslija. Kada bi on samo mogao da pretpostavi gde se ona nalazi, sigurno bi je oslobodio u roku od jednog časa. Ovako, čak ni Sumiko nije mogla da pretpostavi gde se nalazi.

Vrativši se u sobu pogledala je na poslužavnik sa hranom. Prišla je i pažljivo ominusala jelo. Nije osetila ništa sumnjivo, ali je ipak odlučila da ne

proba ništa od toga, iako je bila gladna. Bila je gotovo sigurna da jelo sadrži nekakvo opojno sredstvo ili nešto slično tome. Razumela je namere Farosa Ankore i pokušala je da razmišlja na njegov način...

On je želeo da vodi ljubav sa njom. Ali, ne može se na silu voditi ljubav ni sa kim ako ne postoji uzajamna želja. Mogao ju je silovati. Možda je to i nameravao. Ipak, Sumiko je izračunala da je taj gospodin Ankora želi na drugi način, i uopšte nije sumnjala u to da će pokušati da je drogiraju, opije, onesposobi za otpor. Zato je rešila da ne pojede ponuđeno.

Mala boca mineralne vode je stajala na poslužavniku. Ne otvorena, a pored nje običan, metalni otvarač. Sumiko je bila žedna i bez oklevanja otvori bocu. Uzela je čašu u ruke sa namerom da sipa vodu, ali se trže — možda je unutrašnjost čaše premazana nečim? Spustila je čašu i pila ravno iz boce. Mineralna voda je bila negazirana i ukus joj je, kao kod svih mineralnih voda te vrste, bio pomalo čudan. Ali, prijalo joj je. Utolila je žeđ. Zatim je ponovo legla na postelju. Nije želela da gubi snagu u koraćanju kroz sobu ili na bilo koji drugi način.

Osećala se prilično opušteno za jednu zarobljenicu i razmiš-

ljala o tome da li bi bilo dobro da odspava neko vreme kako bi još više smanjila potrošnju energije koja joj je bila potrebna za pokušaj da izađe iz svoje čudne tamnice. Sklopila je oči...

I, tada je osetila! Iza sklopljenih očiju je prostor počeo da se pomera! Izgledalo je kao da soba pokušava da se okrene i poklopi je. Izgledalo je kao da najednom ne može ni da se pokrene da to spreči!

Otvorila je oči već pomalo u panici. Soba se nije pomerila, ali kada je pokušala da se uspravi shvatila je šta se dogodilo. Pokreti su joj bili spori, a ruke i noge teške!

»Ipak je uspeo«! pomislila je Sumiko. »Mineralna voda je bila drogirana«! Shvatila je da je, u žeđi, bila dovoljno neoprezna. Zaboravila je da nije preveliki problem za nekoga ko je rešen na sve da otvori zapečaćenu bocu, doda vodi opojno sredstvo i da je ponovo zatvori tako da izgleda da uopšte nije bila otvarana. Ali, sada je bilo kasno i mogla je samo da se nada da će imati dovoljno mentalne snage da se odupre drogi.

Znala je da će droga poteći njenim krvotokom brže ako joj se bude opirala pokretima, ako se bude kretala. Zato se ispružila na postelji, pokušala da se opusti i više nego što ju je

opuštala droga, i disala je sa svim sporo i plitko. Gledala je u oko kamere, gore, pored lustera. Znala je da je neko posmatra i da procenjuje koliko je narkotik napredovao. Znala je i da je to po svemu sudeći taj monstruozi ljubavnik, Faros Ankora, i da će ući u sobu onda kada pretpostavi da ona, Sumiko, više neće pružati otpor. Sa užasom je primetila da postaje sve malaksalija i malaksalija. Nije više bila u stanju bez napora da pokrene čak ni oči.

Vrata su se otvorila nekoliko trenutaka posle njenog zaključka da je narkotik uspeo da savlada njeno telo, ali nije ni um.

— Nadam se da mi ne zameraš što sam malo požurio — rekao je Faros Ankora zatvarajući vrata za sobom. — Oprosti, ali moje nestrpljenje da te vidim je ogromno. Nikada nisam čeznuo da vidim jednu ženu голу na taj način.

Sumiko je čula njegov glas, ali nije mogla da pomeri glavu i da ga vidi. Ipak, osetila je da je prišao i da stoji pored njenih nogu.

— Od časa kada sam te ugledao bio sam gotovo siguran da sam pronašao ono što je na ovom svetu toliko retko — govorio je Faros Ankora glasom sladosrasnika. Zvuk njegovog glasa je Sumiko ličio na ceđe-

nje pljuvačke među zubima. — Hoću da se uverim da li si zaista savršena kao što mi se čini.

— Proklet bio! — šapnula je Sumiko.

— Svi smo mi prokleti, draga — odvratio je tiho Ankora. — Svako na svoj način. Ja sam proklet već samim time što ne mogu da odolim ženskoj lepoti i svojoj ludoj čežnji da tu lepotu posedujem. Psihonalitičari bi to nazvali preterano razvijenim libidom. Ja to zovem glađu za lepotom! Ti si prokleta time što si savršena... Ako si savršena!

Još uvek je nije dodirivao. U stvari, da je Sumiko mogla da ga vidi videla bi da je klečao pored nje. Pored njenih nogu. A njegove oči su se žarile vučjim plamenom.

— Voleo bih da i ti možeš da uživaš u ovome kao ja — rekao je i ona je u njegovom glasu osetila da je bilo kakvom strpljenju o kome je govorio sada kraj.

Spustio je ruke na njene bokove. Njeno telo se trznulo sa svim refleksno. Ona nije mogla da učestvuje u svemu tome, jer je bila utrnula od droge. Osećala je samo na svojim bokovima dve drhtave, nestrpljive ruke koje raskopčavaju pojas na pantalonama tog gaučo kostima. Sumiko je poželeva da sakupi dovoljno snage i da se

odupre. Poželela je da nestane. Poželela je da bar načas izađe iz svog tela.

Faros Ankora je svlačio njene pantalone toliko žurno da je stalno nešto zapinjalo i sve to potraja prilično dugo. On zadahta kada ugleda njene vijke, skladne noge savršenih listova, malih obliha kolena i jedrih butina. Zaškrbutao je zubima zabijajući svoj žudni pogled u njene prepone. Glatki bokovi i sedefasta koža mu zamutiše oči. Na sebi je imala male gadice boje kože kroz koje su se nazirale njene stidne dlačice.

— Savršeno! Savršeno! — ponavljao je kao u transu Faros Ankora.

Dlanovi su mu se strašno znojili i Sumiko oseti gađenje kada je njima prešao preko njenih bokova, butina, kolena, listova, sve do nožnih prstiju.

— Savršeno! Savršeno! Nisam ni sanjao da ću ikada moći da pronađem ovako nešto — šaputao je stenjući Faros Ankora. — Ipak, čim sam te ugledao pomislio sam da si to baš ti. Osetio sam da jesi... Savršena!

Izgarao je od nestrpljenja. Čitavim telom je drhtao. Stiskao je kolena i grčio se da bi sprečio navalu pohote koja se širila iz njegovih natečenih mošnica. Tiho je zarežao dok joj je skidao gadice...

— Maravilosa! Inferna maraviljosa! Perigosa maraviljosa! — režao je Faros Ankora na portuglaskom.

Prsti mu se zavukoše u njene gaćice, ali su mu ruke suviše drhtale da bi mogao da ih skine. On ih besno raskide odbacujući je preko ramena. Tada na tren zastade, dok mu je srce udaralo u slepoočnice. Sklopio je ruke kao u molitvi, a lice je sasvim približio njenom telu. Sumiko oseti njegov vreo dah na venerinom brežuljku. Nije smela da misli šta još može da joj se dogodi. Da je bila u stanju, verovatno bi stegla zube i pokušala da se isključi iz stvarnosti.

— Bom Dio! — uzdahnu Ankora. Nije se usuđivao da je dodirne. Čak je na čas okrenuo glavu bojeći se svog bolesnog ushićenja.

On je nastavio da šapuće nešto nerazumljivo neko vreme je ne dodirujući. Potom ona oseti kako on raskopčava gornji deo njenog kostima...

— Ti ćeš biti moja najbolja ljubavnica! — uzviknu Faros Ankora u času kada se pred njim ukazale njene grudi, glatki i čvrsti stomak i kada zaginjuri lice u njenu meku, gipku kožu.

Sumiko oseti njegovu vruću pljuvačku na koži. I pored dejstva narkotika ona pomisli da će joj se utroba prevrnuti od

gađenja. Mislila je na Leslija. Zelela je silno da je tu, da je zaštititi i odbrani. Istovremeno, u sebi je ponavljala zakletvu da će se tom ludaku osvetiti. Kad-tad!

— Ne! — uzviknu naglo An kora i odmače se od gole Sumiko.

Ustao je i zakoračio unazad. Širio je ruke kao da želi tim pokretima sebi da objasni nešto neobjašnjivo. Odmahivao je glavom.

— Još nisam spreman za tebe — reče konačno. — Još ne. Noć nam je potrebna, lepote moje. Sada znam da si savršena i sada znam da ću i ja morati da budem savršen ljubavnik da bismo zajedno osetili kakva snaga ljubavi i strasti može biti kada se nađu dvoje savršenih!

— Crkni! — šapnu Sumiko. To je bila jedino u stanju da izgovori.

— Ova noć će biti naša — reče on, a zubi su mu škljocali od uzbuđenja. — Ova noć će biti naša prva noć. Uveren sam da će posle nje biti još mnogo noći i dana za nas dvoje.

Išao je unazad prema vratima ne skidajući pogled sa njenog golog tela. Žmarci su mu jurili telom. Tresao se kao u groznici.

— Očekuj me kada zađe sunce! — rekao je i brzo nestao kroz vrata. Nije želeo da nje-

govo nestrpljenje pokvari njegovu nasladu.

Sumiko je bila toliko opijena drogom da nije imala snage ni da uzdahne sa olakšanjem. Pitala se koliko još ima vremena na raspolaganju...

Osorio je došao na vreme, sav zadihan od žurbe. Zatekao je Leslija kako mirno ispija ko njak u sobi. Nije mogao ni da nasluti da Leslija iza tog prividnog mira vodi borbu sa samim sobom, sa svojom slepom željom da što pre pronade Sumiko i sa usađenim saznanjima da se žurbom ništa ne može postići. Kovao je plan...

— Na žalost, moj prijatelj u novinama nije mogao da nam bude od velike pomoći — reče Osorio pokazujući Lesliju spisak slučajeva otmice. — Koliko sam ja mogao da zapazim, ne postoji nikakvo ponavljanje slučajeva, što valjda treba da znači da u Riju ne postoji neko ko stalno otima devojke. U stvari, samo tri puta u poslednjih nekoliko godina su otete turistkinje. Jedna nije čak ni oteta. Jednostavno se zaljubila i pobešla sa nekim konobarom. Druga je zaista oteta, ali se, kako su zabeležile novine, posle ispostavilo da ju je oteo

njen raniji verenik koji nije mogao da podnese...

— Dovoljno će biti — prekinuo ga je Lesli uzimajući papir iz Osorijevih ruku.

Hitro je preleteo preko papira. Osorio je bio u pravu — poseta tom arhivaru iz novina nije urodila velikim plodom. Ipak, Lesli je po navici zapamtio neka imena koja su se dovodila u vezu sa otmicama. Zatim je zapalio papir bacivši ga u pepeljaru.

— Šta ćemo sad? — upita Osorio gledajući u bocu sa košnjakom.

— Sada ćemo popiti piće i pronaći portira koji je sinoć bio na ulazu u hotel — reče Lesli sipajući piće u praznu čašu, koju je gurnuo pred Osorija. — Portiri ponekad znaju i ono što im se čini da ne znaju.

— Ne razumem?! — reče iskreno Osorio.

Lesli ga samo pokretom glave požuri da ispije piće i ne reče ništa. Već je bio spreman da krenu. Osorio brzo isprazni čašu. Nije smeo glasno da prizna da mu se taj čudni Amerikanac vrlo dopada, da nikada nije sreo čoveka poput njega i da je zaista rešen da mu pomogne, pa makar mu i ne bilo plaćeno. Uostalom, na putu od redakcije tih lokalnih novina do hotela »sudario« se sa jednim čovekom čiji je nov-

čanik bio dovoljno debeo da nadoknadi sav trošak koji bi Osorio imao kada bi prekinuo »posao« i posvetio se samo potrazi za tom lepom Japankom.

Sišli su u hol hotela. Lesli je lako šarmirao jednu mladu ženu na recepciji i ona mu je spremno rekla gde da potraži portira koji je prošle noći bio ispred hotela. Osorio se divio načinu na koji Lesli to postiže. Čak je u sebi primetio da bi se od Leslija moglo ponešto naučiti. Jer — šarmiranje spada u zanat kojim se Osorio bavio.

Portir se zvao Ernao i u to vreme je obično bio u sali za ručavanje za osoblje hotela, spremajući se da preuzme popodnevnu dužnost. Kada su Osorio i Lesli ušli u tu salu, odakle je dopirala muzika — neizbežna samba — svi najednom utihnuše i sve oči se okrenuše prema njima. Lesli se malo začudio, ali Osorio mu je sve razjasnio prvo rekavši svima nešto na portugalskom, a onda prevodeći to Lesliju:

— Pobojali su se da smo iz poslovne policije. Za vreme karnevala čak i najbolji hoteli su prinuđeni da uzimaju radnike na crno. Ovde polovina ljudi radi na crno. Poslovna policija ih juri.

— Shvatam — reče Lesli. — Pronađi Ernaoa i zamoli ga da popije piće sa nama.

Ernao je bio visok i mršav mulat pitomih crta lica. No, dok mu je Osorio govorio šta se očekuje od njega, na tom licu se čitalo nepoverenje, pa čak i pomalo zebnja. Lesli je pogodio da i Ernao radi na crno. Ipak, Osorio mu je nedvosmisleno, pokretom prstiju, pokazao da osim pića može da očekuje i koji dolar napojnice, pa je nepoverenja sa Ernaovog lica nestalo. Pošao je sa Osorijom i Leslijem. Usput je rekao Osoriju nešto na portugalskom. Osorio je preveo:

— Ovde nije uobičajeno da osoblje pije u prostorijama hotela. Ernao bi radije na neko drugo mesto.

Lesli je klimnuo glavom i osmehnuo se Ernau prijateljski, pa su lako pronašli jedan bar, svega pedesetak jardi udaljen od hotela. Ernao je stalno nešto zapitkivao Osorija, koji je odgovarao jednosložnim rečenicama. Lesliju je bilo jasno da je Ernao prostodušna i radoznala osoba. Kada su seli i poručili piće, Lesli reče Osoriju:

— Pitaj ga da li je sinoć video bilo koga obučenog u kostim gauča!

Osorio vredno preveo. Ernao pogleda u Leslija i odluči se da odgovori njemu. Govorio je brzo i razmahivao rukama kao što to čine Brazilci. Lesli

se samo osmehivao čekajući da Osorio preveo:

— Kaže da se ne seća tačno, ali da je moguće da je video nekoga u takvom kostimu. Za vreme karnevala ima mnogo gauča. Takođe kaže da je sinoć bila gužva, zbog maskenbala.

— Pitaj ga da li bi mu pedeset dolara osvežilo pamćenje — reče Lesli. — Trebalo bi samo da se tačno seti da li je video gauča, kada i sa kim u društvu!

Osorio preveo takođe razmahujući rukama na lokalni način. Ernao je neko vreme čutao i nabirao čelo pokušavajući da se seti, ali konačno odmahnu glavom, a na licu mu se videlo da strašno žali što ne može da zaradi pedeset dolara na tako lak način.

— Ne može da se seti — reče Osorio. — Mislim da govori istinu. Mogao je bilo šta da izmisli i dobije svojih pedeset dolara, zar ne?!

Lesli ne reče ništa. Gledao je ravno u Ernaove tamnosmeđe oči. Ponirao je u njegove zenice, opijao ga pogledom. Osorio oseti da se dešava nešto neobično. Gledao je čas u Leslija čas u Ernaa i u početku mu ništa nije bilo jasno. Međutim, kada je primetio da se Ernaovo lice promenilo, opustilo, a oči postale mutne i

zenice veoma široke, razumeo je...

— Sranje... Je l' se tako kaže u Americi? Šta ste mu to uradili? — upita zapanjeno Osorio.

— Pitaj ga sada gde, kada i sa kim je video gauča sinoć! — naredi Lesli neobjašnjavajući na koji način je hipnotisao Ernaa.

Osorio posluša. Instinktivno, govorio je tiho, kao da ne želi da pokvari čaroliju kojoj je prisustvovao. Razmišljao je o tome kako taj čudni Amerikanac verovatno ima još mnogo iznenađenja. U svakom slučaju, Osorio se sada definitivno uverio da Lesli nije običan turista. To svakako ne. A kada je Ernao počeo da odgovara Osorio preblede od zaprepaštenja. Preveo je:

— Kaže da je video jednu ženu obučenu u gauča, koju je jedan čovek u kostimu belog medveda uneo u jedan veliki automobil. U stvari, u »rols rojs«! Kaže da mu se činilo da je žena već prilično pijana, jer je izgledala kao onesvešćena. Ne zna koliko je tačno bilo časova. Onda je, kaže, medved seo za upravljač i »rols« je otišao. To je sve što zna.

Lesli je ćutao neko vreme napeto razmišljajući da li postoji još nešto što je mogao doznati od hipnotisanog Ernaa. Zatim reče:

— Neka nam kaže koji je registarski broj tog automobila!

— Ali... — zausti Osorio, a onda pregrize pitanje. Poslušno je preveo pitanje.

Ernao je stisnuo oči i obližao usne od naprezanja. Zatim je izrecitovao... Osorio zacvokota zubima prevodeći:

— 4—FA—199!

Lesli izvuče iz džepa novčanicu od pedeset dolara i pruži je prema Ernau. Ovaj, međutim, nije uopšte shvatao zašto mu taj stranac pruža novac. Ipak, pružio je ruku i nesigurno ga uzeo. Lesli potom dade Osoriju znak da natera Ernaa da ispije piće do kraja.

— Razgovor je završen — reče Lesli.

Ernao ispi i, kao probuđen, u čudu pogleda u novčanicu u svojoj ruci. Nejasno se sećao razgovora i nikako mu nije bilo jasno čime je zaslužio te dolare. Ipak, ćutao je, jer u Riju niko ne pita odakle mu novac u ruci, ako ga već čvrsto drži.

Osorio zahvali Ernau na Leslijev mig, pa ga ostaviše da sedi i razmišlja, a njih dvojica ustadoše i kretoše.

— Kuda ćemo sad? — upita Osorio.

— Sada nam samo ostaje da doznamo čiji je to automobil — reče Lesli mirno. — Znao sam da će se Ernao setiti.

— Kako? Kako ste to izveli?

— upita Osorio još uvek zapanjen onim što je video.

— Jednostavno — odgovori spokojno Lesli. — Treba samo znati da je čovekov mozak u stanju da pruži mnogo više nego što se to obično misli. Prosečan čovek koristi jedva pet procenata svojih umnih sposobnosti. Ja sam samo izvukao iz Ernaa koji procenat više i to je sve.

— To sam video jednom u cirkusu — reče Osorio. — Ali, tada nisam poverovao. Mislio sam da je sve namešteno.

— U cirkusu možda i jeste — osmehnu se Lesli.

Zona Sul je bila mulatkinja odrasla u favelama oko Rija. Ni sama nije znala ko joj je otac ni kada i gde se zaista rodila. Majku je jedva pamtila, jer je umrla mlada, satrvena teškim poslom i mnogobrojnim porođajima. Imala je osam sestara i tri brata, i samo je za dve sestre i jednog brata znala gde su i kako su, ostale nije viđala. Imala je sedamnaest godina kada je došla u vilu gospodina Ankore.

Sećala se svakog detalja onog dana kada ju je Faros Ankora ugledao na plaži Ipa-

neme. Zona se kupala sa drugim devojkama, trošeći vreme uglavnom da bi zavarala prazan želudac, i isprva nije ni primetila tog čudnog čoveka zelenih očiju koji je stajao ispod ogromnog suncobrana, a pored njega je smerno stajao jedan ogroman čovek obučen od glave do pete. Zona se sećala i boje i oblika svog kupaćeg kostima koji je, i tog dana i ranije, više otkrivao njene čari nego što je bilo šta pokrivao. Znala je i da je taj kupaći kostim ukrala sa jedne tezge na Feira do Nordeste, toj šarenjoj pijaci svega i svačega. Kostim je bio zelen poput šumskog guštera.

Onda je Zoni prišao taj ogromni čovek u odelu. Rekao je da se zove Berlic i pokazao je na gospodina Ankoru, navodeći njegovo ime i titule za koje je Zona mislila da su izmišljene. Berlic joj je doslovce rekao tada:

— Budi dobra sa gospodinom. Moći ćeš dobro da jedeš.

Zona se sećala kako su druge devojkke ustuknule, plašeći se tog čudnog, velikog čoveka. I sećala se kako je prezrivo otpljunula u pesak kada je čula njegove reči. Nije odgovorila ništa, samo se okrenula i pridružila ostalim devojkama. Sve zajedno su se smejale kada im je Zona ispričala šta joj je rekao Berlic.

Nešto kasnije, u kasno popodne, vraćajući se sa plaže, pred nju je odnekle iskočio Berlic i bez reči joj tresnuo šamar od kojeg joj se zavrtele u glavi. Uhvatio ju je za ruku kao da je dete i poveo, a ona nije imala snage da se odupre. U blizini nije bilo nikoga. Berlic ju je doveo do velikog automobila i ugurao unutra, gde je sedeo gospodin Ankora. Gospodin Ankora je prekoreo Berlica što je udario Zonu i Zona mu je, tada, bila zahvalna zbog toga. Gospodin Ankora je Zoni dao svilenu maramicu, čašu sa hladnim sokom i rekao da nema čega da se boji. Ona je htela da mu poveruje, ali su njegove zelene oči svetlele čudnim sjajem i Zona Sul se bojala. Pitala je kuda je vodi, a gospodin Ankora joj je odgovorio da želi da razgovara sa njom o poslu...

— Nemoj mi reći da ti ne treba posao — rekao je gospodin Ankora. — Vidiš, moja vila je prilično velika, i uvek su dobrodošle dve vredne ruke. Ako ti se svidi kod mene, možeš da ostaneš da radiš. Ako znaš da kuvaš radićeš u kuhinji, ako ne znaš radićeš po sobama.

Zatim su otišli u vilu i Zonu je opilo bogatstvo sa kojim se tada prvi put suočila. Takvu raskoš nije videla ni na filmu.

Gospodin Ankora je bio vrlo pažljiv prema njoj. Naredio je Berlicu da donese dosta hrane i pića i gledao je sa izvesnim zadovoljstvom kako Zona slatko jede i pije. Onda ju je upitao da li mu se Zona može poveriti i ispričati sve o sebi. Zona je bila sita, omamljena od vina i ispričala mu je svoj život. Činilo se da je gospodin Ankora zadovoljan onim što je čuo.

— Vidiš, bio sam u pravu kada sam te doveo ovamo — rekao je. — Tebi treba posao i mirno mesto gde ćeš živeti. Svida li ti se ovde? Hoćeš li da ostaneš i da radiš kod mene?

Zona Sul je pristala bez mnogo razmišljanja. Onda je gospodin Ankora naredio Berlicu da odveze Zonu kući da se spremi, spakuje svoje stvari i dođe u vilu. Berilac je poslušao. On je uvek slepo slušao gospodina Ankoru. Kada je rekla braći i sestrama da je našla posao i da će im slati svake nedelje nešto novca, svi su bili oduševljeni. Rekla im je i da će bar dva puta mesečno dolaziti da ih poseti...

Nikada više nije napustila vilu gospodina Ankore. Već sledeće noći je gospodin Ankora poslao Berlica po nju. Naterao je Zonu da popije mnogo vina, a onda je obeščastio. Zona se sećala kako ju je gos-

podin Ankora odgurnuo sa posrelje kada se nauživao njenog mladog tela, i kako je izbrisao znoj sa svog tela, a onda rekao:

— Uvek kada pošaljem Berlica po tebe doći ćeš. I, više nećeš smeti da napuštaš vilu. I, još nešto! Dok ne pošaljem Berlica po tebe ne želim da te vidim. Moja posluga mora biti nevidljiva!

Potom je slao Berlica gotovo svake večeri po nju. Tri, četiri meseca bez prestanka. Čak i kada je imala menstruaciju. Nezasito je navaljivao na nju, ponekad je mučeći svojom žestokom strašću od večeri do jutra, bivajući sve grublji i grublji. Ponekad bi je udarao sve dok joj ne bi rascepio usnu, a onda bi lizao njenu krv i zarivao se u nju gotovo besno, kao da želi da je ubije, a ne da vodi ljubav sa njom. A, onda je prestao da šalje Berlica po nju, i Zona se ponadala da je njenim mukama došao kraj.

Prevarila se. Jedne noći je Berlic ponovo došao po nju, ali je nije odveo u sobu gospodina Ankore, već u svoju sobu. Rekao je pre nego što ju je divljački svukao:

— Gospodin Ankora mi je dozvolio da od tebe činim što god hoću! Sada si moje vlasništvo!

Berlic nikada nije vodio ljubav sa Zonom. Svlačio bi je i onda terao da se pred njim samozadovoljava, dok je on trljao svoj zakržljali ud i ječao više od besa što nije u stanju da bude normalan, nego od slasti. Donosio je debele sveće i nagonio je da se igra sa njima. Posipao bi je medom i lizao. Jednom je čak doneo i nekoliko litara ovnujske krvi... Zona je sve to izdržavala samo zato što se užasno bojala da više nikada živa neće izaći iz vile ako ne izdrži.

Zatim, posle nekog vremena, i Berlic je prestao da je maltretira. U međuvremenu je neka druga devojka došla i prošla kroz sve strahote kroz koje je prošla i Zona Sul. Ona je konačno bila oslobođena tih bolesnih dužnosti. Sada je samo čistila po sobama, i to onim sobama u koje nikada niko nije zalazio, u istočnom delu vile. Ostatak vremena je provodila u svojoj sobi, pletući i vezući, sama sebi nalik na pokajnu grešnicu koja je rešila da u svetoj čednosti provede ostatak života.

Međutim, nešto se u njoj probudilo kada je otkrila taj prolaz. Jednog dana, noseći rublje u veliku perionicu u dnu vrta, iza vile, primetila je otvor u kamenoj ogradi, iza male zgrade koju su zvali »plinarska«. jer su se u njoj čuvale

plinske boce. Nekoliko dana kasnije je iskoristila priliku da izblíže osmotri taj prolaz. Bio je to nevelik otvor u zidu obrastao šibljem, ali ipak dovoljno veliki da bi se kroz njega mogla provući devojka poput Zone Sul...

Danima je mislila na to. Sadržala je kako je već prošla kroz taj otvor i pobegla, jednom zasvagda, iz vile gospodina Ankore. Zaricala se svecima da će otići u samostan ako joj to pođe za rukom. Drhtala je od uzbuđenja svaki put kada bi prošla blizu tog mesta. Međutim, nije nalazila u sebi dovoljno snage da zaista pokuša. Sve dok nije videla kako Berlic, u smešnom kostimu belog medveda, unosi u kuću beživotno telo devojke obučenog u kostim gauča. Videla je dobro lice te devojke. Bila je Japanka, bolno lepa i bolno bleđa, onako onesvešćena. Nešto je začnulo pod rebra Zonu Sul i ona je silno poževela ne samo da ona pobegne već i da pomogne baš toj Japanki. Da je izbavi iz ruku mučitelja, kakav je gospodin Ankora. Najednom je u sobi pronašla dovoljno snage i želje da pokuša da pomrsi račune Farosu Ankori i Berlicu. Najednom je osetila da naprosto mora da izvuče iz njihovih prljavih ruku jedno nežno, lepo biće i da ne dozvoli da i ta devojka prođe kroz

stravu dugih noći u vili Ankora.

Čitavu noć Zona Sul nije spavala razmišljajući na koji način da izbavi Japanku iz Ankorinih ruku. Pred zoru je već ustala i, šunjajući se po kući, videla Žerais, koju je smatrala vešticom, kako odlazi u sobu zvanu »apoteka«, da pripremi još jedan zlokobni napitak. Zona se prikrala čak i sobi Farosa Ankore, tek da proveri šta on radi. Umalo je Berlic nije uhvatio...

Čitav dan je pratila, ne dišući od uzbuđenja i sopstvene zapanjujuće hrabrosti, Žerais, Ankoru i Berlica po kući. Čučala je između dve velike žardinjere sa cvećem, na velikoj terasi iznad bazena, dok su Žerais i gospodin Ankora razgovarali...

— Pripremila sam ti ono što si tražio — rekla je tada Žerais. — Bićeš mladi bik, ako želiš, ne samo ovu noć i sledeći dan, već bar još dve noći i dva dana. Čuvaj se samo da ti lepotica ne izmakne. Ako svoju snagu ne potrošiš na nju, moraćeš zvati mene. Ili nekoga od sluškinja. Ovaj napitak je strašno moćan. Bićeš nezasita zver.

— A, ona? Hoće li biti mirna dovoljno dugo? — upita iskeženi Faros Ankora.

— Popila je dovoljno vode — rekla je tada Žerais. — Mis

lim da će bar do jutra biti opijena, ali budna. U međuvremenu ćeš morati da je nateráš da popije još vode i ona će i dalje biti sasvim, sasvim mirna.

Zona Sul nije bila obrazovana, ali je znala o čemu to Ankora i njegova veštica Žerais govore. Shvatila je da je Japanka drogirana, i da je Žerais pripremila Ankori ljubavni napitak, bez kojih, a Zona je to iskusila, Faros Ankora nije kao muškarac vredeo ništa. Iz sopstvenog iskustva Zona Sul je znala da su ti ljubavni napici koje je gutao Ankor tako žestoki da je on ponekad bio zaista u stanju da zadovolji mnogo žena, a da sam ostane nezadovoljen. To je bilo bolesno, ludo, ali je bilo očigledno da Faros Ankora uživa, u stvari, u toj moći, a ne u ljubavnom činu.

— Čudi me da već nisi kod nje — rekla je Žerais i Zona Sul je, sakrivena, i to čula.

— Bio sam, ali... Želim da zapamtim onu noć sa njom. Gorim od želje, a što više odlazem u meni je želja veća — rekao je tada gospodin Ankor. — Poći ću tek kada se dobro smrači. Do tada želim da se odmaram. Gubi se!

Zona Sul je videla i da je Žerais poslušno nestala sa Ankorinih očiju. Onda je morala da pobjegne sa terase, jer se

bojala da će biti primećena. Potom je dugo, dugo, u svojoj sobi, kovala plan kako da, još te večeri, pre nego što Faros Ankora krene u sobu u kojoj je bila zatvorena, oslobodi tu Japanku i zajedno sa njom pobjegne. Izračunala je šta sve treba da savlada — ključ od sobe, pre svega, a zatim i nekakav prevoz, jer se vila nalazila prilično udaljena od bilo kog prometnog puta, a peške se nije moglo tek tako.

Tada se setila skutera kojim je jedna od žena iz kuhinje ponekad išla nekuda van vile i donosila sveža jaja. Taj skuter je stajao uvek ispred garaže, sa one strane ograde. Kada bi uspela da neopaženo prođe kroz ovaj otvor, zajedno sa Japankom, i onda obide čitav zid i uzme skuter, njih dve bi možda imale šansu... Zona Sul je od uzbuđenja drhtala, a kada je dodirnula sopstveno čelo osetila je da je sasvim vrelo!

— Sve što nam treba je pozdan kompjuter na nekom mirnom mestu — rekao je Lesli. — Znaš li gde bih mogao imati pristup do jedne takve mašine?

— Kompjuter? — zapita O-sorio više samog sebe nego Le-

slija. — Uf! — To je teško pitanje, ja se ne razumem u takve stvari.

— Biće dovoljno što se ja ponešto razumem u takve stvari — reče Lesli mirno. — Dakle, gde bih mogao pronaći kompjuter?

Osorio se počea po glavi. Bio je zbunjen. Nekako se libio da prizna Lesliju da on, u stvari, i ne zna kako izgleda pravi kompjuter. Znao je, otprilike, samo to da kompjuteri imaju tastaturu sličnu pisaćoj mašini i ekran, sličan televizijskom. Međutim, za Osorija je i terminal u agenciji za prodaju autobuskih karata bio kompjuter, kao i tome slična stvar u banci u kojoj je držao svoju uštedevinu.

— Ne znam... razmišljam... — pokušavao je da se izvuče Osorio.

Lesli pomisli: »U ovome mi Osorio neće biti od pomoći«. Zatim odmahnu rukom. Reče:

— Okej! Zaboravi za sada kompjuter. Reci mi gde bismo mogli da dobijemo kakav automobil? Znaš li za neku rentakar agenciju?

— To znam — ozari si Osorio. — Ali, sada je vreme karnevala. Sumnjam da bismo bilo gde mogli da iznajmimo bilo šta sa četiri točka. Za vreme karnevala Rijom kruži oko 200.000 automobila više nego

običnim danima. I blizu pola miliona ljudi više...

— Lako se predaješ, prijatelju — reče mu Lesli, koji je tog trena ugledao u daljini, niz ulicu kojom su prolazili, znak AVIS rentakara. — Znaš li priču o Jevrejину koji je molio Boga da dobije na lutriji?

— Ne znam — reče Osorio.

— Ide ovako... — reče Lesli, krećući ne mnogo žurno prema AVISU. — Jedan stari Jevrejin je čitavog života molio Boga da mu ovaj obezbedi premiju na lutriji. Čuo sam da u Brazilu ljudi vole takve stvari, pa ti neće biti čudna ova priča... Dakle, molio je Boga za premiju pedeset godina, svake noći. I, onda, jedne noći, Bogu dosadi da sluša stalno istu molitvu, pa se u snu javi tom Jevrejину i reče mu: Dobro, neka ti bude uslišeno, ali, svega ti, kupi već jednom tu nesrećnu srećku!

Osorio zastade, raširi oči od iznenađenja, pa prasnu u zarezan smeh, klimajući glavom u znak da je razumeo šta je Lesli želeo da mu kaže tom pričom. Lesli, međutim, nije zastajkirao. Njegov cilj je bila rentakar agencija i nije mario što Osorio zaostaje smejući se. Osorio ga nekako stiže kroz gužvu i reče:

— To je dobra priča. Mislim da ću je ispričati nekim svojim prijateljima koji, baš kao

što priča kaže, nikada ne kupuju srećku, a mole Boga da im donese bogatstvo.

— Hteo sam samo da ti kažem da nikada ne treba propuštati priliku. Uvek treba pokušati sve što je u čovekovoj moći — reče Leslie, setivši se senseia Tanake i njegovih saveta.

Bili su ispred agencije, u kojoj je vladala neopisiva gužva. Kada su ušli nije im trebalo mnogo da shvate da se pred šalterom nalazi povećta grupa turista iz Holandije, koja je u glas zahtevala da im agencija obezbedi vozila koja su turisti već rezervisali, a kojih sada najednom naprosto nije bilo. Osorio je morao da viče na uho Leslieju pokušavajući da objasni stvar:

— U Riju nikada nije sigurno ako čovek rezerviše bilo šta, ako turisti pokazuju malo razumevanja za to. Mislim da bi u svakom turističkom vodiču kroz Brazil krupnim slovima trebalo ispisati: **NE VERUJTE UNAPRED POTVRĐENIM REZERVACIJAMA.**

Oznojeni, gojazni službenik iza šaltera uzalud je vikao razmahujući rukama:

— Gospodo! Zaista žalim, ali, sve je ovo velika zabuna! Verujte da nemam više ni jedina jedina kola već dve nedelje!

— Ovo važi i za nas — reče Osorio. — Možda bi trebalo da pokušamo na nekom drugom mestu?

— Ne! Ovo mesto nam savršeno odgovara — reče Leslie i potapša Osorija po ramenu dajući mu do znanja da treba da bude strpljiv.

Ono što Osorio nije video bio je prolaz u kancelariju agencije, koja se nalazila iza šaltera. Vrata su sada bila otvorena, a u kancelariji nije bilo nikoga, jer su, očigledno, sva tri službenika bila zauzeta razjašnjavanjima sa uznemirenim Holandancima. Kroz ta otvorena vrata video se veliki sto i na tom stolu — kompjuter. Osorio pogleda tačno tamo kuda je već gledao Leslie i shvati. Os mehnua se i zaustio nešto da kaže, ali ga Leslie preseče:

— Pripazi da službenici ne ulace dok sam ja unutra!

Pre nego što je Osorio mogao da pita bilo šta, Leslie je već ulazio u kancelariju, zatvarajući drsko vrata za sobom. Osorio panično pogleda preko glava svih tih turista prema službenicima. Odahnua je kada je primetio da oni nisu ništa primetili i da imaju dovoljno muke sa turistima da bi mogli bilo šta primetiti. No, vođen instinktom iskusnog džeparoša Osorio priđe i stade tačno između šaltera i vrata kancelarije. Bio je rešen da za-

podene gužvu ako se neko od službenika odluči da krene prema kancelariji, kako bi ga u tome sprečio.

Ko zna odakle, ali Osorio je imao utisak da će Lesliju biti potrebno bar pola časa vremena da od tog kompjutera dozna to što je trebalo da dozna. Zato se iskreno zapanjio kada je Lesli izašao iz kancelarije posle svega minut ili dva. Izlazeći, Lesli namignu Osoriju i uputi se izlazu. Osorio je bio toliko iznenađen da nije odmah krenuo, a kada je zakoračio za Leslijem — sudario se sa jednim od turista. Umalo obojica ne padoše...

— Perdao — žurno izgovori Osorio na portugalskom. Istovremeno njegova ruka gotovo nehotice zaviri u džep tog čoveka i odatle izvuče pasoš. Brže bolje Osorio ispusti pasoš na pod, i to tako da turista ništa nije primetio. Zatim se uputi za Leslijem proklinjući svoju profesionalnu deformaciju.

Sustićući na ulici Leslija, Osorio ne izdrža. Upitao je zadihano:

— Da li je kompjuter znao?

— Šta? — upita Lesli mirnije nego što je Osorio mislio da je moguće.

— Pa, to... da li je znao kome pripada automobil sa onim oznakama?

— Priznajem da sam se malo pomučio — reče spokojno Lesli. Njegove prodorne oči su šarale po ulici tražeći nešto. — Trebalo je i tebe da uvedem unutra. Znaš i sam da ja ne razumem portugalski. Srećom, komande kompjutera su na engleskom, ali je zato adresa vlasnika tog »rolsa« na portugalskom. — Pogledaj!

Lesli otvori dlan desne ruke. Na dlanu je bio komad papira sa ispisanom adresom, imenom vlasnika »rols rojsa« broj 4-FA-199 i datumom kada je vozilo registrovano.

— Gde je to? — upita Lesli.

— Pedra Bonita?! — iznenadio se glasno Osorio. — Ali, tamo nema nikakvog naselja. To je kraj u brdima iznad Sao Konrada. Prilično daleko.

— Znaš li kako možemo da stignemo do tamo? — upita Lesli.

— Znam, naravno — reče Osorio. — Ali, zaista će nam trebati automobil.

— Pretpostavljam da bi dobro došao i taksij, zar ne?! — os mehnu se Lesli.

— Valjda, — reče Osorio. — Ako vi tako kažete.

U tom času je upravo pred njih lagano stizao jedan žuti, stari »folksvagen« sa oznakama taksija. Išao je brzinom pešačka zbog gužve i, što je bilo najvažnije, nije imao putnike. Lesli mu mahnu i taksista sp-

remno uključi pokazivač pravca, zaustavljajući se uz trotoar. Bila je to poznata »folksvagenova« BUBA, sa dvojna vrata, a suvozačevo sedišta je bilo izvađeno, kako bi putnici lakše ulazili na zadnja, valjda počasna, sedišta. Taksista je bio veoma crn, što je čak i u Riju bilo neuobičajeno. Osmehivao se redom bisernobelih zuba. Leslie je razumeo da je na portuglaskom upitao kuda treba da vozi.

— Reci mu da danas ima slobodan dan — reče Leslie Osoriju. — Neka zaustavi na sledećoj raskrsnici, neka izađe i ode kući. Policija će već vratiti njegov automobil gde treba kada mi završimo posao.

— Tek tako?! Tek tako da mu kažem da mu otimamo auto?! — Osorio iskolači oči od zaprepaštenja.

— Reci mu i da mu nešto nije dobro, pa bi mogao da svrati u apoteku i kupi nešto aspirina — osmehnu se Leslie iskeženom taksisti, koji očigledno nije ništa razumevao.

Osorio prokašlja suženo grlo i počeo brzo da prevodi. Taksista izgubi osmeh sa lica. Gledao je čas u Leslija čas u Osorija i ništa mu nije bilo jasno. Zatim reče nešto kratko i siktavo...

— Šta kaže? — upita Leslie.

— Kaže... U stvari, pominjao je nešto naše majke — pre vede Osorio.

— Okej! — osmehnu se Leslie taksisti i hitro ispruži ruku i dodirnu ga iza uha.

U stvari, to je samo ličilo na dodir. Osoriju se svakako učinilo da Leslie nije učinio ništa drugo nego samo dodirnuo, skoro pomilovao crnog taksistu. Međutim, taksista je dobro osetio kakav je to dodir bio. Bio je to kratak, oštar udarac na jednu određenu tačku koja se nalazila u udubljenju iza uha. Samo najposvećeniji u tu veštinu su znali da udarac u tu tačku izaziva ne samo strašnu glavobolju, i to trenutnu, već i nešto slično amneziji, koja ponekad traje i danima. Taksista se trže i uhvati obema rukama za glavu.

— Reci mu da odmah ode u apoteku i kupi te aspirine. Trebaće mu — ponovio je Leslie i Osorio, još uvek zapanjen, poslušao.

Osorijevom čudu nije bilo kraja kada vide da taksista poslušno otvara vrata sopstvenog vozila i odlazi niz ulicu, držeći se za glavu.

— Šta ste mu to uradili? — upita Osorio suvim ustima.

— Naterao sam ga da zaboravi da ovaj automobil uopšte pripada njemu — reče Leslie. — Ne brini, setiće se već, kada mu prođe glavobolja. A, sa-

da, dragi moj prijatelju, sedi i vozi!

— Ja? — zabezeknuo se Osorio.

— Zašto da ne? — upita Lesli pomalo začuđen Osorijevim iznenađenjem. — Rio je ipak tvoj grad i ti sigurno bolje od mene poznaješ puteve, ulice, avenije...

— Ali... Ali... — mucao je Osorio. — Ja jednostavno ne znam da vozim!

Sada je na Leslija bio red da se zapanji...

Berlic je upravo izlazio iz garaže kada ja zapištao njegov pejdžer. Mrzeo je tu spravicu. Faros Ankora mu je naredio da nosi pejdžer uvek kada je na imanju, jer ga je tako mogao dozvati u svako doba dana i noći. Berlic je pogledao na časovnik. Bilo je nešto iza tri, a on je u tri i petnaest želeo da gleda jednu sapunsku operu na televiziji. Poziv gospodina Ankore mu se nije uklapao u kombinaciju. Ali, nije se smeo oglušiti. Požurio je ka odajama svog gospodara.

Kada je oprezno otvorio vrata sobe gospodina Ankore, Berlic je na lice navukao poniznu masku.

— Zvali ste — rekao je tiho.

— Želim da se odmorim malo — rekao je lenjo Faros Ankora i ne gledajući u Berlica. — Sledeća dva časa ne želim da me iko uznemirava. Ti ćeš biti ovde kod monitora i paziti kako se kreće osoblje. Neću da ih vidim, pa čak ni osetim u svojoj blizini. Hoću apsolutni mir i ti ćeš se za to pobrinuti.

— Dobro — rekao je spremno Berlic, iako je u sebi bio besan.

Stajao je pognutih ramena sve dok gospodin Ankora nije izašao iz sobe, a onda je stisnuo pesnicu i uzmahnuo njom kao da udara nekoga. Osećao je da je udarac bio namenjen Farosu Ankori, ali je isuviše dobro znao da nikada neće sme ti ni da povisi glas u njegovoj blizini, a kamoli da ga zaista udari. Prema gospodinu Ankori je osećao strahopoštovanje, ljubav, mržnju, neprekidni gnev i odanost kojoj nije bilo ravnice. Sva ta izmešana osećanja su se u njegovoj glavi večito sudarala, ali je uvek pobedivala odanost.

Seo je ispred tih prokletih monitora. Pitao se da li je i njega posmatrao na tim ekranima Faros Ankora dok se kretao kroz vilu. Da li je pratio svaki njegov korak i da li je mogao da oseti trenutke u kojima ga je Berlic mrzeo više nego ikoga na svetu?

Svaka prostorija u vili, pa čak i u drugim zgradama na imanju imala je svoje elektronsko oko, i ekran na kome se videlo sve ono što je videlo i to oko. U to vreme su pomoćne kuvarice bile u svojim sobama. Sve one su znale za kamere, ali su odavno prestale da osećaju stid kada bi se svlačile za postelju ili nešto slično. Sada se jedna od njih svukla i brijala svoje noge raširivši ih širom. Berlicu pođe voda na usta. Voleo je žene na svoj bolesni način, ali svakako drugačije od gospodina Ankore. Žudeo je za ženama, ali jednostavno nije bio fizički sposoban da normalno vodi ljubav. I, upravo zato je mrzeo da gleda u te ekrane koji su otkrivali intimne detalje iz života tih žena koje su radile u vili. One se nisu stidele i to je Berlica dovodilo do ludila.

Baštovan nije bio u svojoj sobi, ali je zato bio u maloj staklenoj bašti. Berlic je video da baštovan tamo ne radi ništa oko biljaka. Sedeo je i čitao nekakve novine, a pored njega je bio tranzistor i Berlic je znao da baštovan sluša muziku po tome što je ovaj klimao glavom. Taj mršavi starac je nervirao Berlica svojim spokojem, smirenošću i neosetljivošću za sve, osim za biljke. Berlic je smatrao da je baštovan lud. Kao što je smatrao i

da je luda Zona Sul, koja gotovo nikada nije bila u svojoj sobi, uvek tražeći nekakav dodatni posao, samo da ne bi bila zatvorena. Berlic je mislio: »Evo je, opet traži posao...« Gledao je Zonu na ekranu koji je prenosio sliku iz vešeraja.

Posmatrao je Zonu. Ona je bila njegova. Nju je dobio na poklon od gospodina Ankore, ali ni sa njom nije mogao da vodi ljubav i bio je svestan da ju je mučio tih nekoliko noći, u svojoj sobi. Zato je odustao da odlazi po nju. Nije bilo svrhe — nikada neće moći, kao pravi muškarac, da zarije svoj ud u tu ženu koju je ponekad sanjao. Želeo je da ona ode, da mu ne bude stalno pred očima, da ne bude tu, u vili, da bude što dalje od njega, kako ga ne bi mučila. Sada je gledao kako ona premešta gomile prljavog rublja sa jedne strane vešernice na drugu, bez ikakvog smisla. »Baš je luda«!, pomislio je Berlic. »Luda i lepa«!

Onda je Zona izašla iz vešeraja. Prešla je u susednu prostoriju, u kojoj su se nalazile sportske sprave gospodina Ankore. Ni tu se nije zadržala dugo, mada je po njenim pokretima Berlic procenio da je merkala nekakav posao, pa kada ga nije pronašla krenula je dalje. Ali, tada više nije bio u

stanju da je dalje gleda. Pružio je ruku i isključio sve ekrane iz tog krila zgrade. Žudnja za Zonom je bila prevelika, a saznanje da mu ona nikada neće moći na pravi način pružiti svoje jedro, mlado telo bilo je suviše bolno...

Zona Sul nije bila glupa. Još u vešeraju je, premeštajući rublje sa jedne gomile na drugu, iskosa, krišom gledala u to glupo oko kamere na stropu. Još prvih dana boravka u vili naučila je šta te sprave znače, šta mogu i kako rade. Zнала je da je nemoguće pobeći oku kamere, ali je takođe znala i da svaka kamera ima mali indikator, ispod samog objekтива — malo žuto svetlo koje je bilo upaljeno kada je kamera radila, a isključeno kada bi neko, verovatno gospodin Ankora, tamo negde u neakvoj sobi o kojoj je čula od drugih sluškinja, pritisnuo nekakvo dugme i isključio kameru. Zнала je i to da su kamere bile tako povezane da se nikada nije uključivala ili isključivala samo jedna. Čitavo krilo zgrade bi se isključilo na jedan pritisak tog nekakvog dugmeta. Mnogo puta se uverila u to. Kamere u krilu zgrade u kome se nalazila soba gospodina Ankore nikada nisu bile uključene dok je ona bila tamo, kada ju je Berlic odvođio gospodaru. Faros Ankora

nije želeo da bilo ko gleda na tim ekranima njegove ljubavničke poduhvate. Zona je to proverila i kasnije, kada više nije odlazila gospodinu Ankori. Uvek kada bi kod gospodina Ankore bila neka devojka, kamere su bile isključene u čitavom krilu zgrade. A, povremeno, isključivale su se kamere i u drugim delovima vile.

Kada je ušla u prostoriju sa sportskom opremom i kada se indikator isključio Zonino srce je zadrhtalo od slutnje da bi joj moglo uspeti to u šta se upuštala. Odmah do sportske sobe nalazila se ostava sa ključevima. Sve sluškinje su odlično poznavale veliki pano sa brojnim ključevima od svih prostorija, jer su dolazile po te ključeve kada je trebalo spremati, prati, ribati, čistiti, i sve su bile dužne da ključeve vrate na svoje mesto. Niko od osoblja nije sumnjao da Faros Ankora putem tih kamera proverava da li su svi ključevi na mestu, a ponekad je čak slao i Berlica da proverí da li je to tako.

Dlanovi su joj se znojili dok je stajala pred panoom sa ključevima. Pred očima joj je igralo od uzbuđenja i morala je dobro da se smiri kako bi ugledala ključ od sobe za koju je znala da krije novu gospodarevu zarobljenicu. Ključ je bio na svom mestu!

Naravno, postojao je još jedan ključ i on je bio u džepu Farosa Ankore, ali o tome Zona Sul više nije razmišljala. Dohvatila je ključ i zavukla ga među dojke. Tu je smatrala da je najsigurniji. Zatim je hitro napustila to krilo vile, razmišljajući da li će imati dovoljno sreće da se kamere isključe i u onom delu zgrade u kojem se nalazi soba sa tom Japankom...

Berlic je zurio u ekrane osećajući se glupo. Nije želeo da bude tu. Želeo je da sedi u svojoj sobi i gleda sapunsku operu na televiziji. I, kada je ugledao Zonu Sul, koja je sada išla kroz centralni hol vile i ne kakvom krpom brisala brojne skulpture koje su bile poredane uz zidove, on se namršti pomislivši: »Ova jegulja zaista kao da ima nameru da me danas izazove!« Poželeo je da usane, ode u hol, uhvati Zonu za kosu, odvuče je ispod stepeništa, iscepa njenu odeću, raširi joj noge i zarije se duboko i bez oklevanja u nju... Da je imao čime! Zaškrgutao je zubima rastrzan nemoćnim bolom u preponama. Onda je pomislio: »Faros je rekao da će se odmarati dva časa. Za ta dva časa će sigurno biti u svojoj sobi. Ja nemam nameru da dva časa zurim u Zonu Sul koja u svom ludilu nema drugog posla nego da briše prašinu po

vili. Svega mi, ja nisam toliko lud!«

Jednim pritiskom svoje ogromne šake isključio je sve kamere u vili!

Vožnja do Pedre Bonite nije bila glatka. Leslie je morao da vozi, i to kroz najgoru saobraćajnu gužvu na svetu, kakva samo može biti u Rio de Žaneiru za vreme karnevala, a u tome mu je nesebično, svojim uglavnom nekorisnim savecima pomagao Osorio. Vozili su dosta dugo, to jest sporo, kroz centar grada, a onda kroz Sinelandiju i pored parka Flamengo nešto brže, da bi se kod muzeja Kanmen Mirande zaglavili u pravom brazilskom zastoju saobraćaja.

— Mislio sam da ćeš mi biti od pomoći — rekao je bez prekora Leslie. — Ti ipak živiš ovde i trebalo bi da poznaješ saobraćaj u Riju.

— Ja ga i poznajem — rekao je Osorio, a zvučalo je kao da se izvinjava. — Ali, samo iz autobusa i tramvaja. Ja retko koristim čak i taksi, a automobil, kao što znate nemam.

— Možda sam pogrešio što nisam pustio taksistu da vozi. On bi možda mogao da zna za obilazne puteve i ulice, pa bi-

smo stigli brže — reče Lesli. — Uglavnom sumnjam da bismo se ovako zaglavili.

— Ja sumnjam da bi taksista mogao mnogo pomoći — reče Osorio. — Koliko sam upoznat sa tom problematikom, taksisti u Riju jedva čekaju da putnike zaglave u ovako nečemu. Taksimetar otkucava, a taksist stoji, zbog više sile... Razumete?!

— Mislim da razumem — rekao je Lesli i naglo skrenuo ravno na trotoar.

Iskoristio je priliku. Trotoar u tom času beše bez pešaka, a prolaz u sporednu ulicu na trenutak otvoren. Nagazio je gas do daske i provukao se između dva automobila koja su pokušala sličan manevar.

— Samo da se ne slupamo — reče Osorio sa strepnjom.

— Samo da ne navučemo policiju na vrat — reče Lesli. — Ipak, nadam se da će pomisliti da smo zaista taksi... Svugde u svetu je taksistima dozvoljeno ponešto što amaterima nije, pa se nadam da je tako i u Brazilu.

Krvz deo grada nadaleko poznat kao Botafogo vozili su se uglavnom nekakvim sporednim, uskim uličicama, pri čemu se Lesli uopšte nije obazirao na Osorijeve savete. Vozio je po instinktu, po nekakvom osećanju za prostor koji je imao samo on. I, kada su nekako iza-

šli na Aveniju Atlantika, Osorio sa divljenjem reče:

— Mislio sam, u stvari, da smo na sasvim drugom kraju grada! A, vi ste ipak uspeli da nas izvedete na pravi put!

Lesli pogleda ispred sebe u kolonu vozila, pa izgovori:

— Ovo svakako nije pravi put. Za ovih pola časa vožnje kroz Rio naučio sam jednu stvar... Nikada ne treba voziti avenijama pored plaža!

Sa njegove leve strane je pucao pogled na raskošnu, ogromnu peščanu plažu dugu tri milje. Bila je to čuvena Kopakabana, po kojoj je milelo na hiljade kupaca. Lesli nije obraćao pažnju na taj veličanstven prizor. Skrenuo je udesno čim je ugledao znak koji je upućivao na jezero Rodrigo de Freitas. Prema onome što mu je Osorio pokazao na mapi grada, trebalo je da prođu pored tog jezera da bi izbili na magistralu Gavea, a odatle Pedra Bonita već nije bila daleko.

Malo kasnije prodoše pored mesta zvanog Alahov vrt i Osorio reče:

— Sada smo na dobrom putu. Oдавде, mislim, treba da idemo desno, a onda levo, u tunel Dos Irmaos. Posle toga ćemo već biti blizu tog mesta.

Lesli je čuo šta je rekao Osorio. I, učinio je nešto sasvim drugo. Skrenuo je levo i

ubrzao se našao na aviniji Ni-majer koja, začudo, nije bila zakršena. Čak ni deo avenije pored plaže Sao Konrado nije bio težak za vožnju. Pet minuta kasnije već su bili na raskršnici magistrale Kana i Gavea, sa magistralom Zoa. Ušli su na magistralu Kana. Leslie je vozio prilično sporo gledajući pažljivo naokolo. Znao je, prema mapi, da se magistrala Kana nastavlja magistralom Pedra Bonita i da bi tu negde mogla biti adresa koju je tražio.

Bio je iznenađen time što je Osorio bio u pravu kada je govorio da taj kraj nije naseljen. Svuda naokolo bilo je samo nekultivisano zelenilo, nešto nalik na šumu, tu i tamo ispresecanu uskim puteljcima po kojima se dva vozila nisu mogla mimoći.

— Šta je ovo? — upita Leslie. — Gde su ovde kuće?

— Ne poznajem ovaj kraj dobro — reče bespomoćno Osorio. — Više znam iz priče...

— Kakve priče? — upita Leslie.

— Govori se da se ovde, u usecima brda Pedra Bonita, u šumi, nalaze vile nekih veoma moćnih i bogatih ljudi...

— Ne bih se čudio — reče Leslie. — Čovek koji ima »rols« sigurno ne stanuje u favelama.

Kada je ugledao znak koji je obaveštavao da ulaze na

magistralu Pedra Bonita Leslie zaustavi »folksvagen« uz drum. Isključio je motor. Oštrim pogledom je prelazio preko brda, kao da želi očima da prodre kroz gustu tropsku šumu koja je skrivala — bio je siguran — kuću koja je mogla da krije odgovore koje je tražio. Bilo mu je jasno da neće moći da pronađe nikakav broj kuće, pa čak ni pločicu sa imenom Faros Ankora, ali je njegov haragei govorio da taj čovek, u toj kući čiju je adresu našao u kompjuteru, mora da je negde u blizini. Tada se oglašao Osorio prostodušnim glasom:

— Možda bismo mogli biti drski i upitati policiju? Oni znaju sigurno gde se ta adresa nalazi!

Leslie ga pogleda zapanjeno, a onda prasnu u smeh. Osorio se namršti:

— Govorim gluposti. je l' da?!

— Ne! — reče Leslie. — Nisu gluposti.

Nije mnogo objašnjavao. okrenuo je automobil u pravcu iz kojeg su došli i vozio je sporo oko pola milje. Tada je zaustavio pored stuba sa metalnom kutijom na kojoj je bio nacrtan telefon. Osorio se pljesnu po čelu. Shvatio je o čemu se radi.

— Bio sam glup što se toga nisam prvi setio — reče Leslie.

— U pravu si. Policija bi mi mogla pomoći. Uostalom, zar policija i ne postoji da pomaže poštenim građanima?

— Valjda — reče Osorio u nedoumici. — Samo... Ja nikada na policiju nisam gledao sa tog stanovišta.

— Razumljivo — nasmeja se Leslie i pokaza na telefon. — Nadajmo se da je ispravan. Idi i pitaj kuda treba da vozimo da bismo došli do kuće gospodina Ankore.

— Ja?! — zapanji se Osorio. Ideja da on razgovara o bilo čemu sa policijom nije mu se svidela.

— Naravno — reče Leslie mirno. — Ti govoriš jezik koji oni razumeju. Izmisli neko ime i reci da si novinar. Policija uvek i svugde na svetu pada na novinare. Veruj mi!

Osorio mu je dosta toga verovao, ali sada je bio prilično skeptičan. Ipak, izašao je, osvrćući se zbunjeno, i prišao teletofonu. Pobedonosno je klimnuo glavom dajući Leslieju znak da je telefon ispravan. Leslie mu se osmehnu ohrabrujući ga. Gledao je kako Osorio oprezno okreće brojeve, kao da rukuje nekim opasnim materijama i kako razgovara. Čak i kada je telefonirao Osorio je, kao i većina Brazilaca — široko gestikulirao rukama.

Razgovor nije trajao dugo i Leslie primeti izraz velikog ola-

kšanja kada se Osorio vratio u automobil. Takođe je primetio i graške znoja na Osorijevom čelu.

— Dakle? — upita Leslie.

— Bili ste u pravu — uzdahnu duboko Osorio. — Proгутali su priču o novinaru. Treba da skrenemo levo u četvrtu ulicu odavde, ako se ove staze mogu nazvati ulicama. Onda treba da vozimo još oko tri milje. Pitali su me gde se nalazim i onda mi rekli da od telefona treba da skrenem levo u četvrtu ulicu.

— Shvatio sam — reče Leslie i pojuri, okrećući stari »folk svagen« na sredini drumu gotovo u mestu, uz stravičnu škripu kočnica. Osorio se zverski snažno držao za sedište.

Izbrojali su skretanja ulevo i skrenuli na četvrtu, a onda odista vozili nekih tri milje ili nešto malo više i — našli se ispred velike žičane kapije, koja je ličila na ulaz u nekakvo zabranjeno lovište, jer je iza kapije bila samo šuma i ništa drugo. Leslie zaustavi taksi i reče:

— Ostani u automobilu. Brzo ću.

Osorio je zaustio da upita nešto, ali ostade otvorenih usta, jer je Leslie takvom brzinom iskočio iz automobila i prišao kapiji da je to bilo jednostavno iznenađujuće.

»Tigar koji lovi juri za ple-
nom brzo, ali napada polako!«
Tako je glasila pouka koju je
Lesli dobro zapamtio. Našavši
se pred kapijom hitrim pogle-
dom je ispita. Nije mu trebalo
mnogo da ustanovi da se ot-
vara pomoću elektronske bra-
ve. Naravno, odnekud iznutra.
Žičana ograda sa obe strane
kapije bila je visoka oko deset
stopa i pružala se unedogled
kroz šumu koja se širila nao-
kolo. Na kapiji nije bilo nika-
kvog natpisa, niti interfona.
Lesli zaključio da je kapija mo-
gla pripadati bilo kome, a on
je tražio isključivo posed Fa-
rosa Ankore, što je značilo da
će morati da proveri da li je
na pravom mestu.

Osvrnuo se ka taksiju, a za-
tim krenuo duž ograde, udes-
no od kapije, ravno u šumu.
Osorio ga je iz taksija gledao
u čudu, ali je, prema uputstvu,
ostao da sedi u kolima, ne ose-
ćajući se baš lagodno. Naokolo
je bila samo šuma, a ta vrata
su izgledala zlokobno. Kao
kapija kakvog logora ili nešto
još gore. U svakom slučaju,
Osorio je zaključio da iza te
kapije mora da živi prilično
nedruštven čovek, kada se čak
i ne zanima ko mu to dolazi.
Osorio je čak pomislio da je ta
kapija i ograda i sve to osigu-
rano električnom strujom. Pri-
metio je da Lesli nije rukom
dodirnuo žicu i to mu je dalo

ideju da ta žica mora biti smr-
tonosna. Razmišljajući o tome
nije gledao kuda je otišao Le-
sli i zapanji se kada ga ne ug-
leda u blizini. Sitni žmarci iz-
vesnog straha mu se sjuriše
niz kičmu...

Lesli se kretao kroz šumu
hitro i tiho, udaljavajući se sve
više od kapije i taksija u ko-
me je poslušno sedeo Osorio.
Prilazeći toj kapiji zapazio je
nekoliko izuzetno visokih sta-
bala, nedaleko od kapije i sa-
da je hitao prema njima. Bio
je zadovoljan što ga smisao za
orijentaciju u nepoznatom pro-
storu nije napustio — ubrzo
je ugledao šta je tražio!

Zapanjujućom veštinom, po-
put divlje zveri, Lesli se uzve-
rao na najviše stablo. Uspinjao
se sve više i više, miran i pri-
bran, sa lakoćom svojstvenom
samo najuvežbanijim penjači-
ma. Konačno, kada je stigao
gotovo do samog vrha, on iza-
bra jedne čvrste rašlje između
dve grane i naprosto sede. Lak
osmeh mu zatitra na usnama
kada je ugledao, kao na dlanu,
gotovo celokupno imanje...

Vila u sredini bila je uda-
ljena od mesta na kome je bio
Lesli možda najviše milju i
četvrt, vazdušnom linijom. Na-
okolo je bio vrt, zatim uredni
pašnjaci, mala plantaža voća i
mnogo šume. Lesli se upita da
li je to imanje Farosa Anko-
re...

Disao je duboko, osećajući vrelinu brazilskog sunca, koje je na vrhu krošnje bilo vrelo i sigurno bliže nego u podnožju. Leslie se opusti. Zatvorio je oči. Disao je sve dublje, da bi, u određenom trenutku, naglo zaustavio dah. Potom se njegovo disanje svelo na samo povremeno, veoma plitko uzdizanje grudnog koša. Da je uopšte neko mogao da ga vidi u tim trenucima verovatno bi se zakleo da uopšte ne diše. Srce mu je, takođe, kucalo trostruko sporije nego normalno. Leslie je potonuo u jedan drugi svet, poznat samo njemu...

Za to vreme Osorio je samo mogao da primećuje kako nervoza u njemu raste uporedo sa nekom čudnom nelagodnošću. Uzalud je gledao na časovnik — činilo mu se da vreme protiče sto puta sporije nego obično. Kazaljke kao da se nisu pomerale. Izbegavao je da pogleda prema toj kapiji, bojeći se da će ugledati nešto strašno — policiju ili gomilu telohranitelja, kakve je čuo da drže bogataši, umesto pasa, ili čak možda i čopore krvožednih pasa koje gospodari nisu hranili nedeljama... Dlanovi su mu se strahovito znojili, a usta sušila. Uporno je ponavljao u sebi: »Ja se ne bojim! Ja se ne bojim!«

Vrata automobila se naglo otvoriše!

Osorio se zgrči. Imao je osećaj da je vrisnuo, a u stvari je samo dahnuo kroz stegnuto grlo...

— Šta nije u redu? — upitao je Leslie sedajući za upravljač.

— Oh! To ste vi! — izgovori Osorio nekakvim piskutavim glasom i osmeh mu se zaledi na licu. — Dobro je... Sve je u redu... sada.

— I jeste — reče Leslie sa izvesnom vedrinom paleći motor i pokrećući stari »foksvagen«. — Možemo nazad.

— Gde ste bili do sada? — upita Osorio.

— Proveravao sam da li smo na pravom mestu — reče Leslie. — Izgleda da jesmo.

— Kako znate?

— Znam — reče čvrsto Leslie. — Sumiko je iza ove žice.

Vozio je nazad, istim putem kojim su i došli, usput gotovo automatski pamteći svaki detalj koji bi mu pomogao da se orijentiše. Nije želeo da objašnjava Osoriju kako je, samo misliju, oslobođenom svega telesnog, dospeo do vile, tražeći Sumiko. Nije čak ni mogao da mu objasni kako mu je Sumiko odgovorila, ali nekako, kao da boluje ili — kao da je opijena. Ipak, i to je Leslieju bilo dovoljno. Nije znao zašto je Sumiko oteta, ali ga se to nije

mnogo ni ticalo. Imao je osećaj da je, mada slaba, ona još uvek relativno dobro i relativno sigurna, i sada ga je zanimalo samo da je što pre oslobodi.

— Zašto se vraćamo u grad?
— upita Osorio.

— Moram da svratim u jednu prodavnicu kostima — odgovori Leslie i tajanstveno se osmehnu Osoriju, koji više nije ništa pitao, osećajući da svako njegovo pitanje rađa nove male misterije koje njemu neće moći da se razjasne.

Zona Sul nije mogla da poveruje svojim očima. Kada je prošla gotovo kroz celu vilu i već zašla u deo zgrade u kome se nalazila soba koja je skrivala otetu Japanku, i kada je na sopstveno zaprepaštenje otkrila da su sve kamere isključene, jednostavno nije mogla da veruje. Pitala se kako je uopšte moguće da se to dogodi. Prvi odgovor koji joj je pao na pamet bio je: »Faros Ankora je već sa tom devojkom!«

Osećala je silan strah. U utrobi joj se nešto bolno grčilo. Osećala je i razočaranje. Jer, upravo kada je htela da se osveti Ankori i Berlicu, upravo

kada je smogla snage i hrabrosti, eto, ponovo se dogodilo nešto — Ankora je preduhitrio njenu nameru...

»Ili, ipak, nije!« pomislila je Zona i stresla se od sopstvene misli. Jer, ako su isključene kamere to još uvek nije moralo da znači da je Ankora tamo, kod te devojke? Možda je u pitanju kvar? Možda... Bilo šta... Jer, postojao je još jedan znak koji je ukazivao na činjenicu da se Faros Ankora naslađuje nekom ženom! Žerais!

Žerais je uvek kada bi Ankora bio sa nekom ženom, gaseći svoju ludu žeđ, izlazila iz vile, ponekad dugo jašući pašnjacima, ponekad gledajući video u hladovini na terasi male kućice pored strelišta, u vrtu iza staklenika, ponekad samo šetajući naokolo. Zona je to primetila, iako nikada nije o tome razgovarala sa drugim sluškinjama. Doduše, iz nekih razgovora među poslugom naslutila je da su i drugi primetili takvo ponašanje Žerais. Koментari su bili prosti — Žerais je u njima naprosto bila lju bomorna na sve te žene koje je Ankora kupovao, otimao, dovodio na prevaru ili jednostavno zavodio, svojim šarmom, ukoliko ga je imao, ili svojim bogatstvom. I Zona je pomišljala to isto. No, uglavnom, Žerais baš nikada nije bila u

vili dok je Ankora gasio svoju bolesnu strast telima devojaka i žena koje je »morao« da ima, samo ako bi u njima video nešto što ga je privlačilo.

Zona pomisli? »Ako je Žeraiš u vili onda možda još imam šansu!« Stegla je srce, osećajući da joj kolena klecaju i krenula je prema Žeraišnim prostorijama...

Za razliku od samog gospodina Ankore, od Berlica i ostale posluge. Žeraiš je bila jedina osoba u ogromnoj vili koja je zauzimala više od jedne prostorije. Četiri sobe, kupatilo, dve velike ostave i mali solarijum sa izlazom na balkon — sve je to bilo samo njoj na raspolaganju. Zona je nekim slučajem znala da se u jednoj od tih soba nalazi nešto nalik i na apoteku i na laboratoriju. U tu prostoriju niko od posluge, čak ni Berlic, nije smeo da ulazi. O njoj je brinula isključivo Žeraiš. Valjda zbog toga je Zona Sul bila gotovo sasvim uverena da je Žeraiš veštica. Onakva o kakvima je slušala u detinjstvu — lepa, tajanstvena, moćna izla!

Prilazila je njenim prostorijama osećajući kako joj se koraci skraćuju, ali koliko god volje i snage ulagala da korača normalno to joj nekako nije išlo. Jednostavno nije išlo. Čitavo telo je želelo da se zaustavi, da se okrene i pobegne,

ali je um nalagao nešto drugo. Zona Sul se kao nikada u životu borila da istraje. Stezala je vilice za koje joj se činilo da neće moći da zadrže vrisak samo ako nešto šušne, i išla dalje. Približavala se, a prositor oko nje je rastao i nadimao se, kao da želi da je proguta. Konačno bila je pred ulazom u hodnik...

Zona zatvori oči, koje su ispod spuštenih kapaka igrale i kolutale nekontrolisano. Udahnula je vazduh rešavajući se na sledeći korak...

Tada se otvoriše vrata!

— Šta ti tražiš ovde? — glasilo je oštro pitanje izgovoreno nadmenim glasom.

U vratima je stajala Žeraiš sa nekakvom knjigom u ruci. Bila je obučena samo u gaćice i grudnjak.

Zona Sul oseti kako joj se sva krv skuplja u srcu, koje je nemoćno tuklo poput ogromnog bubnja. Žeraiš joj se učini ogromna i kao da se naginjala nad nju.

— Devojko, sada nije vreme za brisanje prašine — reče oštro Žeraiš pokazujući rukom prema krpi za prašinu koju je Zona grčevito stezala. — Gubi se! Nisam ni svesna šta sve može da te snađe ako gospodin Ankora primeti da tumaraš vilom! U ovo vreme moraš da budeš u svojim prostorijama.

Zona je prizivala sve bogove sveta da joj daju bar malo snage kako bi izgovorila bilo šta, ali ni glas nije mogla da iscedi iz ohlađenih pluća. Samo je stezala tu glupu krpu i širom otvorenih očiju uplašeno gledala u Žerais.

— Ti si Zona Sul, zar ne?! — reče Žerais. — Ti si ona za koju kažu da sama sebi izmišlja poslove. Luda gusko! Gubi se, pre nego što izgubim strpljenje!

Zona se pokrenu automatski, proklinjući što tako kukavički beži. Ali, ukočene noge su je nosile bez pravog učešća njene volje, što dalje od Žerais. Osećala je da se kreće, ali nikakvo kretanje nije moglo da ublaži bolan napad strave koji joj je drmao celo telo. Nije ni bila svesna da trči...

Tek kada je, ni sama ne znajući kako, pronašla vrata koja su je izvela na terasu iznad bazena, tek kada je osetila vreli vazduh kojim je **žedno** punila grudi, Zona se setila zašto je uopšte krenula ka prostorijama Žerais. Pomislila je da je sada sve gotovo, da je upropastila stvar, da je sve propalo. Zatim, smirujući se, uz bol koji joj se nekako skupljao u potiljku, ona shvati — Žerais je bila u vili, dakle Ankora nije kod te Japanke... Ništa nije bilo propalo!

Gotovo klecajući, ali najednom srećna što još uvek ima šansu da se osveti i još uvek mogućnosti da pomogne toj zarobljenoj devojci, Zona priđe bazenu, kleče i zahvati rukom malo vode pa je pljusnu po licu i grudima.

Tada, na sopstveni užas, oseti da nema onog ključa među dojkama!

Zavukla je prste u grudi i uzalud potražila ključ. Nije ga bilo! Jednostavno ga nije bilo!

— Ovo tražiš?!? — začula je glas iza sebe.

Žerais je stajala na stepenicama držeći u podignutoj ruci ključ. Dva koraka iza nje je, leden kao i uvek, stajao je Berlic.

Zona Sul jeknu poput zverke uhvaćene u zamku. Suze joj grunuše, ali to ona uopšte nije osećala. Čudila se samo što joj je pogled tako mutan, a lice vrelo.

— Proveri od kojih vrata je ovaj ključ, Berlic! — naredila je Žerais ogromnom čoveku. — A, ovu kurvicu smesti u podrum. I, nemoj, za sada, ništa govoriti gospodinu Ankori. Mislim da on ne želi da ga uznemiravaju danas. Začepi glupoj kravi usta da se ne dere!

Jer, Zona Sul je jecala glasnije nego što je i mislila da je u stanju. I, nije se branila kada je Berlic prišao i ogromnom šakom je zgrabio ravno

za vrat. Dozvolila mu je da je gotovo ponese, prošavši pored Žerais koja mu predade ključ. Žerais je na liou imala zloban izraz i nije pokazala ni najmanje sažaljenja kada je Zona poklekla i zakoprcala se ne osećajući tlo pod nogama, udarajući pri tom u kamene ivice stepeništa. Berlic ju je vukao za sobom kao da je krpena lutka.

— Koliko se sećam, ona pripada tebi, Berlic — reče Žerais. — Možda je ti možeš naterati da kaže za šta joj je bio potreban taj ključ?!

— Dobro — promumla Berlic.

Zonu Sul najednom zahvati talas nezamislivog straha i ona počne da se batrga, otima divlje panično i grebe i ujeda, želeći samo da se otrgne i pobegne. Nije znala šta radi i nije mogla da kontroliše taj nagli nagon za slobodom, koju svakako nije imala u Berlicovim čeličnim rukama. Nije ni osetila kada je zarila nokat ispod same očne jabučice svog tamničara!

— Droljo! — zareža Berlic i gurnu je...

U stvari, Berlic je Zonu Sul bacio ravno ispred sebe, obnevideo načas od bola, i ona polete kroz vazduh razmahujući udovima, nesvesna šta se dešava sa njom.

Tresnula je u kameni dov-ratak, udarivši glavom u nekakvu oštru mermernu ivicu, a zatim odskočila i ostala da leži, nepokretna!

Berlic joj je prišao i ponovo je dograbio za vrat. Međutim, čim je pokušao da je podigne, on je ispusti. Pogledao je u svoj dlan — bio je krvav!

— Šta joj je? — upita Žerais.

Berlic kleče pored Zone. Okrenuo ju je licem prema sebi i prodrmao. Zatim spusti prste na njen vrat. Nije okrenuo glavu prema Žerais kada je rekao:

— Ona je mrtva!

Umesto onih lepih, uplašениh očiju Zone Sul sada su ga gledale ukočene, staklaste, mrtve beonjače!

*
* *

Telefon je zazujao. Zatim još jednom. Potom još nekoliko puta pre nego što je Faros Ankora otvorio oči i postao sve stan da ga je nešto probudilo. U sobi je bila gotovo savršena tama. Telefon nije prestajao da zuji.

Faros Ankora je ispružio ruku i upalio svetlo. Telefon je uporno zujao. Bila je to linija čiji broj su znali samo najintimniji prijatelji bogatog An-

kore. Samo sedam ljudi je znao taj broj, i svi oni su takođe bili svesni da ga ne smeju zloupotrebljavati. Ankora pogleda na ručni časovnik — bilo je sedam minuta do četiri. Sa stišanim besom je podigao slušalicu pitajući se ko se usuđuje da mu prekine odmor.

— Halo, Farose! — začuo je glas svog prijatelja Oskara Gardela. Istog časa se Faros Ankora setio zašto ga Gardel zove.

— Oskare, bojim se da zovesh uzalud — rekao je Ankora. — Večeras ne mogu. Imam iznenadnu, veoma važnu posetu.

— Nemoj tako, stari — reče Oskar Gardel. — Dogovorili smo se. Uostalom, mesto je rezervisano za tebe i tvoju pratilju, ma ko ona bila. Ne mogu sada da tražim zamenu. Imam svega nekoliko časova do početka.

— Zaista ne mogu — reče tvrdo Faros Ankora. — Ova poseta je vrlo važna.

— Suviše te dobro poznajem, prijatelju. Po glasu ti osećam da je to ženska poseta — rekao je Oskar Gardel. — Možda će i njoj prijati da učestvuje u našoj paradi?!

— Ne verujem — reče Faros Ankora. Bilo je malo stvari koje je krio pred Oskarom. Odrasli su zajedno, i zajedno, na razne načine, pomažući je-

dan drugom, sticali bogatstvo. Sada su bili gotovo podjednako bogati i moćni. — Ona nije ovde svojevolsjno. Treba mi malo vremena da je pripitomim.

— Ponovo se igraš — reče Oskar Gardel. — Igraš se opasnih igara, Farose. Zar nisi dovoljno bogat da sebi kupiš sto žena? Zar moraš da dovodiš kurvice i protiv njihove volje?

— Nikada nisi mogao da razumeš šta ja to radim — reče Faros Ankora. — U stvari, ja to od tebe i ne očekujem.

— Reci... Jesi li je našao na nekoj plaži? Kao onu slatku mulatkinju, Zonu, da li se tako zove?!

— Ovo je sasvim poseban slučaj, Oskare — reče Ankora. — Toliko poseban da sam zbog nje i zaboravio da sam ti obećao da ću dovesti kraljicu tvoje parade. Uostalom, pošalji svog čoveka i daću ti, ako hoćeš, Žerai. Znam da si odavno bacio oko na nju. Njoj će se sigurno dopasti da bude lepota parade Oskara Gardela! Da je večeras gleda ceo Sambadrom!

— Ne treba meni samo lepota — reče Gardel. — Treba mi i kralj parade, a ti si obećao da ćeš ove godine to biti ti.

— Pa, ti možeš sasvim uspešno da me zameniš — reče Ankora. — To je, ipak, tvoja parada!

— Zar pored Žerais?!? Moja ajkula od žene bi me iseckala na sitne komadiće! — nasmejao se Oskar Gardel. — Znaš i sam koliko je ljubomorna. Poslednji put sam bio kralj parade kada je ona bila lepotica...

— Smisli bilo šta, Oskare — reče Ankora postajući tvrdoglaviji nego obično. — Rešio sam da ovu noć posvetim svojoj gošći.

— Dobro... noć?!? Imaćeš noć sa njom, sigurno — Gardel nije odustajao. — Udesiću da moja parada krene prva. Odmah u osam. To će i tebi i tvojoj gošći oduzeti možda sat ili nešto više. U deset ćeš sigurno biti u vili i imaćeš noć sa njom. A, ako ona nije baš mnogo voljna, neka joj Žerais spremi nešto što će je razveseliti, ili sasvim umiriti. Žerais to zna.

— Mnogo si tvrdoglav — reče Faros Ankora nešto blaže, jer je ideja počela da mu se sviđa. — Zašto me naprosto ne ostaviš na miru?!

— Zato što znam da ćeš i ti uživati, pa čak možda i ta tvoja tajanstvena dama. Mora biti da je nešto sasvim posebno, kada nisi spreman da delić njene lepote поделиš sa čitavim Rijom!

— Ona nema ni kostim... — Faros Ankora je načas sklopio oči i zamislio Sumiko na vrhu šarene piramide, central-

nog objekta parade, na mestu rezervisanom za lepoticu parade...

— Zar joj je potreban?!? — upita Gardel. — Moje lepotice parade nose ubedljivo najmanje tekstila na celom karnevalu! Pronaći ćemo nekakav smokvin list i to će joj biti dovoljno. Ako je Žerais dobro obradi neće ni biti svesna svoje odeće.

Ankora je razmišljao nekoliko trenutaka. Slika koju je zamislilo sve više mu se sviđala. On — kralj parade Gardel, pored jedine savršene žene na svetu! Pokazaće je celom gradu, celom svetu... Ona će biti najlepša lepotica parade koju je Rio de Žaneiro ikada video...

— Neka ti bude — reče Ankora. — Ali, udesi da tvoja parada krene prva. Zaista želim da se posvetim njoj, cele noći!

— Budi sa njom u sedam na uglu ulice Viskonde i Lavradio. Odatle će krenuti moja parada. Bićeš kući najdalje u deset. Pokloniću ti ovu noć, mada sam imao u planu da ostatak noći provedemo na mojoj jahti. Bez moje ajkule, razume se. Unajmio sam specijalnu posadu za ovu priliku...

— Znam — reče Ankora. — Žensku posadu, zar ne?!

— Ne samo žensku posadu već golu žensku posadu — nasmejao se Gardel.

— Nemoj otpuštati posadu još nekoliko dana — uzvрати mu Ankora. — Možda ću doći u inspekciju jahte...

— Svakako — reče Gardel. — Onda... dogovoreno?

— U redu! Biću sa lepoticom parade u tvom cirkusu večeras!

Spustio je slušalicu sa licem izobličanim od osmeha. »Kakva će noć to biti!«, mislio je. Zamišljao je Sumiko na paradi, i sebe pored nje... I, kada je pokaže celom karnevalu, do večere je u vilu i noć će biti samo njihova... Ustao je, prebacio preko ramena svileni ogrtač i krenuo prema prostorijama Žerais.

Berlic je stajao pored »rols rojsa« i navlačio bele rukavice. Sve je bilo spremno. Gledao je prema ulazu u viul. Tamo je stajala Žerais. Posmatrali su se napeto, znajući dogovor — neće reći Farosu šta se dogodilo sa Zonom Sul. Berlic je namravao da njen leš još iste večeri odveze do zaliva Tihuka i tamo ga baci sa litice kako bi se stekao utisak da je u pitanju samoubistvo. Ali, poziv gospodina Ankore je omeo njegove planove. Žerais je obećala da će ćutati.

Kroz vrata je tada prošao Faros Ankora noseći u rukama Sumiko. Naterao ju je da popije još malo »začinjene« mineralne vode i sad je bila sasvim opijena. Gotovo da nije znala ni gde se nalazi, ni šta se dešava sa njom. Faros Ankora je prebacio preko njenog golog tela veliki svileni prekrivač govoreći joj nešto u pola glasa, nešto što Sumiko nije mogla da razume, jer je Ankora govorio portugalski, ali je prepoznala neke reči. Pominjao je karneval i lepotu, sambu i Rio de Žaneriro...

Berlic je otvorio vrata na automobilu i Faros Ankora je uneo Sumiko unutra položivši je nežno na zadnje sedište. Nije okretao glavu prema Berlicu kada je izgovorio:

— Nemamo mnogo vremena, vozi najbrže što možeš i izbegavaj gužvu.

— Dobro — rekao je poslušno Berlic.

Krenuli su, ispraćeni pogledom Žerais, koja je stajala na vratima sve dok automobil nije zamakao putem kroz šumu. Prvi put otkako je kod Ankore osećala se nesigurno, ugroženo, i po prvi put je poželela da je negde drugde. Pitala se da li je uopšte moguće da jednostavno ode. Imala je prilično novca na svom računu, i imala je u garaži automobil na svoje ime. Mogla je da brzo spakuje

nešto stvari i da nestane, mnogo pre nego što nađu Zonu Sul, mnogo pre nego što bude morala bilo kome bilo šta da objašnjava. Ali, bilo je teško napustiti život kojim je, udobno i lagodno živela poslednjih nekoliko godina i otići u neizvesnost. Jer, šta je mogla da očekuje od takvog, neizvesnog života? Žeraiš nije znala ništa drugo da radi osim da vodi ljubav i priprema afrodizijake! Možda je novac koji je posedovala bio dovoljan za neko vreme, ali — šta posle?!

Vetar joj je doneo zvuk moćnog motora »rols rojsa« u trenutku kada je ulazila u vilu...

»Rols rojs« je stigao do velike žičane ograde i zaustavio se ispred kapije. Berlic je iz džepa izvukao daljinski upravljač, pritisnuo dugme i kapija se otvorila. U retrovizoru je video gospodina Ankora kako se nagnje iznad skoro onesvešćene devojke. Zatim je ponovo pokrenuo kola i kada je prošao kroz kapiju ponovo je pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču. Pojurio je putem veoma brzo, jer je takva bila gospodareva zapovest. Mislio je o Zoni Sul. Nikada ranije nije mnogo razmišljao o osobama — jer su ponekad to morale biti žene — koje je ubio, na ovaj ili onaj način. Ali, sada je razmišljao. Jedan deo njega je hteo da se što pre ratosilja le-

ša i da što pre počne da zaboravlja Zonu. Drugi deo ga je jednostavno bolno podsećao na Zonino lice, telo, sve ono što je mogla, a nije mu nikada pružila, jer on to nije mogao da uzme...

Automobil se od brzine gotovo zaneo u krivini, i čim je izašao iz krivine Berlic u magnovenju pritisnu papučicu kočnice...

Ispred njega je, njemu u susret, jurio »folksvagen« — taksi! Put je bio uzak. Toliko uzak da se dva vozila nisu mogla mimoći. Istovremeno kada i Berlic i taksista je ulkočio, ma da je do tada vozio prilično brzo.

— Šta se dešava? — upitao je gospodin Ankora gledajući kroz prozor.

— Ne znam — odgovorio je kratko Berlic. — Taksi.

— Ko je u njemu? — upita Ankora.

— Ne vidim nikoga. Samo vozač — reče Berlic.

— Nemam vremena ni za koga! — siknu Faros Ankora. — Ukloni ga kako god znaš! Žurimo!

— Dobro — reče Berlic spremno i izađe iz automobila.

Lesli je prepoznao registarski broj »rols rojsa« i znao je da je više nego moguće da se u njemu nalaze oni koji su oteli Sumiko. Ali, opreznost mu

je nalagala da mirno sedi u taksiju i čeka razvoj događaja. Mislio je brzo i pomalo se kajao što sa sobom nije poveo Oserija. Jer, sumnjao je da može da se predstavi kao brazilski taksista, kada jednostavno nije govorio portugalski. Stezao je upravljajući »folksvagena« i sedeo mirno, spreman da poveze unazad ako oseti opasnost.

Video je ogromnog čoveka nordijskog lica i skoro belih očiju, u uniformi profesionalnog vozača, sa belim rukavicama na rukama kako se približava. Veliki čovek nije žurio, ali nije ni pokazivao nijednim gestom da prilazi da bi razgovarao. Onda taj ogromni čovek priđe sasvim blizu. Noga je dodirivao prednji branik taksija. Stajao je tu nekoliko trenutaka gledajući ravno u Lesliejeve oči.

Berlic je napeto gledao u lice tog taksiste koji je nepomično sedeo za upravljačem. Imao je osećaj da je to lice već negde video. Istovremeno, to lice mu je bilo nekako strano, daleko i nepoznato. Imao je nameru da priđe i naredi tom taksisti da se jednostavno ukloni, ali kada je video to lice...

Najednom — prepoznao je! To je bio maharadža koji je bio u društvu Japanke koju je morao da otme po nalogu gospodina Ankore!

Lesli oseti da haragei počeo da zvoni na uzbunu. Znao je, nešto će ga ugroziti. Ali, taj osećaj je došao tako brzo, u stvari gotovo munjevito, da čak ni on, sa njegovim istančanim čulima i refleksima divlje mačke, nije stigao na vreme da reaguje...

Berlic se hitro sagnuo, zakačio rukama stari »folkswagen«, podigao ga kao da je malo veća dečja igračka i — okrenuvši ga potpuno, gurnuo ga sa puta u visoku travu i grmlje!

Taksi se prevrnuo na krov, a zatim na stranu. Lesli je uzalud pokušavao da se uhvati za nešto čvrsto. Kako nije bio vezan pojasevima — nikada se nije vezivao da bi sebi omogućio brzo reagovanje — najednom se našao na zadnjem sedištu taksija, daleko od vrata, kroz koja je nameravao da iskoči napolje i sredi tog medveda...

Kao uzgred mu sinu kroz glavu: »Beli medved! Dakle, to je taj koji je izneo Sumiko iz hotela! Sve se slaže«!

— Bravo, Berlic! — reče suvo Faros Ankora kada se Berlic vratio za upravljač »rols rojsa«. — Tako se to radi, mlađicu!

Gospodinu Ankori nije palo na pamet da se okrene i vidi šta se dogodilo sa prevrnutim taksijem. Berlic je samo kratko osmotrio prizor u retrovizio-

ru. Smišljao je kako da objasni gospodaru da je u tom tak-siju, po svoj prilici, sedeo čovek koji je tražio tu ženu, koja je, opijena; ležala na zadnjem sedištu...

Lesli je uspeo da iskoči iz prevrnutog »folksvagen« u ča su kada je »rols rojs« prolazio pored njega, već ubrzavajući. Ali, i to mu je bilo dovoljno da pogleda u unutrašnjost automobila...

— Sumiko! — otelo mu se šapatom, jer ju je ugledao, u vijenu u svileni prekrivač, kako beživotno leži na zadnjem sedištu.

»Rols rojs« je veoma brzo nestao niz put, ostavljajući Leslija da stoji, najednom osećajući kako je u prilično lošem položaju. Njegov automobil je, eto, bio prevrnut, a Sumiko je bila u tom »rolsu«, a on nije mogao čak ni da nasluti kuda je to taj medved od čoveka i taj stariji čovek koji je sedeo pored Sumiko, odvoze...

»Škorpion okružen vatrom nikada ne ubada sam sebe, već samo brzo razmišlja«! Tako je glasila poslovice koju je sensei Tanaka često govorio Lesliju. I, Lesli se sada toga setio. Razmišljao je brzo. Strašno brzo. Najbrže što je bio u stanju...

To je trajalo, u stvari, samo dve ili tri sekunde. Onda

se okrenuo u pravcu vile i onih glupih velikih vrata, i potrčao punom snagom. Rezultat njegovog razmišljanja je bio sledeći: u vili mora da postoji još nekakav automobil! Takođe nije isključeno da pronađe nekoga u vili ko će znati da mu kaže kuda su ona dva tipa odvezla Sumiko!

Trčao je veoma brzo, svestan da svakim korakom smanjuje razdaljinu između njega i Sumiko!

*
* *

Sportski »trijumf« sa pojačanim motorom, koji je Faros Ankora poklonio Žerais još na početku njihove čudne veze, jurio je brzinom od oko sto dvadeset milja na čas magistralom Cavea. Na sedištu pored vozača sedela je Žerais čvrsto se držeći za sedišta. U glavi kao da su joj bile naslage magle. Grčevito je pokušavala da se sti kako je tom čudnom čoveku, koji je vozio njen automobil, uspelo da uđe na imanje, i kako mu je uspelo da je pronađe u vili, i kako mu je uspelo da je natera, samo svojim prodornim pogledom čeličnih očiju da mu kaže sve što je znala o Berlicu, Ankori i toj Sumiko. Kao omađijana ona ga je lično odvela do ga-

raže i dala mu ključeve svog automobila i nije progovorila ni reč kada joj je on naredio da pođe sa njim. On joj nije pretio. Nije je ni tukao, kao što je to nekada činio Faros Ankora. Taj čovek je sve postigao samo pogledom i tihim rečima... Sada su jurili drumom i Žerais se osećala čudno.

— Pokazaćeš mi tačno gde se nalazi mesto sa kojeg ide ta parada! — rekao je Leslie.

— Hoću... Naravno... — odgovorila je Žerais na svom jednostavnom engleskom.

— Objasni mi ko je Faros Ankora! — naredio je Leslie vozeći brzo, ali pažljivo, da ne ugrozi ostale automobile, ali i gledajući daleko ispred sebe ne bi li na vreme ugledao sabobraćajca, jer nije želeo da ga policija juri zbog prebrze vožnje.

— On je bogat čovek — rekla je Žerais. — Veoma bogat. Malo ljudi u Rijui ima toliko...

— Ko je Berlic? — upita Leslie. Učinilo mu se da je daleko ispred sebe ugledao policajca na motociklu, pa je u trenu smanjio brzinu.

— On je propalica — odgovorila je Žerais ne shvatajući uopšte zašto tako spremno odgovara. — Gospodin Ankora ga drži da obavlja prljave poslove. On i vozi. Gospodin Ankora nema telohranitelje. Po-

red Berlica mu nisu potrebni. Berlic je opak čovek.

— Zašto je Sumiko oteta? — upita Leslie. Imao je pravo, prošli su pored policajca na motoru.

— Gospodin Ankora voli žene — reče Žerais. — On mora imati lepe žene. On je rekao da je ta Japanka savršena i morao je da je ima.

— Da li joj je učinio nešto nažao? — upita Leslie sa gorčinom.

— Ne — odgovorila je Žerais spremno. — Ona je samo drogirana i sada će gospodin Ankora da je prikaže na paradu gospodina Gardela. Gospodin Ankora hoće da noćas provede noć sa Japankom. Naredio je da mu priprelim snažne afrodizijake.

— Sjajan tip taj tvoj gospodin Ankora — reče Leslie ironično i pogleda Žerais... — Zar mu ti nisi dovoljna?

— Gospodin Ankora uvek mora imati nove lepe žene — odgovori Žerais. Tek tada joj pade na pamet koliko je apsurdno i bolesno za jednog čoveka da ne bira načina da bi došao uvek do novih lepih žena, koje kasnije odbacuje, i Žerais se učini da je oduvek mrzela Farosa Ankoru upravo zbog toga što mu ona, takva kakva je, nije dovoljna.

Lesli više nije imao pitanja. Bilo mu je dovoljno što se Su-

miko nije dogodilo ništa sasvim ružno, iako je bilo dovoljno već i to što je oteta i zatim drogirana da bi bila poslušna. Shvatio je kakva je vrsta manijaka Faros Ankora. Shvatio je i kakva vrsta žene je Žeraiš. Ujedno, bio je zadovoljan što je, konačno, pronašao siguran trag i što će moći vrlo uskoro da oslobodi Sumiko...

— Šta ćete učiniti sa mnom? — upita Žeraiš. U njenom glasu se osećao strah. Lesliju se učinilo da je taj strah veći nego što bi žena poput Žeraiš mogla u tom času da oseća.

— Zar treba nešto sa tobom da učinim? — uzvratila Lesli. — Odvešćeš me na to mesto i posle možeš da ideš kuda te noge nose i oči vode. Meni nisi potrebna.

— A, policija? — upita sa drhtavom strepnjom Žeraiš.

— Zašto policija? — upita Lesli. Iznenada, naslutio je da je Žeraiš spremna da mu otkrije još nešto. Nešto što ne zna...

— Zona Sul — reče Žeraiš ne verujući samoj sebi da to izgovara. Taj čudni stranac je na nju delovao poput seruma istine. Naprosto je nekakva sila u njoj htela po svaku cenu da baš njemu izgovori sve tajne. — Zona Sul je mrtva! Berlic ju je tresnuo o stepenice i ona je sada mrtva.

— Ko je Zona Sul? — upita Lesli. Bio je malo iznenađen.

— Doveo ju je gospodin Ankora. Posle je bila sluškinja. Čistila je i spremala — odgovarala je Žeraiš kajući se unapred za svaku reč. — Zona Sul je uzela ključ. Onda ju je Berlic bacio i ubio.

— Imam osećaj da ti znaš mnogo više nego što si u stanju da mi trenutno ispričaš — reče Lesli mirno. Već su bili prošli Ipanemu i vozili su pored Kopakabane. Lesliju je bio poznat put, jer je već nekoliko puta prošao njime za poslednjih nekoliko časova. Razmišljao je o tome što mu je Žeraiš rekla. Radilo se o smrti jedne osobe koja, po svoj prilici, tu smrt ničim nije zaslužila. Lesli je snažno osećao da taj Berlic na duši nema samo tu Zonu Sul. I, mada ga se smrt te Zone Sul nije mnogo ticala, odlučivao je šta da učini sa tim saznanjem.

— Pretpostavljam da bi gospodin Ankora mogao svojim novcem da kupi ne samo policiju već i sud! Je li tako? — upita.

— Gospodin Ankora je moćan — reče Žeraiš umesto direktnog odgovora. Imala je utisak da su je upravo te reči oslobodile bilo kakve obaveze prema Farosu Ankori. Time što je to rekla tom strancu, na neki način je, suviše lako i brzo,

odlučila da se više nikada ne vrati u vilu i da više nikada i ne pogleda Farosa Ankoru. Na stavila je: — On bi se izvukao. Možda bi izvukao i Berlica. Njemu ni policija ni sud nikada ništa nisu mogli.

— Poznata mi je ta vrsta ljudi — reče prezrivo Leslie.

Prodoše prilično brzo kroz Betafogo, a onda kroz tunel Santa Barbara. Bili su u blizini...

— Kuda sad? — upita Leslie.

— Sada ulicom Frei Kane-ka — odgovori Žeraiš. U sebi je odlučivala da, čim je taj stranac pusti, ode odmah u banku, uzme svoj novac i nestane, mada uopšte nije imala ideju kuda bi to nestala. — Ulica Viskonde se nastavlja na tu ulicu, ali dalje nećemo moći. Tu je saobraćaj zabranjen, zbog karnevala... Parada gospodina Gardela će se okupiti na uglu Viskonde i Ulice Lavradio. Tamo ćete pronaći gospodina Ankoru i Berlica... I nju...

Leslie je vozio sve sporije, jer je saobraćaj postajao sve gušći. Konačno, negde kod trga Republika ugleda policijsku barikadu i policajce koji su usmeravali saobraćaj na drugu stranu. Naglo je skrenuo na trotoar i zaustavio »trijumfa«. Ugasio je motor i okrenuo se ka Žeraiš.

— Učinićeš još nešto za mene — rekao joj je gledajući je prodorno u zenice, koje se ukočiše na dodir njegovih očiju. — Otići ćeš i pronaći tog tvog voljenog Farosa Ankoru i reći ćeš mu da dolazim po njega! Reći ćeš mu da dobro pričuva Sumiko, inače ću razbacati njegovu utrobu po čitavom prokletom Riju! Posle toga možeš da nestaneš, što se mene tiče, iako osećam da u tebi ima nešto zaista gadno. U stvari, kao da nazirem ispod tog tvog lepog lica, lice veštice! Idi sad!

Ukočeno, poput zombija, Žeraiš izađe iz svog automobila i krene prema gužvi, koja je već počinjala na ivici parka i širila se ka Ulici Viskonde. Leslie je gledao za njom sve dok se nije utopila u šarenu gomilu koja je poigravala na zvuke sambe koja je tutnjala naokolo. Zatim je i sam napustio automobil, ostavljajući ključeve u bravi. Bilo mu je svejedno šta će se dogoditi sa Žeraiš i njenim automobilom...

*
* * *

Rio Branko, ulica koja se jednom godišnje u Riju pretvarala u Sambadrom, tutnjala je od sambe. Zvuk je bio toliko jak da su se drveni po-

klopce na izlozima lokala koji su, inače, preko godine normalno radili, tresli, a ljudima je ritam skraćivao dah i pomerao rebra. Na tribinama se publika ljuljala, talasala, vibrirala u đavolskom ritmu razuzadnosti karnevala. Očekivali su početak parade, opijajući se sambom jače nego pićem koje u Brazilu zovu »maće«. Nebo iznad centralnog Rija je bilo ljubičasto i crveno od isijavanja te čudne energije svoj stvene samo karnevalu.

Iz Ulice Viskonde je počela u Rio Branko da se uliva povorka prvih bubnjara. Stotinak njih nosili su ogromne limene bubnjeve na pojasu, udarajući mahnito, sa gotovo religioznom zanosom na licu. Niz polugola tela im se slivao znoj koji oni nisu ni primećivali. Oči su im se žarile plamenom strasti kakvu samo samba može da izazove u tim ljudima. Oni su najavljivali dolazak parade, bili prethodnica, uvod u blistavu povorku koju su svi iščekivali sa sladostrasnim nestrljenjem.

»Baterija« bubnjara je prolazila sporo, naslađujući se svakim udarcem palice u bubanj, a publika kao da se stapala sa tim ludim ritmom. Negde na tribinama jedna grupa mladih karioka je već besno igrala u ritmu te muzike. I, razliše se ulicom zvižduci, lu-

panje nogama, aplauzi, podvrisivanje i urlanje kada »baterija« prođe, ustupivši mesto grupi mladih devojaka, gotovo devojčica, ispred kojih je svečano stupao nosilac zastave — »porta-bandeira«. Beše to mulat savršeno izvajanog tela, iskežen i ponosan na ulogu koja mu je u paradi pripala. Oko njega su devojke igrale, uvijajući se i tresući. Dojke su im poigravale ljeskajući se na svetlosti brojnih reflektora, a oznojeni bokovi su im se njihali pri svakom pokretu i izgledale su poput prikaza polubožanskih stvorenja iz prastarih južnoameričkih legendi.

Činilo se da taj zvuk sambe uopšte ne proizvode instrumenti. Ne bubnjevi koji kao da su želeli da razore prostor. Kao da je samba izvirala iz uzburkane krvi tih mladih plesačica, koje su se podavale svom iskonu, svojim precima, svojoj istoriji, vekovnom životu čudne zemlje kao što je Brazil. Taj osećaj je imala i publika. Čak i onaj deo publike sastavljen samo od turista iz Evrope, Amerike, Japana, Australije... I oni su podlegali tom zvuku, tom plesu, tom osećanju da je moguće dodirnuti apsolutnu slobodu tim paklenim ritmom.

Iza mladih plesačica nastupiše »bajanas«, nepregledna gomila žena u širokim, šare-

nim suknjama i sa belim turbanima na glavama. Bilo ih je svih starosti. Pored sasvim malih devojčica od svega pet ili šest godina igrale su njihove bake, ne stideći se da pokažu svoja usahla tela, koja kao da su se podmladila pod uticajem sambe. Jer, i unuke i bake su plesale neumorno. I majke, i tetke, i strine, i susetke — hiljadu, dve hiljade žena u pomamnom plesu! Prostor je vibrirao od njihovih zanosnih pokreta, a čitava ulica kao da se u tom času počela odvajati od tla, od običnog, svakodnevnog Rija, i kao da je kretala ka nebu. Kovitlac sambe je počinjao da uzima svoj predivni i strasni danak!

Zatim se na početku Rio Branka ukaza prva »alegorija«, velika piramida od dasaka, gipsa, perja, šarenih papira i lampiona, ispod koje se krio kamion koji je mileo. Ta pokretna platforma beše visoka gotovo dvadeset pet stopa, a u koncentričnim krugovima ka vrhu su, na posebnim ispus tima, stajale devojke u Evinim kostimima...

Bila je to platforma koja je nosila »kralja« i »kraljicu« parade — parade Gardel!

Ispred platforme je stupala velika »baterija«, sada već čitav orkestar, koji je neprestano, ukруг, divlje svirao nekakvu mahnitu sambu, kompo-

novanu samo za tu priliku. Naokolo su plesale devojke u šarenim kostimima, sa visokim šeširima od perja i ogromnim lepezama od palminog lišća. U dnu piramide grupa devojaka obučениh samo u smokvin list punim grlom je pevala pesmu čije reči su bile posvećene stvaranju sveta, stvaranju čoveka i žene... Ta »alegorija« je trebalo u sambu da pretvori legendu o stvaranju žene — Eve!

Orkansko oduševljenje zatrese tribine kada ugledaše »kraljicu« parade na vrhu piramide. Bila je to kosooka lepotica blede kože. Koža kakva se ne viđa u Riju. Ona je stajala gore, između dva stuba od šarolikog cveća, oslovljena leđima na lepezu od lišća, cveća i perja. Za razliku od svih ostalih devojaka na piramidi, lepotica parade nije igrala sambu. Samo je stajala tamo, kao omamljena, i taj kontrast ju je činio još zanosnijom, lepšom — gotovo istinski nedostižnom!

— Sumiko! — šapnuo je Lesli, stojeći na tribini iza poslednjih redova.

Pogledom je potražio »kralja« i video ga kako pleše sambu sa dve mulatkinje, odmah iza Sumiko. Žeraiš mu je rekla da će to biti Faros Ankora. On se nije dobro video od sveg tog silnog cveća i perja, ali je

Lesliju bio dovoljan samo jedan brz pogled da to lice zapamti jednom zasnagda. Krenuo je ka izlazu sa tribina...

Faros Ankora je plesao sa te dve devojke bezbrižno. Smejao se, osećajući da afrodizijak koji mu je pripremila Žeraiis deluje. U igri se prislanjao uz devojke i one su podvriskivale osećajući na svojim golim butinama koliko je gospodin Ankora napet. Njih dve su bile u službi Oskara Gardela i dobro su poznavale gospodina Ankora. Izazivale su ga vrteći zadnjicama i dodirujući mu lice dojkama kada bi se sagnuo. On nije brinuo o Sumiko. Znao je da mu ne može pobeći. Bila je vezana, što je samo njemu bilo poznato. Niko, čak ni sa vrha piramide nije mogao da primeti da je vezana uz te cvetne stubove. Faros Ankora je bio van sebe od sreće i zadovoljstva — iste noći će čitav karnevalski Rio moći da vidi njegovu savršenu ženu i iste noći će je on imati, voditi ljubav sa njom, uživati u tom savršenom telu, činiti od nje ga šta god mu padne na pamet. Nije video granicu svojim maštanjima, siguran da će mu se ostvariti. Zato je igrao neobuzdano, uprkos godinama, siguran da će mu napici Žeraiis obezbediti snagu koja mu je potrebna da ispije tu lepotu

koju je tako slučajno pronašao.

Iza kulisa od cveća je na malom ležaju, u zagrljaju sa svim gole mulatkinje, ležao je Oskar Gardel. Smejao se sreći Farosa Ankore, dopuštajući da mu mulatkinja ljubi golo telo vlažnim poljupcima. I on je bio na sedmom nebu. Usred karnevala, sa golom lepoticom, siguran da mu se ništa ne može dogoditi, siguran da postoji samo moć, bogatstvo i zadovoljstvo koje nikada neće prestati. U kamionu koji je pokretao »alegoriju« bili su njegovi momci, telohranitelji, koji su mu uvek obezbeđivali miran život, i branili ga čak i od njegove ljubomorne žene. Sa njima je bio Berlic, čovek za koga je Gardel smatrao da je vredan zavisti. I, zaista, on je zavideo Farosu Ankori na Berlicu. Zavideo je na pouzdanju, jer je Faros mirne duše svoju sigurnost stavio u ruke jednom jedinom čoveku, a njemu. Oskaru Gardelu, trebalo je desetak mladića da bi se osećao sigurno.

— Silujte ga! Silujte ga! — urlao je Gardel prema dvema devojkama koje su plesale sa Ankorom. — Silujte ga tu, pred svima! Biće to vrhunac parade! Silovani muškarac na paradi Gardel! To Rio ne bi nikada doživeo! Silujte ga! Iscedite ga do kraja, cure! Neka

ništa ne ostane za tu njegovu Japanku!

— Samo navalite, kurvice! Samo navalite! — vikao je Faros Ankora. — Imam snage i za vas i za sve devojke na paradi, i ostaće i previše za moju »kraljicu«! Da se sakupe sve žene iz parade ne bi mi mogle ništa!

— Pusta hvalisanja — vikao je Gardel.

— Da si žensko, imao bih snage i za tebe, matori jarče! — smejao se Ankora.

Devojke su se kikitale i ple sale sve bestidnije, ohrabrene rečima dvojice ljudi koji su im mogli, samo od napojnice, obezbediti ne samo udoban život već verovatno i pristojan život njihovim porodicama, negde u favelama oko Rija...

Sumiko nije ni čula ni mogla da vidi ništa oko sebe. Droga je kolala njenim venama i ona kao da je bila isključena iz stvarnosti. Samo je bledim krajičcima svesti osećala da se nalazi negde gde ne želi da bude i to je bilo sve. Znala je, takođe, da to nije san, ali je takođe znala i da nije sasvim budna niti da može da bude budna. Negde u njenom umu s vremena na vreme bi se javljala misao o Leslieju, nestajućim u mutnim talasima narkotika...

»Alegorija« je plutala niz Rio Branko brzinom puža. Spo-

rije od bilo koje druge povorke, jer je tako želeo Faros Ankora, a njegov prijatelj je naredio svojim ljudima da parada Gardel puzi. Jer, Ankora je želeo da Rio de Žanerio vidi njegovu Japanku!

U trenutku kada je »alegorija« prolazila pored centralnih tribina, Leslie je stajao daleko od bleštavila karnevala, pored ulaza u neveliku prostoriju odakle su električari upravljali vatrometom svetla koje je obasjavalo Sambadrom. Vrata behu otvorena jer je vrućina bila prevelika čak i za na vrućinu navikle karioke. Unutra je osam ljudi panično održavalo sistem osveljenja da se ne raspadne od prejakog napona. Leslie je pažljivo posmatrao kablove. Tražio je onaj glavni, koji je dovodio električnu energiju u tu razvodnu kabinu majstora svetla. Kada ga je ugledao njegov hitri i oštri pogled skliznu niz kabl sve do metalne kutije sa osiguračima. I ta kutija je bila otvorena, a ispred nje su majstori postavili veliki ventilator — da hladi pregrethane osigurače. Leslie se u sebi podsme hnu — veliki karneval u Riju je zavisio od jednog ventilatora...

Zakoračio je prema kutiji sa osiguračima. Tada odnekle iskoči pred njega policajac, koji se maši za veliku palicu i iz-

govori nešto na portugalskom. Zvučalo je kao pretnja.

Lesli nije imao vremena ni za šta drugo nego za direktnu akciju! Munjevito je osmotrio okolinu, pa kada se uverio da njega i policajca niko ne gleda, njegova desna ruka sevnu tolikom brzinom da policajac nije mogao da vidi šta ga je udarilo! Uglavnom odlete pet ili šest jardi, udari leđima u nekakav stub i skljoka se bez svesti. Pogodak u koren nosa, među oči, sjurio ga je u carstvo snova gotovo bezbolno!

Ne čekajući sledeće iznenađenje Lesli gipko doskoči do kutije sa osiguračima...

Kada je pomerio ručicu glavnog prekidača nešto pod njegovom rukom snažno sevnu, a onda — čitav Rio Branko uto- nu u tamu!

Načas sve zaneme! Čak i svirači sambe u treptaju prestadoše da udaraju u svoje bubnjeve. No, to potraja tek tren.

Potom prvo publika zaurla, još uvek ne uplašeno. Naglo zatamnjenje im se učinilo kao trik kojim su ljudi sa karnevala hteli da pojačaju doživljaj. Međutim, kada tama potraja začuše se zvižduci, a zatim glasna negodovanja iz mnogih grla. Onda se kroz tamu ponovo prosuše zvuci sambe — orkestri su nastavljali da sviraju kao da se ništa nije dogodilo. Samba je bi-

la jača i važnija od svega na svetu.

Publika prihvati sambu i činilo se da je urlala, lupala nogama i aplaudirala još jače nego pre. Pesma nadjača čak i urlanje publike, a iznad svega toga su treštali bunjevi, kao u samrtnom grču!

Tribine se, potom, osvetliše upaljačima i šibicama, koje su se njihale u ritmu sambe. Mnogo svetla iz baterijskih lampi presekoše tamu na Sambadromu. Opšte oduševljenje nije prestajalo...

Električari su panično tražili kvar. Uzalud jer kvara i nije bilo. Sasvim slučajno, jedan od njih u tami dodirnu glavni prekidač i ustanovi da je samo isključen dovod struje. Svetlo istog časa ponovo osvetli Rio Branko. Tribine eksplodiraše bukom koja za nekoliko sekundi nadjača čak i sambu. Zvuci sambe iz povorke odgovoriše utros tručujući jačinu zvuka i ubrzavši ritam...

Činilo se da će se veselje nastaviti nesmanjenom žestinom. Ali, onda prvo utihnu jedan deo tribina — onaj pored kojeg je prolazila, brzinom kornjače, piramida »alegorije«. Publika je sa nevericom i zbunjenošću zurila u vrh piramide.

Tada najednom prestade da trešti »baterija« ispred platfor-

me. Jedan po jedan, muzičari su prestajali da sviraju. Prvo su gledali zapanjeno u glavnog bubnjara, koji je gledao ka vrhu piramide, a onda, jedan po jedan, pogledali su gore i — prestali da sviraju!

Tišina se raširi tribinama i pretvori se samo u šumni žamor. Zatim prestade i pesma. Devojke sa piramide takođe pogledaše prema vrhu i prestadoše da pevaju. Onda, kada je već svima bilo jasno šta se dogodilo, čitava ulica, ceo Sam badrom utihnu!

»Kraljice« parade jednostavno nije bilo tamo. Mesto za lepoticu bilo je prazno. Umesto nje sada je tamo stajao ogroman čovek bledog lica, koji je besno kidao i rušio čitavu scenografiju, a iza njega je razmahujući rukama i sikćući nešto u pola glasa stajao zapanjen Faros Ankora!

— Gde je?! Gde je mogla da nestane?! Bila je vezana! Berlic! Pronađi je kako znaš! — siktao je Ankora, a Berlic je podstaknut njegovim glasom rušio piramidu kao da želi da je, počevši od vrha, potpuno sruši. Neke devojke su se panično uklanjale ispred njega.

— Šta se dešava? — čuo se glas Oskara Gardela. — Šta se dešava?

— Prokleta Japanka je nestala — odgovorio mu je Anko-

ra besno. — Gde je?! Berlic! Nadi je!

Oskar Gardel izvuče ispod postelje, na kojoj je do malo pre ležao, voki-toki...

— Momci, brzo gore, na vrh! »Kraljica« je isparila! Japanka! Nije valjda mogla napustiti piramidu... Pronađite je!

Dvadesetak stopa ispod vrha piramide Gardelovi ljudi prvo zaustaviše kamion, a onda se razmileše po utrobi piramide, sastavljenoj od zamršenih spletova greda i stubova...

Odnikle se pojaviše policajci, obigravajući oko platforme, ni sami ne znajući šta se dešava i kako oni treba da postupe. Sa tribina se razleže negodovanje, a najsmeliji počеше da gađaju učesnike Gardelove parade plastičnim čašama i sitnim novcem. Na platformi, koju su Gardelovi ljudi i Berlic sistematski uništavali pobegoše, uz vrisku, gole devojke, najednom spuštene sa neba sambe u prašinu nečega čemu se niko nije nadao.

— Nadi je! Nadi je, Berlic! — urlao je raspomamljeni Faros Ankora.

— Da li je neko primetio bilo šta? — raspitivao se Oskar Gardel, ali umesto odgovora dobijao je samo sleganje ramenima i unezverene pogleda.

Učesnici parade najednom osetiše strah. Nekoliko minuta

tame odnele su iz njihovih snova sve ono što im je pružala samba i sada su svi pretvoreni ponovo u sive, obične, prizemne ljude, više ružne nego lepe — a samo do pre nekoliko trenutaka bili su deo ve likog, šarenog, neponovljivog sjaja karnevala!

Niko nije ni mogao da pri meti kada se poklopac na šah ti koji se nalazio na sredini ulice — u tom trenutku ispod kamiona koji je vozio platfor mu — lagano zatvorio. Leslie je sa lakoćom nosio još uvek obeznanjenu Sumiko, držeći joj obe ruke oko svog vrata, dok je drugom zatvarao poklopac...

Tama je saveznik nindē! A, Leslie je, prekinuvši dovod stru je, kao u magnovenju postao od običnog turista — ninda, navlačeći crni kostim u total nom mraku. Navlačeći kostim osmehnuo se setivši se Osorijevog lica kada je, u maloj pro davnici karnevalskih kostima, kupio baš taj. Naravno, Leslie nije ništa objasnio Osoriju, a bilo je malo verovatno da Osorio iz tog čina izvuče bilo kakav zaključak.

Pretvorivši se u nindu, tajanstvenog ratnika iz maglovite i burne istorije Istoka, Leslie se pokrenu, poput senke, munjevito i tiho poput spornog vetra. Oči, uvežbane da vide gotovo u potpunoj tami, nađoše

put kroz tada zbunjene i ukončene plesače i svirače u povorci. Možda se nekima od njih učinilo da su primetili nekakvu senku kako prolazi, ali je sigurno da se niko ne bi usudio da se zakune u to. I, kada je stigao do »alegorije«, Leslie sa veštinom svojstvenom samo nindama skoči na platformu i, ne čekajući ni sekunda, počeo da se vere, nalik na divlju mačku koja se ustremkuje na plen.

Sve što je činio činio je sa maksimalnom koncentracijom, a svaki mišić na vitkom telu je funkcionisao kao nepogrešiva mašina. Brzo je dospeo do vrha. Video je, u tami iza Sumiko, Ankoru, kako rukama gura neke devojke od sebe i kako doziva nekoga po imenu Berlic — i znao je da je to onaj veliki čovek koji je prevrnuo taksi — i već je razvezivao čvorove na vezovima kojima je Sumiko bila pričvršćena za cvetne stubove kada se Berlic pojavio...

U trenutku kada su na tribinama počeli da se pale upaljači i šibice, Leslie je već silazio sa piramide, noseći Sumiko na leđima. Ona nije pokazivala da je uopšte svesna šta se sa njom dešava, a opušteno telo je bilo neuporedivo teže nego da je bila pri sebi. Kada su policajci, koji su stajali sa strane, počeli da šaraju pros-

tor svetlima baterijskih lampi, Lesli i Sumiko su već bili ispod velikog kamiona.

U prvi mah je pokušao da potraži mesto na podnožju kamiona gde bi mogao da ostavi Sumiko u bezbednosti, a onda je ugledao okrugli poklopac na sredini ulice. Otvorio ga je...

— Nađite devojkę! — vikao je Oskar Gardel policajcima. Sjurio je sa piramide, oblaćći se u trku. Razmahivao je rukama i objašnjavao policajcima: — Nestala je »kraljica« parade. Bila je gore, na vrhu, i jednostavno je nestala...

— Pobegla je? To mislite da nam kažete? — upitao je jedan od policajaca.

— Ne — rekao je Gardel. — Nije pobegla. Oteta je! Ne ko je oteo kraljicu moje parade i hoću da nešto učinite!

— Kako znate da devojkę jednostavno nije otišla?

— Do đavola! Kada Oskar Gardel kaže da je devojkę oteta, onda je oteta! — dreknuo je Gardel. — Zna li vi uopšte sa kim razgovarate?

— Naravno, gospodine Gardel — uskočio je spremno policajac s najvećim činom. — Učinićemo sve što je u našoj moći, gospodine Gardel!

— Svi ste videli kako ona izgleda — viknuo je Gardel. — Tražite je i nađite je!

Zatim se okrenuo svojim momcima, koji su stajali u bli-

zini, ne znajući šta još da urade. Skoro su uništili platformu. »Alegorija« više nije postajala. Raspitivali su se uzalud kod plesačica, svirača i tehničara iz kamiona. Niko ništa nije video. Ni čuo...

— Mrdnite, prokletnici! — viknuo je Gardel na svoje ljude. — Ta cura pripada gospodinu Ankori, mom prijatelju. Ja sam ga pozvao na paradu i odgovoran sam za sigurnost, i nje govju i njegove devojkę! Nađite je kako znate ili možete odmah da počnete da tražite novu posao!

Iz gužve koja se kovitlala naokolo izroni Faros Ankora u pratnji Berlica. Na njegovom licu se čitao slepi bes.

— Svojeručno ću ubiti gađa koji je to učinio! — grozio se Faros Ankora.

— Gospodine Ankora — oglašila se gotovo sramežljivo Berlic.

— Šta ti hoćeš sad?! — obrecnu se Ankora.

— Znam ko je to — reče tiho Berlic.

— Šta znaš?! Šta znaš ko je?

— Znam ko je mogao odvesti devojkę — reče Berlic. Bila je to valjda najduža rečenića koju je u životu izgovorio.

— Kako znaš?! Znaš?! Pa, reci onda! — Faros Ankora je izgledao kao da će da ga drme srčani udar. Iskolačio je oči. a lice mu je bilo sasvim sivo.

— Njen verenik — reče Berlic. — Bio je u onom taksiju.

— U kom taksiju?! — upita Faros Ankora ne osećajući da urla. Tada se setio. — U taksiju koji si prevrnuo?! Je l' u tom taksiju? Gospode! Ti si idiot, Berlic, znaš li to?!

— Dobro — reče pomirljivo Berlic.

— Mogao si to pre da mi kažeš, a ne da sačekaš da je taj gad otme — reče Faros Ankora. — Gde je Žerais? Ona zna kako se taj čovek zove.

— Nema Žerais — reče Berlic. — Na imanju je.

Faros Ankora se stresre, zatim zgrči, a onda prasnu poput petarde. Opsovao je strašno, pominjući stvari koje čak ni Berlic nikada nije čuo od njega. Psovao je i Berlica. i Amerikanca, i karneval i nesta nak struje...

Tada se, niotkuda, pojavi — Žerais! Jednostavno je prišla, provlačeći se između uspaničenih plesača koji nisu znali kuda da krenu, i policajaca koji nisu znali koga traže...

— Ti si tu?! — zaurla Faros Ankora. — Ti si tu!

Žerais ga je gledala možda po prvi put u životu sa sažaljenjem. Pred njom je stajao izbezumljeni strac koji je drhtao od nemoćnog besa, znojio se prekomerno i, uopšte, izgledao kao gubitnik. Žerais se os-

mehnu ironično. Rekla je mirno:

— Čula sam šta vam je napravio. Znam i ko je. Srela sam se sa njim. On vam je za petama. Tebi i Berlicu, a mislim da neće ni Gardela pošte-deti...

— Šta to govoriš?! — zabezeknuo se Ankora.

— Upropastio je paradu, a?! Baš lepo — reče Žerais i pogleda Oskara Gardela koji je grizao nokte. — Lepu gužvu je napravio.

— Ko je on?! Kako se zove taj kretan? — zaurla Ankora.

— Već će vam on reći sve što vas interesuje — reče Žerais odlučno. — Mislim da nije daleko. Ali, ja sam svratila da se oprostimo. Napuštam te, Farose! Zbogom!

Okrenula se i zakoračila. U džepu je imala dovoljno novca da sebi bar obezbedi neki bolji početak, i u glavi odluku da zauvek napusti Ankoru i da se više nikada ne vezuje za njemu slične ljude. Bilo joj je do sta takvog života. Zona Sul je bila poslednja kap njenog nezadovoljstva...

— Berlic! — dreknuo je Faros Ankora i pokazao prstom na Žerais.

— Berlic... — Žerais je to izgovorila preko ramena. — Po meriš li se moraćeš da me ubiješ pred svim ovim ljudima. Ti znaš šta ja znam!

Berlić je već bio zakoraćio, ali zastade. Ankora ga je gledao zapanjeno. Prvi put u životu Berlić nije poslušno izvršio njegovu naredbu!

Na tren je izgledalo kao da će Faros Ankora naprosto eksplodirati. Međutim, on uzdahnu duboko i primiri se. Sa mukom je pokušavao da odglumi pribranost...

Žerai se udaljavala. Sporo. Vrlo sporo. Kao da želi da prikosi Berlića i Ankori. Uskoro nestade u gužvi...

— Gospodine Gardel! — zvao je neko iz gomile, i uskoro pred njih iskoči čovečuljak, okrugao kao lopta, sa prestravljenim licem i velikom značkom kakvu su nosili ljudi iz organizacionog komiteta karnevala.

— Koji će nam još i ovaj klovn?! — dreknu Faros Ankora.

— Gubi se odavde, budalo!

— viknu na čovečuljka Oskar Gardel. — Zar ne vidiš da su nam oteli »kraljicu« ispred nosa?!

— Ja... Ja... Došao sam samo da vam kažem da treba da nastavite sa paradom — zamucio je okrugli čovek. — Morate nastaviti. Oni iza vas čekaju.

— Neka čekaju... — obrecnu se Gardel i pogleda nestrpljivo naokolo, kao da očekuje da će se odnekle pojaviti neki

od njegovih momaka sa Sumiko u naručju.

U tom trenutku, doduše, više niko i nije pomišljao da nastavi paradu. Mnogi plesači, plesačice, muzičari, devojke golih dojki, svi koji su sačinjavali sjajnu povorku više čak i nisu bili tu. Jednostavno su otišli, poraženi onim što se dogodilo. Čarolija sambe, koja ih je napajala strasnom i divnom energijom naprosto je bila nestala. Oni koji su ostali turali su naokolo bez ikakvog smera i logike, ni sami ne znajući šta još rade tu. Čak je i publika sasvim utihnula, sedeći bez žara, čak i bez želje da bilo šta još vidi...

Faros Ankora priđe Oskar Gardelu i procedi kroz zube:

— Neka se momci naoružaju. Svi u poturu za tim dripcem. Neka ga ubiju, ako je potrebno, ali neka paze da ne pogode devojku. Ona mora da mi bude vraćena!

Gardel se okrete sa namerom da svojim ljudima izda zapovest, i tada ga ugleda! Stajao je u praznini koja je i nastala kada su ga učesnici parade primetili. Tada se oko nje ga napravio krug, koji se širio. Jer, ta prilika u crnom, čudnom kostimu, koji nije bio karnevalski, mada je bilo očigledno da je bio nabavljen u nekoj od brojnih karnevalskih prodavnica, oko sebe je širila

gotovo opipljiv strah. Žene i muškarci, muzičari, plesači, uklanjali su mu se s puta...

— Ko?! — upita tiho, valjda samog sebe, Oskar Gardel.

Oko njega je titrala tišina. Čak se činilo i da je publika na tribinama u njegovoj blizini sasvim utihnula. Bio je obučen sasvim u taj za brazilske prilike smešan kostim, i samo su kroz prorez na glavi sevala dva odlična, nepokolebljiva, čeličnoplava oka. Bio je udaljen od platforme jedva desetak koraka i samo je stajao posmatrajući Gardela, Ankora, Berlica i Gardelove brojne te-lohranitelje. Zatim zakorači...

— Hej! — viknuo je Faros Ankora primetivši ga. — Sklanjajte ovog glupog lakrdijaša odavde! Berlic!

No, pre nego što je Berlic reagovao, i sam iznenađen tom čudnom pojavom, prema tom čudno kostimiranom čoveku krete jedan od policajaca...

Policajac je mahao palicom i govorio nešto na portugalskom što Leslie nije razumeo. Ali, imao je snažan osećaj da policajac želi da ga ukloni. Leslie nije imao ništa protiv policajca. i nije želeo gužvu sa njima. Međutim, bio je svestan da će morati i sa njima da se sukobi. Ako ni zbog čega drugog, onda tek da sačuva u tajnosti svoj identitet.

Policajac je sasvim neoprezno prišao suviše blizu. Po navici je suviše snažno razmahivao palicom, rešen da uopšte ne mari ako i zakači tog kostimiranog stvora...

Najednom, kao da je nekakva mahnita sila iščupala palicu iz ruke policajca, a zatim usmerila palicu ka njegovoj glavi!

Odjeknu tupo! Udarac nije bio suviše jak, ali dovoljno precizan da se policajac sruči na asfalt Rio Branka sa čvorugom iznad uha.

Lesli se okrete ka Ankori. Zakoračio je prema njemu odlučno, ali ne žureći. Procenjivao je snagu protivnika, kao i broj osoba sa kojima će morati da se sukobi. Osim Ankore i tog drugog starca, za koga je Leslie pretpostavio sa sigurnošću da se zove Gardel, tu je bio taj ogromni Berlic, kao i sedam ili osam mladića širokih ramena i zlokobnih lica, koji su stezali pesnice, spremni da skoče na mig svojih gospodara.

— On je — reče tiho Berlic, a tišina koja se širila poput plime naokolo upi njegove reči.

— Šta?! — siknu Ankora.

— Amerikanac — reče Berlic. — On je...

Faros Ankora se okrete Lesliju. U svakoj drugoj prilici neko obučen u kostim od imitacije crne svile, kostim koji je prekrivao celo telo, uključuju-

ći i šake i stopala, ostavljajući samo mali otvor za oči, bio bi mu smešan — bio je to suviše prost, gotovo primitivan kostim za karneval u Rijuu. Međutim, Ankora je sasvim jasno csećao da tu nije u pitanju maskenbal, i da je stvar veoma ozbiljna. Nije bio siguran da li je uopšte video kako je taj maskirani odstranio tog policajca, ali je bila činjenica da je policajac krenuo na njega, a onda...

— Ko si ti? — upita Faros Ankora na engleskom.

Lesli zastade na tri koraka od Ankore. Stajao je sasvim mirno, opušten, spreman za borbu. Osećaj kakav imaju samo pšvećeni borci govorio mu je da će borbe biti. Izgovorio je sasvim tiho:

— Ja sam osveta!

Faros Ankora nikada u životu nije čuo glas koji je pred njim zvućao tako samouvereno, slobodno, prkosno, hladno-krvno, bez straha, bez trunke poštovanja, takođe, bar bez trunke poštovanja prema njegovom novcu i moći. Iskrivio je lice u ćudnu ružnu grimasu, i rekao oštro, kao kada se podvikuje psu:

— Berlic!

Gotovo istovremeno je i Oskar Gardel izgovorio:

— Momci! Polomite ga!

Jurnuše na Leslija — sedam

Gardelovih telohranitelja i ogromni Berlic!

Nije čekao da oni prvi napadnu. U treptaju je zauzeo položaj ISUN TE MASARI — prednost od jednog inća! Cilj tog načina borbe, pogodnog ka da se jedan ratnik bori protiv nekoliko protivnika, bio je u tome da se bude sasvim blizu neprijatelju, i da se udarac zada za delić sekunde pre nego što neprijatelj zada svoj — tada protivnički udarac, najćešće, promašuje za inć, a i ako se dogodi da pogodi, već je oslabljen i skoro bezopasan.

Lesli je krenuo u susret protivnicima, u skoku, okrećući se u vazduhu i zadajući kružni udarac stopalom ćoveku koji je pokušavao da skoći na nje ga sa desne strane. Pogodio ga je u vrat i ćovek pade, ali ne sasvim onesposobljen.

Kretao se poput stabljike na vetru, zaćudujuće lako i vešto, izbegavši napad drugog protivnika sa leća — istovremeno mu, u okretu, zabijajući lakat u dijafragmu. Ćovek izdahnu i posleđnju ćesticu vazduha iz pluća i srući se na tlo bez daha.

Sledeći protivnik dogradi Le slija za rame. Uvežbanim pokretom ninda pokleknu uhvativši ruku koja ga je držala u polugu zvanu »rak«. Jedan ne verovatno brz i snažan pokret je bio dovoljan da podlaktica te ruke pukne poput suve grane...

Istovremeno je Lesli odbio napad i četvrtog napadača, pogodivši ga stopalom u mošnice, a zatim i kolenom u lice, dok je pogođeni čovek padao. Zatim se sa lakoćom izvuče iz obruča protivnika, na tren ostajući da stoji, raširenih nogu, na vrhovima prstiju, van njihovog domašaja. Hitro je procenio okolnosti...

— Pucajte! — urlikao je Faros Ankora stojeći iza čitavog tog prizora. — Policija! Pucajte na ovog idiota!

Nekoliko policajaca koji su stajali sa strane zbunjeno se pogledaše. Ništa im nije bilo jasno, osim činjenice da ugledni gospodin Ankora, koga su svi poznavali, zahteva da pucaju na kostimiranog čoveka koji je sa zapanjujućom lakoćom savladao četiri telohranitelja gospodina Gardela.

Lesli je odmeravao Berlica, koji mu je bio najbliži, očekujući da ogromni Nordijac napadne. Međutim, Berlic je bio isuviše iskusan u tučama da se

tek tako, bezglavo, upusti u borbu sa protivnikom koji, očigledno, nije bio naivan. U stvari, sve drugo samo ne nai-van.

Jedan od Gardelovih ljudi, od one trojice koji su još bili u igri, najednom odnekle izvuče nož — skakavac! Oštrica sevnu u njegovim rukama! Od nekle sa tribina se začu proderan vrisak...

— Ubijte psa! — urlao je gospodin Ankora, ali policajci jednostavno nisu smeli da ga poslušaju. Ako pucaju na očito nenaoružanog čoveka prekoraciće ovlašćenja, a onda su u sosu...

Čovek sa nožem u rukama zakorači prema Lesliju, koji mu je stajao okrenut bokom i kao da uopšte nije gledao u njega.

Hiljade očiju sa tribina se raširiše. Došli su očekujući radost sambe, zabavu, pesmu i igru, a prisustvovali su obračunu jednog jedinog maskiranog čoveka sa nekakvim telohraniteljima, dok je policija sve to posmatrala sasvim zbunjeno.

Lesli sačeka mirno da mu čovek sa nožem pride sasvim blizu. I, kada je napadač bio samo dva koraka udaljen od njega, Lesli se pokrenu brzi-

nom geparda — okrenuo se u skoku ka čoveku, oko sebe, i izgledalo je kao da se sjurio u zagrljaj čoveku sa nožem, jer mu je okrenuo leđa i činilo se kao da želi samo da se prisloni uz njega, rukama ga hvatajući za onu ruku koja je držala nož. Napadač je bio sasvim zbunjen brzinom kojom je maskirani krenuo na njega, Nije stigao ni da se pomeri, a već je dobio snažan udarac glavom u lice! Zaslepljen i oša mučen, čovek sa nožem nije ni mogao da oseti šta se dalje dešavalo sa njim...

Udarivši ga glavom, Lesli prebaci napadača preko kuka, držeći ga čvrsto za ruku sa nožem, zatim povuče divlje prema sebi dok je čovek padao! Nekima sa tribina se učinilo da će ruka sa nožem naprosto ostati u rukama ninde, jer se jasno čuo zvuk lomljenja kostiju i odvajanja tkiva ruke od tkiva ramena! No, ruka, mada polomljena i izglačljena iz ramena, ostade na svom mestu, ali je zato sada ninđa bio naoružan — u ruci je držao napadačev nož!

Dva preostala Gardelova te lohranitelja ustuknuše.

— Policija! — zaurla i Oskar Gardel. — Hoćete li sve ovo samo gledati?!

Na volšeban način Lesli oseti da mu vreme ističe. Ako se policija umeša, onda će verovatno pozvati pomoć, i za tili čas će se okupiti toliko policajaca da više neće biti u stanju da izvuče Sumiko i obezbedi sigurno, bezbolno i neprimećeno povlačenje sa mesta događaja. Morao je raditi brzo. Veoma brzo!

Policajci se tada pokrenuše. Bilo ih je desetak. Nisu izvukli pištolje, mada su svi bili naoružani. Ali, prilazili su sa uzdignutim palicama. Lesli po misli: »Suviše vremena ću potrošiti boreći se sa svima njima«!

Reagovao je brzinom metka, izbačen sa mesta na kome je stajao poput projektila. Berlic je mogao da oseti samo da mu se zenice šire. Nije stigao ni da zine, a već ga je pogodilo nešto strašno teško i oštro, ravno pod rebra... Lesli mu je zavukao skoro čitavu šaku u dijafragmu i gotovo osetio da mu je dodirnuo srce!

Berlic je još uvek stajao raširenih zenica kada je ninđa odskočio, udaljavajući se od njega. Zatim je lagano, ukočeno, uz veliki bol okrenuo glavu prema tom maskiranom đavolu. Vilica mu se tresla. Berlic je osećao da mu se događa

nešto vrlo čudno. Srce ga je izdavalo, preskačući i usporavajući ritam. Spustio se na jedno koleno, još uvek ne shvatajući da umire... A, umirao je, jer ga je Lesli »počastio« udarcem koji su u stanju da izvedu samo najposvećeniji u veštinu ninducu — DODIR SRCA je pre zahvat nego udarac, a pogađa vitalne tačke oko samog srca i ispod njega, koje utiču na ravnomernost rada tog životvornog organa. Dobro izveden udarac a takav je primio Berlic, izaziva simptome, nalik na srčani udar...

No, Lesli više nije ni pogledao Berlica — njegov najjači protivnik bio je isključen iz borbe. Sada je već stajao ispred Farosa Ankore, spreman da kazni tog nezasićenog ljubavnika za sve zločine koje je ikada počinio.

— Šta?! — dreknuo je Ankora unezvereno. Zakoračio je unazad panično pogledom tražeći pomoć.

Policijci su oklevali. Preostala dva telohranitelja Oskara Gardela su poigravala bojeći se da se upušte u direkton obračun sa nindom. Videli su šta se dogodilo njihovim drugovima, i gledali su kako Berlic kleči, uzalud gutajući vazduh i trzajući čitavim telom,

spreman za smrt koja, u njegovom slučaju, još nije nastupila samo zahvaljujući njegovoj neljudskoj snazi i veličini tela.

— Bom Dio! — viknuo je Oskar Gardel stojeći na svega tri koraka od Ankore. Zavukao je ruku u džep i izvukao oda-tle pištolj. Mali, poput igračke...

Lesli nije video kako je Gardel uperio pištoljčić na njega, ali snažan haragei ga je upozorio na opasnost sa te strane i on skoči! Napravio je munjevit salto u vazduhu i dočekao se na noge pored Gardela, na dovoljnoj razdaljini da mu ne gem izbije oružje iz ruke, a za tim, jednim jedinim udarcem, siktavim poput leta šurikena. prelomi dva pršljena na zatiljku! Glava gospodina Oskara Gardela klimnu na smešan način unazad, a onda se on sav, poput velike drvene lutke, složi na tlo!

— Beži od mene, sotonu! — dreknuo je Faros Ankora, najednom toliko prestravljen da nije bio u stanju ni da se pomeri, a kamoli da pokuša da pobegne. Osetio se sam na sve tu bez odbrane, i bio je najednom svestan koliko je smrt blizu...

— Ti ideš sa mnom! — izgovorio je Leslie, pre nego što se opet približio Ankori.

U ruci je još uvek imao nož koji je oteo od jednog od napadača. Nije gledao iza sebe — osećao je sasvim jasno da su policajci rešili da ga napadnu, a neki od njih su čak i imali pištolje u rukama... Leslie uzmahnu rukom na način koji ni gledaocima ni policajci ma nije mogao ništa da znači. ali...

Nož izlete iz njegovih prstiju strahovitom brzinom. Ljudsko oko nije bilo u stanju da prati let noža!

— Krenimo! — reče Leslie Farosu Ankora, gledajući kako se pantalone velikog gospodina kvase među nogama.

Oštrica noža u tom trenutku pogodi jednu od razvodnih kutija za reflektore, sekući kablove i žice... Blesnu stravična munja i zaiskri tako da svi koji se zatekoše u blizini pokriše oči rukama!

Sekund kasnije Sambadrom po drugi put te večeri potonu u mrak! Osigurači nisu izdržali pritisak...

Faros Ankora je osetio kako ga nešto u toj apsolutnoj tami podiže od tla i nosi kroz mrak. Telo mu je bilo ukočeno, a u-

troba zgrčena od straha. Nije ni bio svestan da je pokvasio pantalone. Samo je mislio da mu se bliži kraj, da će umreti, i da to ne želi, da želi da bude što dalje od Sambadroma i što dalje od tog maskiranog đavola. Bio je toliko prestravljen da uopšte nije povezivao činjenicu da ga nešto nosi kroz tamu.

Svetlo se na Rio Branku upalilo nekoliko minuta docnije. Policajci su već dobili pojačanje i sada se ulicom razmislila gomila uniformisanih lica vičući u megafone. Tribne su se praznile, a posmatrači su morali da se legitimišu pri izlazu. Umesto sambe sada su ulicom odjekivale sirene brojnih patrolnih kola...

— Pretražite sve! Sve! — vi kao je jedan policajac sa šarenim epoletama. — Nisu mogli u zemlju da propadnu...

Sumiko je otvorila oči, ali nije videla, u prvi mah, ništa. Oko nje je bila savršena tama. No, iako je osećala bol u glavi, bilo joj je odnekle sasvim jasno da je na sigurnom. Gotovo da je mogla da oseti Lesliejev miris i to ju je umirivalo. Ne-

ko vreme je samo ležala i pokušavala da se seti šta se dogodilo sa njom. Sećanja su joj bila maglovita i mutna, i u njima su iskrsavala čudna lica čijih imena nije mogla da se seti. Sećala se da je bila u opasnosti, ugrožena, nesigurna, i ostavljena bez odbrane i bez pomoći, a onda se dogodilo nešto čega nije mogla sa sigurnošću da se priseti čak ni maglovito. Znala je samo da je taj događaj imao veze sa Lesliejem.

Opipala je rukama oko sebe da ustanovi gde leži. Bila je to tvrda postelja, pod rukom prilično šuštava, jednostavna i prilično uska. Sa desne strane je bio ravan, prost zid, presvučen tkaninom, a desno praznina. Uzdahnula je...

Tada je osetila po kretanju vazduha u prostoriji da se neko pomerio i prišao joj. Nije morala da pogađa — bio je to Leslie.

— Jesi li tu? — upitala je.

— Naravno — glasio je tih odgovor. Osetila je njegovu ruku na svojoj. Znala je da on i u takvoj tami vidi sasvim jasno.

— Gde smo? — upita Sumiko.

— Jesi li dobro? — uzvрати Leslie pitanjem. Bio je sasvim

uz nju i Sumiko je mogla da oseti njegov dah na obrazu. Bila je savršeno smirena i srećna. Šta god da se događalo sa njom sada je prošlo.

— Boli me glava — reče Sumiko. Njegov dlan joj je klizio licem na umirujući i osvežavajući način. — Mnogo me boli.

— Izgleda da su te naterali da uzmeš nekakvog narkotika više nego što si mogla da izdržiš — reče Leslie. Već dva dana ti dajem protivotrove, sve za koje znam... Ipak, vrlo sporo se oporavljaš.

— Gde smo? — ponovi Sumiko.

— Na putu kući — odgovori tiho Leslie. — Na brodu.

— A Rio? Karneval?

— Idemo kući — reče mirno Leslie. — Sve što smo mogli da vidimo od karnevala u Rioju, videli smo. Za nas je ta predstava završena.

— Šta se dogodilo? Šta se zaista dogodilo? — upita Sumiko.

— Napravili smo malu gužvu — odgovori vedro Leslie. — Sećaš li se da si bila oteta?

— Da. Toga se sećam — reče Sumiko. — Čini mi se da se čovek zvao Ankora...

— Naključao te je zaista propisno, a onda izveo na veliku karnevalsku izložbu — reče Leslie. — U stvari, ti si učestvovala na glavnoj paradi, samo što se toga, na sreću ne možeš setiti.

— Potom? Šta je bilo potom?

— Onda sam morao da te ukradem i odvedem — reče Leslie. — U sve se umešala njihova policija, pa se zato kući vraćamo brodom, u kabini na dnu jednog trgovačkog broda, a ne avionom. Oni su kontrolisali aerodrome.

— Jesi li...?

— Jesam — reče Leslie. — Morao sam **opet** da budem ninda. U stvari, oni i ne znaju koga traže. Barem se nadam.

— Kada ćemo stići kući? — upita Sumiko grleći Leslija sa zahvalnošću. Iako on nije govorio mnogo, znala je šta je on sve u stanju da učini za nju. Ta gužva koju je pominjao morala je biti sigurno veća od kakvog karnevala kada ih je jurila čitava brazilska policija.

— Imamo još četiri dana do Nju Orleansa — odgovori Leslie. — Odatle ćemo već avionom u naš voljeni Frisko.

Sumiko uzdahnu. Zaista nije zamišljala da će njihov put u Rio de Žaneiro, na karneval, ispasti baš tako...

— Oprosti mi — reče.

— Šta? Nemam šta da ti opraštam — šapnu Leslie. — Kakve su to reči? Ti si moja devojčica. Među nama nema opraštanja, ni zaduživanja, zar ne?

— U pravu si — osmehnu se ona u tami.

— Sada treba da se odmaráš. Treba mnogo i dugo da spavaš — reče Leslie. — Srećom, na ovom brodu i nema šta drugo da se radi.

— Hoću — šapnu Sumiko. — Spavaću koliko god ti kažeš da je potrebno. Reci mi... Šta se dogodilo sa ljudima koji su me oteli? Bio je i jedan u kostimu belog medveda, valjda...

— Šta se dogodilo sa njima? — Leslie je zvučao nestašno. — Izravnali smo račune sa njima, veruj mi.

— Znam — reče Sumiko. Nije ni sumnjala da su svi račun izravnali. — A Faros Ankora?

— On? — Leslie se kratko nasmeja. — Ne znam. Nisam imao vremena da čekam i vi-

dim šta će se do kraja dogoditi sa njim.

Sumiko je suviše dobro poznavala Lesliejev smisao za humor. Upita:

— Šta si učinio sa njim, Les? Kaži mi, molim te! Neću moći da zaspim ako mi ne kažeš.

— Nisam ga ubio — reče Lesli mirno. — Za takvog lji-gavca smrt bi bila prebrza kazna. U stvari, mislim da sam učinio nešto što bi se njemu čak moglo i svideti, da su okolnosti bile drugačije.

— Šta? Lesli, šta?

— Odveo sam ga u zoološki vrt da gleda ženke — reče Lesli. — Jedna životinjska pohota svakako zaslužuje nešto stvarno životinjsko, zar ne?!

Ona zausti nešto da izgovori, ali je meki dodir njegovih prstiju na usnama prekide...

Naokolo su sevali blicevi brojnih foto-reportera. Na stepeništu ispred zgrade policije za centralni Rio bilo je smešteno nekoliko desetina mikrofona, a ispred tog buketa se guralo pedesetak novinara. Iznad svih su, sa dve improvizovane platforme, prema vratima bile uperene dve televizijske kamere. Očekivao se izlazak Sebastijana Koste, glavnog inspektora odeljenja za ubistva, koji je trebalo da saopšti zvaničnu verziju smrti Farosa Ankore. Nestrpljenje je raslo, a žamor postajao sve jači iz časa u čas.

Konačno, kada je znatiželja okupljenih novinara već bila tolika da su se počele paliti cigarete, vrata zgrade se otvoriše. Načas, novinari zanemeše. Gledali su kako iz zgrade prvo izlaze uniformisani policajci. Njih desetak. Policajci su se raspodelili kao da daju počasnu stražu, a vrata su ostala otvorena. Tek posle nekoliko dugih trenutaka kroz njih izađe i čovek u sivom, urednom odelu, sa tamnim naočarima na licu i otrcanim, platnenim šeširom zabačenim na potiljku. To je bio inspektor Kosta.

On pride mikrofonom izvuče iz džepa nekakav papir. Zatim se nakašlja i počne da govori:

— Gospodo, molim vas da ne postavljate nikakva pitanja. Ono što imam da vam saopštim biće vam sasvim dovoljno da izmislite sve to što ćete napisati. Dakle, juče ujutru je nađen mrtav Faros Ankora,

trgovac, veleposjednik, bankar i plantažer iz Rio de Žaneira. Njegovo telo, ako se to tako moglo nazvati, nađeno je u prostoru zoološkog vrta. Govorim ovako zato što je njegovo telo bilo, jednostavno rečeno, raskomadano. Najveći deo smo pronašli u kavezu ženke gorile. Pouzdano je utvrđeno da je Faros Ankora umro prirodnom smrću...

— Kako to?! — zaurlaše novinari. — Prirodna smrt, a telo raskomadano?! Nemojte nam pričati bajke, inspektore!

— Slušajte dalje i ne postavljajte pitanja — reče umornim glasom inspektor. — Kažem da je pouzdano, autopsijom, utvrđeno da je Faros Ankora umro prirodnom smrću. Naime, umro je od izliva krvi u mozak pre nego što je njegovo telo raskomadano. Ne sasvim izvesno je da je umro baš u kavezu ženke gorile, mada se ne može tvrditi ni suprotno. Istraga nije utvrdila da li je u kavez ubačeno telo ili još uvek živ Faros Ankora. U svakom slučaju, posle fatalnog izliva krvi u mozak ženka gorile je raskomadala telo. Veštaci i stručnjaci zoološkog vrta to objašnjavaju pojačanom agresivnošću životinje, koja je,

prema izjavi čuvara, bila u periodu parenja. Kod gorila, valjda, period parenja podrazumeva i agresivno ponašanje. Uostalom, kao i kod ljudi, ako smem da primetim.

Novinari zažamoriše. Neki se nasmejaše. Inspektor Kosta nastavi:

— Kako je Faros Ankora dospao do zoološkog vrta nije ustanovljeno. Po izjavama brojnih svedoka, on je nestao posle te neshvatljive i apsurdne gužve na Sambadromu, kada je nekakav maskirani čovek napao Farosa Ankoru, Oskara Gardela i njihovu pratnju. Zbog čega je izvršen taj napad nije utvrđeno, kao ni ko je taj maskirani napadač. Što se tiče toga, istraga je još u toku...

— Znači da nemate pojma ko je to uopšte bio, zar ne?! — doviknuo je glasno jedan od novinara.

— Kažem, istraga je u toku — reče inspektor Kosta. — Tom prilikom je poginuo i gos podin Oskar Gardel i za tu smrt, kao i za smrt još dve osobe, kriv je maskirani napadač. Interna komisija gradske policije utvrđuje stepen odgovornosti prisutnih službenika policije koji nisu pružili ade-

kvatnu zaštitu napadnutima...

— Svaka čast! — rekao je neko ironično. — Šta ćete uraditi tim policajcima? Odbićete im od plate?!

— O tome ćete biti blagovremeno obavešteni — reče uz uzdah Sebastijan Kosta. Bio je preumoran od posla. Od te noći nije spavao ni tri časa. Nastavio je: — Kako je nestao Faros Ankora sa Sambadroma nije poznato, ni gde je bio u međuvremenu. Jer, od trenutka njegovog nestanka, pa do trenutka smrti proteklo je nešto više, prema nalazima veštaka, od deset časova. Da li je onaj isti maskirani napadač oteo Farosa Ankoru sa Ulice Rio Branko. nije pouzdano ustanovljeno, mada postoje osnove sumnje da to nije mogao učiniti niko drugi...

— Mi smo došli ovamo da nam kažete ko je taj ninda!

— viknuo je neko od novinara, a ostali zagrajaše potvrđujući da su svi uglavnom zbog toga došli. — To nam recite!

— Istraga je u toku. Što se tiče toga nemam komentara — odgovori inspektor Kosta unjkavo. Bio je zaista iscrpljen. Jedva je čekao da se ovo sa novinarima završi, pa da krene kući i legne u postelju.

— Po nekim indicijama postoji jedna osoba koja bi mogla pružiti neke relevantne informacije za istragu. To je sekretarica pokojnog Farosa Ankore, Žeraiš Bagas. Ona je, međutim, nestala iste večeri kada se sve to dogodilo. Raspisali smo poternicu za njom, a vama će biti razdeljene njene fotografije. Očekujem da pomognete da dođemo do te osobe...

— Uvek kada policija ne zna šta će, zove novinare! — reče neko.

— Preći ću preko te primedbe — reče inspektor. — Imam još da vam saopštim da je, u vili Farosa Ankore, prilikom rutinskog pregleda, nađeno i telo izvesne Zone Sul, sluškinje na imanju Ankora. Sumnja se da je ubijena, iako ne postoje dokazi za to. Telo je pronađeno u podrumskim prostorijama. I oko tog slučaja se vodi istraga, a pretsostavlja se da bi i o tome neke informacije mogla da nam pruži Žeraiš Bagas. Tek kada budemo pronašli nju, moći ćemo i vama nešto više da kažemo. I, to je sve, za sada. Još jednom vas molim da ne postavljate nikakva pitanja, jer više nema šta da se kaže. Ovaj karneval je ispao krvaviji od bilo kojeg prethodnog...

— Toliko o zaštiti koju policija pruža učesnicima karne-

vala i turistima! — doviknu prekorno neko iz gomile novinara, ali se inspektor Kosta nije ni obazreo na to, već je umornim koracima, bez žurbe, ponovo ušao u zgradu.

Novinari su vikali, zviždali psovali, ali su se ipak, posle nekoliko minuta pomirili sa činjenicom da neće doznati od Koste ništa više. Počeli su da se razilaze.

Jedan od novinara se u okretu sudario sa elegantnim čovekom koji je u zubima držao muštiklu bez cigarete. Čovek sa muštiklom se osmehnu izgovarajući:

— Oprostite.

Zatim se čovek sa muštiklom izvuče iz gužve. Laganim

koracima je išao niz ulicu. Zastao je pored nekog izloga i oprezno pogledao unazad. Zatim je nastavio i ušao u jedan kafe na raskršću. Izabrao je sto u samom dnu male sale. Okrenuo se tako da ga sa šanka nisu mogli videti. Tada je iz džepova počeo da vadi novčanike...

Mislio je: »Možda je taj Leslie Eldridž zaista morao žurno da ode, pa mi nije isplatio dogovoreni novac, ali, evo, i na ovaj način mi plaća. I to loše! Ko bi rekao da su novinari tako praznih novčanika!«

I Osorio se osmehnu, brojeći novac, istovremeno odbacujući prazne novčanike i dokumenta u korpu za otpatke...

— K R A J —

ŠURIKENČIĆI

UMRI
KREZUBI!

Nindja je koristio raznovrsno oružje: Trozupcima i kopljima mogao je čak da probije i oklop samuraja ili drugog protivnika.

Nindja je imao veoma izoštren, tačnije rečeno izvežban, sluh. Mogao je, preimera radi, da tačno kaže iz koga pravca je dopirao jedva čujni zvuk iglice koja bi pala na pod. Naravno, nindja nije znao koji je predmet bačen, niti je gledao u pravcu predmeta.

by Braneli

SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAČ

Devizni cenovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 47,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 8,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVREKOVOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

"ZLATNI" HITOVI

BRUCE LEE ZAUVEK

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE NUNCHAKU". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLAT-NIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik. SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi Kao Brus Li" - kompletna nunčaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li, sada možete i vi! SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "NINJA - DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLONI: Svaki kupac knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu NINJA ili MALI ZMAJ.

NINJA

DUH BESMRTNOSTI

SVAKOM KUPCU: "ZLATNI" POKLONI !!!

POPUNITE ČITKO - ŠTAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige:
(zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete)

1. BRUCE LEE ZAUVEK ..... 12.000 din.

2. NINJA-DUH BESMRTNOSTI ..... 11.500 din.

Navedene cene (plus oko 500 din za otkupninu koliko uzima pošta, platiteće poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu (u iznosu od oko 4.000 din) plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj _____ mesto _____

Ova narudžbenica važi
do 1. aprila 1993.

Našu adresu ne ispisujte rukom
već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS

Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 N. BEOGRAD 27

DALMATINSKA PANČETA

INDUSTRIJA MESA

STREM SLD

